

S o s y a l i z m İ ç i n

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2007/16 • 27 Nisan 2007 • 3 Euro

Emperyalist saldırıya ve savaşa, kapitalist sömürüye ve köleliğe, faşist baskı ve teröre karşı,

Kontrgerilladan hesap sormak için 1 Mayıs'ta Taksim'e!

Cumhurbaşkanlığı kavğasında sona doğru...
İşçi ve emekçileri zor günler bekliyor!

NATO: Bir saldırı, savaş ve iç savaş örgütü / 3

H. Fırat

Hatice Yürekli yoldaş mezarı başında anıldı...
"Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!"

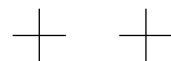
Irak merkezli Ortadoğu kaynıyor

Abu Şehmuz Demir

1 Mayıs'ta mücadele alanlarına!

CMYK

İÇİNDEKİLER

1 Mayıs'ta mücadele alanlarına!	3
Kontrgerilladan hesap sormak için 1	
Mayıs'ta Taksim'e!	4
“Taksim'i kazanmak zincirleri kırma- kırmaktır!”	5
Emperyalizme, şovenizme ve faşizme karşı 1 Mayıs'ta alanlara!	6
Cumhurbaşkanlığı kavgasında sona doğru...	7
Sermaye patronlarının dikensiz “Gül”ü! 8	
Abdullah Gül tercihi “uygar Batı”nın gerçek yüzünü ortaya seriyor!	9
İşçiler 1 Mayıs pikniğinde buluştu! . . .	10
Coşkulu 1 Mayıs etkinliği	11
1 Mayıs faaliyetlerinden.....	12
Neden 1977 1 Mayıs'ının 30. yılında Taksim? / Yüksel Akkaya.	13
Eğitim emekçilerinin eylemlerinden14-15	
NATO: Bir saldırı, savaş ve iç savaş örgütü/3 / H. Fırat	16-18
Komünistler Gülsuyu'nda haykırdı: “Şehitlerimize devrim sözümüz var!” . 19	
Hatice Yürekli yoldaş mezarı başında anıldı...	20
İşçi-emekçi hareketinden...	21
Tecrit duvarları Bağdat'ta!	22
Siyonist rejimin savaş makinesi yine ölüm saçıyor	23
Dünyadan...	24
Irak merkezli Ortadoğu kaynıyor Abu Şehmuz Demir	25
Yaşasın 1 Mayıs!	26
Tümtis Genel Sekreteri Gürel Yılmaz'la 1 Mayıs üzerine konuştuk...	27
Bültenlerden...	28-29
Eylem ve etkinliklerden...	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2007/16 ● 27 Nisan 2007

Fiyatı: 50 Ykr

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90

e-mail: kb1@tnn.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de><http://www.kizilbayrak.org><http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: Gün Matbaacılık

İSTANBUL

Tel: 0 (212) 426 63 30

Genel Dağıtım:

YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

1 Mayıs'ı önceleyen bu son sayımızda, gerek kendi cephemizden gerekse sınıf ve devrimci hareket cephesinden yürütülen çalışmalara ilişkin son haberlere de yer vermiş bulunuyoruz. Bu sayımızı takip eden son 4 güne ilişkin gelişmeler ise günlük kizilbayrak.net sitesinden izlenebilir. Aynı şekilde, 1 Mayıs günü gerçekleştirilecek 1 Mayıs miting ve eylemlerinin haberler ve fotoğrafları da eylemleri takip eden ilk saatlerde, sitemizde yer alabilmelidir. Bu da, İstanbul dışında çeşitli illerde yapılacak olan 1 Mayıs mitinglerine katılacak, izleyecek olan çalışanlarımızın haberleri hızla ulaştırması gerektiği anlamına geliyor.

İstanbul'da sınıfın ve devrimcilerin Taksim kararlılığı, düzenle devrim, burjuvaziyle proletarya arasında bir irade savaşına dönüşmüş bulunuyor. Bu savaş, kuşkusuz, sadece İstanbul mitingini, sadece sınıfın ve devrimin İstanbul'daki güçlerini bağlamıyor. Taksim kararlılığının ülke çapında yapılacak tüm mitinglerde ortaya konabilmesi gerekiyor. Kanlı 1 Mayıs Türkiye işçi sınıfına, onun hak ve özgürlük mücadelesine karşı düzenlenmiş bir kontrgerilla operasyonu olduğuna göre, hesabını sormak da Türkiye işçi sınıfına düşüyor. Başta İstanbul Taksim olmak üzere, tüm illerde yapılacak mitinglerle, işçi sınıfının kararlılığı ve iradesi ortaya konabilmeli, düzenin saldırganlığını dizginleyebilecek bir mücadele düzeyi yakalanabilmelidir. Tüm sosyalistler, tüm devrimciler, örgütlü ve bilinçli işçiler kalan son birkaç günü bunu sağlayacak bir yoğun faaliyete ayırmalıdır.

Gelinen noktada, ne talepleri geri çekmenin ve ne de Taksim kararlılığını zayıflatmanın imkanı yoktur. Artık sıra, getireceği her türlü sonucu göğüsleme kararlılığıyla, bir aydır gösterilen iradenin arkasında durmaktır. Mücadeleye ileri doğru bir ivme kazandıracağı açık olan 'sınıfa güven verme'nin başka bir yolu yoktur. Aksi bir tutum, devletin baskılarıyla atılacak en küçük bir geri adım, sınıf kitlelerindeki kırılmayı büyütecek, örgütlere olan güveni sarsacak ve hareketi olduğundan daha geriye çekebilecektir. Açık ki bu, Türk-İş'in bölücülüğünden daha hafif bir suç

olmaz. Bunu yapanları onlarla aynı kefeye yerleştirir, aynı muameleye layık hale getirir.

Sınıf devrimcileri olarak, yaklaşık 1 aydır gösterilen ortak iradenin arkasında durmaktayız, sonuna kadar da duracağız. İstanbul'daki tüm güçlerimiz ve harekete geçirebildiğimiz tüm sınıf ilişkilerimizle birlikte, Devrimci 1 Mayıs Platformu içinde Taksim yolunda olacağız. Diğer tüm illerde ise, pankart, döviz, sloganlarımızla '77'nin hesabını soracağız.

Şimdiden tüm işçi ve emekçilerin, tüm devrimcilerin birlik, mücadele ve dayanışma gününü kutlarız.

Kahrolsun emperyalizm!

Yaşasın proleter enternasyonalizmi!

**Parti
değerlendirmeleri-1**

**Parti
değerlendirmeleri-2**

**Çıktı!...
Kitapçı ve bayiiilerde...**

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

Emperyalist saldırganlığa ve savaşa, kapitalist sömürüye ve köleliğe, faşist baskı ve teröre karşı,

1 Mayıs'ta mücadele alanlarına!

1 Mayıslar, işçi sınıfının “birlik, dayanışma ve mücadele” günü olarak kutlanmaya başlandığından bugüne, düzen ve devrim, proletarya ve burjuvazi arasındaki mücadelenin hem bir arenasını ve hem de göstergesi olageldi. Ülkemizde de yaşayarak gördüğümüz gibi, hem işçi sınıfı hem de burjuvazinin sözcüsü ve temsilcisi olarak devlet, 1 Mayıslar'a kritik bir önem biçmektedir. Her iki taraf da, 1 Mayıs'ı, “gövde gösterisi” yapma fırsatı olarak görmekte, kendi cephesinden böyle değerlendirmeye çalışmaktadır.

Sermaye devletinin gövde gösterisinin doruğunda '77'nin 1 Mayıs katliamı duruyor. Sınıfın ve kitlelerin o gün Taksim'de apaçık gördüğü, sermaye devletinin o güne dek hep gizlenen o kirli, kanlı ve karanlık kontra gövdesiydi. Sermayenin kanlı elleri karanlık tetiklere dokundu, 30'u aşkın işçi-emekçi katledildi. Onlarcası yaralandı. Yani sonuçta, yapıp yapacakları işte budur. Sermaye devletinin açık-gizli gövdesinin harcı haddi bu kadardır.

Ama bunu -yani öldürme, katletme işini- zaten her gün, her saat yapmıyorlar mı?.. Sadece sanayide, sadece iş kazası dedikleri cinayetlerle tekil ve toplu ölümlerimizin kaderini yazıyorlar. Önemsemeyerek, önlem almayarak, ihmal ederek yapıyorlar bunu. Sermayedarların fabrikalarda işçilere yaptığını, sermaye devleti tüm halklara, işçi ve emekçi kitlelerin tamamına yapıyor. Depremlerde, trafik kazalarında, hatta 3 damla yağmur, 2 damla kar yağdığında, tümü devletin umursamazlığı, ihmalkarlığı, önlemsizliği yüzünden binlerce emekçinin hayatı felç oluyor, sönüyor.

Ancak dediğimiz gibi, yapabileceklerinin azamisi işte budur. Bunun daha ötesi de yoktur. Çünkü burjuvazinin varlığı proletaryaya doğrudan bağlıdır. İşçi sınıfı olmaksızın bir burjuvazi, ezilensiz bir ezen sözkonusu olamaz.

İşçi sınıfı ise, ne kendinin ve ne de toplumun burjuvaziye ihtiyacı bulunmadığını çoktan kanıtladı. Bu yüzden sınıfın her gövde gösterisini, burjuvazi, “ihtilal provası” olarak görmekte ve göstermektedir. 15-16 Haziran, '77 1 Mayıs'ı, düzen ve devlet tarafından böyle algılanmış, bu şekilde yansıtılmıştır. İnsanlığın kendilerine artık hiçbir ihtiyaç duymadığını, bu asalak ve tüketici urdan bir an önce kurtulmak isteğiyle yanıp tutuştuğunu onlar da biliyor. Kendi yok olup gitme korkularını, devlet terörüyle, savaşlarla topluma yöneltmeye çalışıyorlar. Örneğin Türkiye'nin egemenleri '77 1 Mayıs'ını hiç unutmadı. Oysa kanlı bir kontrgerilla operasyonu ile güne damgasını vuran onlardır. Fakat Taksim üzerinde 30 yıldır sürdürdükleri yasağa ve şimdi savurdıkları tehditlere bakıldığında, yaptıklarının korkularını yenmeye yetmediği görülüyor. 30 yıldır hep yüzbinlerce işçinin Taksim'e, “devrim provası”na yürüdüğü kabusuyla yaşadıkları anlaşılıyor.

Sermaye sınıfı ve düzeninin yok olup gitme korkusunun tek tezahürü, sınıf hareketine ve devrimci harekete yönelik kanlı saldırıları değildir. Onlar sınıfı aynı zamanda açıklıkla, yoksullukla, işsizlikle terbiye etmek istiyorlar. Sistemli ve dünya çapında uyguladıkları bir program dahilinde sınıfı örgütsüzleştirmeye çalışıyorlar. Bunu üretimi parçalayarak yapıyorlar. Sendikaları işlevsizleştirerek yapıyorlar. Sermayeyi birleştirme çabalarına, proletaryayı bölme gayretleri eşlik ediyor. Sadece, tek

Sermaye devletinin gövde gösterisinin doruğunda '77'nin 1 Mayıs katliamı duruyor. Sınıfın ve kitlelerin o gün Taksim'de apaçık gördüğü, sermaye devletinin o güne dek hep gizlenen o kirli, kanlı ve karanlık kontra gövdesiydi. Sermayenin kanlı elleri karanlık tetiklere dokundu, 30'u aşkın işçi-emekçi katledildi. Onlarcası yaralandı. Yani sonuçta, yapıp yapacakları işte budur. Sermaye devletinin açık-gizli gövdesinin harcı haddi bu kadardır.

tek ülkelerde proleter sınıfı parçalamakla da yetinmiyorlar. Ama, onu bölüp parçalamanın, örgütlü mücadelesini engellemenin de bir aracı olmak üzere halkları parçalıyor, bitmek tükenmek bilmez savaşlarla yoruyor, tüketiyor, çürütüyorlar.

Ortadoğu, emperyalizmin tüm egemenlik planlarının deneme alanı haline getirilmiş durumda. Doğal zenginliklerini sorunsuz ve sınırsız yağmalama istek ve iştahının yanısıra, bölgenin kadim halklarının direnişini kırarak, tüm dünyaya gözdağı vermek istiyorlar. Yıllardır işgal altında tuttıkları Irak'ta bir türlü bastıramadıkları direnişi, kıskırttıkları mezhep ve diğer iç çatışmalarla yozlaştırmaya, çürütmeye, bu yolla tüketip sonuçsuz bırakmaya çalışıyorlar. Bölgenin diğer halklarına yönelik saldırı tehditleri, kıskırtmaları ise günden güne artarak sürüyor.

Özetle, kapitalist-emperyalist sistem sadece tek tek ülkelerde ve sadece işçi sınıflarına karşı değil, dünya çapında ve tüm halklara karşı azgın bir sömürü ve zulüm uyguluyor. Kapitalist sınıf tüm insanlığa, kendi bireyci, çıkarıcı, paracı, aç gözlü, vurdumduymaz, katliamcı kimliğini dayatıyor. İnsana düşman tüm özelliklere sahip emperyalistler “medeni”, dünyanın geri kalanı barbar oluyor! Düzenle devrim arasındaki savaş bitti, artık medeniyetler arasında savaş zamanıdır teorileriyle, işçi sınıfı sersemletilmeye, halklar köleleştirilmeye çalışılıyor.

Emperyalizmin halklara karşı tavrı, birinci emperyalist paylaşım savaşında da çok farklı değildi. Kendi paylaşımına zemin düzlemek için yine halkları birbirine kırdırmaya, gene “yurt savunması” teorileriyle işçilerin kafasını karıştırmaya

çalışmışlardı. Bu konudaki belirgin başarılarına rağmen, sonuçta, paylaşmaya çalıştıkları dünyanın dörtte birini kaybettiler. İkinci emperyalist paylaşım savaşı sonrasında durum farklı olmadı, bu kez tek bir ülkeyi değil fakat bir dizi ülkeyi kaybetmişlerdi. Dahası dünya çapında ezilen halkların ulusal kurtuluş ve halk devrimleri isyanını ateşlemişlerdi. Emperyalizmin gücünü sınırsız gören ve göstermeye çalışanlar için bunları hatırlatmak gerekiyor. Kaldı ki, bunun için geçmişe bakmak da gerekmiyor. Silahlarının korkunçluğuna, ordularının kalabalıklığına aldırmadan, Ortadoğu'da, Latin Amerika'da halklar emperyalizme karşı direniş ateşlerini harlandırmayı bugün de sürdürüyor.

Emperyalizmle ezilen halklar arasındaki bu savaş, sermaye sınıfıyla proletarya, düzenle devrim arasında süre giden mücadelenin bir başka biçimde tezahüründen ibarettir. Savaşın asıl tarafı, proletarya, kendi bayrağıyla savaşın en önündeki yerini almadığı sürece de son bulmayacaktır. İşçi sınıfının sadece emekçi kitlelere, ezilen halklara karşı siyasi sorumluluk nedeniyle değil, kendi sınıfsal çıkarları için de mücadeleyi yükseltmesi zorunludur. Sınıf kitlelerini köleleştirmeye yönelik saldırıların önünü alabilmenin tek yolu mücadeledir. Örgütsüzleştirme saldırısını püskürtmenin tek yolu örgütlenmek, savaşı durdurmanın tek yolu savaşmak olduğu gibi.

1 Mayıs'ta, mücadele alanları bu bilinçle doldurulmalı, şiarlar bu bakışla yükseltilmeli, güç gösterisi bu amaçlar için ortaya konmalıdır. Türkiye işçi sınıfı düzenin korkularını büyütme için artık ileri atılmalıdır.

Kontrgerilladan hesap sormak için 1 Mayıs'ta Taksim'e!

1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanması konusu, devletin yasakçı, Türk-İş'in bölücü ve sosyal reformistlerin kuyrukçu ve icazetçi tutumlarının da etkisiyle bir alan tartışması olarak algılanmaya başladı. Taksim hedefinin en önemli boyutlarından birinin 1977 katliamının yıldönümü vesilesiyle kontrgerilla ile hesaplaşmak olduğu, tartışmalardaki bu eksen kayması sonucu gölgede kalmaya başladı.

Sermaye, 1 Mayıs'ta Taksim eğiliminin güç ve meşruluk kazanması nedeniyle artan ölçüde saldırganlaşıyor. Yüzündeki demokrasi maskesini sıyrıp atıyor ve Taksim'e çıkma kararlılığındaki güçleri tehdit etmeye, onlara gözdağı vermeye çalışıyor. Sermaye sınıfının düşünce ve iradesini yansıtan İstanbul Valisi Muammer Güler, Taksim'in 1 Mayıs kutlamalarına kapalı olduğunu, Taksim çağrısı yapanların yasadışı bir iş yaptığını söylüyor. Taksim'in İstanbul'da toplantı ve gösteri yürüyüşü yapılacak alanlar arasında bulunmadığını, bu konuda belirlenen yerlerin Kadıköy, Çağlayan ve Kazlıçeşme olduğunu belirttiikten sonra Taksim'de bir gösteriye izin vermeyeceklerini ifade ediyor. Öte yandan İstanbul'da çeşitli birimlerdeki polislerden oluşan bir heyet, DİSK ve KESK'i ziyaret ederek "Taksim'i sizinle tartışmayız, biz çıkamayacağınızı deklare etmeye geldik" diyorlar. Arkasından söz konusu iki konfederasyona soruşturma açılıyor. Taksim'e çağrı yapmak dahi hukuksuzca suç ilan ediliyor, çağrı afişleri yasaklanıyor.

Bu yaşananlar, sermaye devletin 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlama konusunda ortaya konulan kararlılıktan hiç de hoşnut olmadığını, bu kararlılığı kırmak, 1 Mayıs'ı bir kez daha icazet sınırları içerisine hapsedmek için her türlü baskı ve terör politikasını kullanmaktan kaçınmayacağını ortaya koymaktadır. Buna karşılık, Taksim'de 1 Mayıs düşüncesi mevcut kararlılığından bir şey yitirmeden sürüyor.

Bütün bunlar, özellikle İstanbul'da gerçekleşecek 1 Mayıs kutlamalarının sermaye cephesi ile işçi sınıfı açısından bir yer tartışması olmaktan çıkarak tam bir irade savaşına döndüğünü gösteriyor. Fakat yine de bir alan tartışması olarak algılanmasıyla, Taksim hedefinin en önemli boyutlarından biri olan kontrgerilla ile hesaplaşma boyutu gölgede kalmaya başladı.

Oysa, '77 1 Mayıs'ında NATO-ABD güdümündeki kontrgerilla eliyle Taksim alanına toplanan kitlenin üzerine ateş açılmış ve 34 emekçi yaşamını yitirmiştir. Sınıf ve kitle hareketinin bastırılması ve devrimci hareketin ezilmesi amacıyla yönelik faşist 12 Eylül darbesinin yolu bu türden kontrgerilla katliamları ile döşenmiş, Taksim alanı işçi ve emekçilere kapatılmıştır. Kontrgerillanın gerçekleştirdiği en kirli ve kanlı operasyonlardan biri olan '77 1 Mayıs katliamının failleri ne açığa çıkarılmış, ne de yargılanmıştır.

Kuşkusuz ki, Türk sermaye devletin bütün bir tarihi kirli ve kanlıdır. Daha Osmanlı'dan itibaren, egemenliklerini koruyabilmek için katliamlara, halkların toplu kırımına ve muhalif güçlerin kirli yöntemlerle sindirilmesine başvurmuşlardır. Dün olduğu gibi bugün de, bu ülkeyi emperyalistlerin taşeronluğunu yaparak savaş bataklığına sürükleyenler, ülkenin tüm zenginliklerini tekellere peşkeş çekenler, emekçileri dayanılmaz sefalet

koşullarına itenler, tüm bunları uyguladıkları faşist baskı, terör ve katliamlar sayesinde başarabilmektedirler.

Yüzbinlerce işçi ve emekçinin katıldığı görkemli 1 Mayıslar ile devlet odaklı katliamda yaşamını yitiren 36 emekçinin kanyla tescil edilen gerçek,1980 öncesinde 1 Mayıs alanı olarak anılan Taksim Meydanı'nın politik ve moral açıdan işçi sınıfına ait olmasıdır. İşte bu nedenle, '77 katliamının 30. yılında, Taksim alanını yeniden kazanabilmek, kontrgerilladan hesap sorabilmek, devletin baskı, yasak ve terörüne karşı çıkabilmek için Taksim Meydanı'na çıkılmalıdır.

Kuşkusuz ki, 1 Mayıs'ın Taksim'de özüne uygun bir biçimde kutlanması ve kontrgerillayla hesaplaşma iradesinin ortaya konulabilmesi için en başta yapılması gereken şey, 1 Mayıs 1977 katliamının failleri konusunda net olunmasıdır. Bu katliamın NATO güdümlü kontrgerilla çetelerinin icraatlarından biri olduğu, işçi ve emekçilerin yükselen mücadelesini

engellemek, kitlelere korku salmak amacıyla tezgahlandığı unutulmamalıdır.

O halde, 1 Mayıs 1977 katliamının failleriyle gerçek bir hesaplaşma, sermayenin hizmetindeki kontrgerilla çetelerini doğrudan hedef tahtasına oturtmaktan geçmektedir. Emekçi kitlelerde katliamcı devletten hesap sorma bilincini geliştirmek, sınıf kitlelerinde zayıflamış tarih bilincini yenileyip güçlendirmek, devletin baskı, yasak ve terörüne karşı militan bir ruh aşlamak önemli bir devrimci görev olarak önümüzde durmaktadır. İşçiler ve emekçiler, diğer şeylerin yanı sıra, Taksim'de kanı akıtılan sınıf kardeşlerinin devrimci anılarına saygı ve sahip çıkış için de 1 Mayıs'ta Taksim alanına çıkmalıdırlar.

Açıktır ki, sermaye devletin faşist katliam geleneğinde ayrı bir yere ve öneme sahip olan '77 1 Mayıs katliamının 30. yılına denk gelen bu yılki 1 Mayıs, buna denk düşen bir bilinç ve sorumlulukla yaklaşmayı hak etmektedir.

Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun faaliyetine saldırı

İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs yaklaşırken, devletin 1 Mayıs faaliyetine yönelik gözaltı terörü devam ediyor.

20 Nisan günü Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun "Taksim'de 1 Mayıs yasağına son!", "1 Mayıs resmi tatil ilan edilsin!", "'77 1 Mayıs katliamcılarını yargılsın!" talebiyle Aksaray Metro çıkışında açtığı imza standına saldıran polis 4 kişiyi gözaltına almıştı.

Kolluk güçleri bir gün önce de platformun Bakırköy'deki imza standında gerginlik çıkarmıştı.

21 Nisan'da ise İstanbul'un 5 ayrı merkezi güzergahında işçi ve emekçileri 1 Mayıs'ta Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun saflarına çağrı afişleri yapan bileşenler yine devletin gözaltı terörüyle karşılaştı. Kadıköy-Tuzla, Cevizlibağ-Avcılar, Topkapı-4. Levent güzergahında "1977-Taksim-2007/Devrimci 1 Mayıs Platformu saflarına!" şiarlı afişleri yapan bileşenlerden 9'u gözaltına alındı.

Saldırılarına rağmen Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun çalışmaları devam ediyor.

Kızıl Bayrak/İstanbul

“Taksim’i kazanmak zincirleri kırmaktır!”

2007 1 Mayıs’ına kısa bir süre kalmışken, devlet cephesinden yapılan açıklamalar, özellikle İstanbul’da gerçekleşecek kutlamaların sermaye cephesi ile işçi sınıfı açısından tam bir irade savaşına döndüğünü gösteriyor. İstanbul Valisi, 2007 1 Mayıs’ını Taksim’de kutlamaya hazırlanan güçlere tehditler savuruyor, ortamı germeye çalışıyor. İstanbul’da çeşitli birimlerdeki polislerden oluşan bir heyet DİSK ve KESK’i ziyaret ederek “Taksim’i sizinle tartışmayız, biz çıkamayacağımızı deklare etmeye geldik” diyorlar. Arkasından söz konusu iki konfederasyona soruşturma açılıyor. Taksim’e çağrı yapmak dahi hukuksuzca suç ilan ediliyor, çağrı afişleri yasaklanıyor. Son üç yıldır devrimci güçlerin, öncü işçilerin ve ilerici sendikaların çabaları ile altın alta mayalanan ve gelinen yerde ‘77 katliamının 30. yılının yarattığı basınç ve bazı iç hesapların etkisi ile sendikal bürokrasinin bir kesimini de peşinden sürükleyen Taksim’de 1 Mayıs düşüncesi henüz mevcut kararlılığından bir şey yitirmemiş görünüyor.

Taksim tartışması bir yer tartışması olmaktan çıkarak tam da 1 Mayıs’ın anlamına uygun bir şekilde iki sınıfın irade savaşına doğru evriliyor. Önden yaptıkları açıklamalarla Taksim tartışmasının büyümesine ve toplumsal meşruiyet kazanmasına katkıda bulunan sendikal konfederasyonlar ve bazı meslek örgütleri bu irade savaşında en zayıf halkayı oluşturuyor. Bürokratik yapıları, sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarına yabancılaşmış uzlaşmacı anlayışları ve iç hesaplara dayanan çıkışlar yapmayı alışkanlık haline getiren tarzları bilinen bir gerçeklik ve arda arda yaptıkları kararlılık açıklamaları bu durumu değiştirmiyor. Yaklaşık 50 kurumun birlikte yaptığı ve “Taksim’deyiz!” dediği basın açıklamasından bu yana yaklaşık iki hafta geçmesine ve söz konusu kurumların neredeyse Nisan ayının başından itibaren toplanmasına rağmen, bu toplantılarda konuşulan ve önerilen ön çalışmanın havada kalması ya da ağırdan alınması, sonuçta bunun bir iradeye dönüşmemesinin gerisinde bu zayıflık yatıyor.

Taksim’de 2007 1 Mayıs’ının gerçek bir kazanım olmasının en önemli koşullarından birinin toplum gündemine girmiş kitlesele bir çıkış olmasından geçtiği konusunda herkes hemfikir olmasına rağmen, 50 kurumun birleşik ve etkin bir ön hazırlık çalışması yapamamasının arkasındaki tek neden kuşkusuz bu durum değildir. Grupçu öncelikler ve görünürde kitleliliği çok önemseyen reformist anlayışların “bekle gör” tavrı ile bilinen hesaplı ve kuyrukçu tutumları tabloyu tamamlamaktadır.

Kendisini **Devrimci 1 Mayıs Platformu** üzerinden ifade eden ve son üç yıldır 1 Mayıslar’a devrimci bir temelde müdahale etmeye çalışan güçler açısından ise gösterilen çabanın, mevcut atmosferin sınırlamalarına ve politik yaklaşımların parçalılığından kaynaklanan kendi iç zayıflıklarına rağmen fazlasıyla anlamlı olduğu söylenebilir. Ancak tanımlanan atmosfer ve Taksim irade savaşının genişleyen cephesi zayıflıkları kaldıramayacak durumdadır. Bugün Taksim’i örgütleyecek güçlerin kenetlenmiş bir irade olarak birleşik bir sistematik ön süreç örgütlemesi gerçekleşemez görülmektedir. Bundan vazgeçmeden platformun kendi ortak çalışmasına daha çok yüklenmesi gerekmektedir. Öte yandan DİSK’in başını çektiği sendikal kesimin Taksim fikrinden vazgeçmesi zor görünse de, Taksim 1 Mayıs

eyleminin, günün muhtevasını karşılamayacak bir basın açıklamasına evriltilmesi tehlikesi mevcuttur. Devrimci güçlerin Taksim’i kazanırken 1 Mayıs’ın zincirlenmesi ihtimaline karşı açık ve net bir tutum almaları ve buna uygun davranmaları hayati önemdedir.

‘77 katliamının 30. yılında 1 Mayıs’ın Taksim’de asgari bir başarı ile gerçekleşmesinin imkanları orta yerde durmaktadır. Herşeyden önce 2007 1 Mayıs’ını politik olarak kazanmak esastır. Sorun tek başına, kararlı bölüklerin, devletin engellemelerine, baskı ve tehditlerine rağmen Taksim Meydanı’na her ne şekilde olursa olsun fiilen çıkmayı başarabilmesine indirgenemez. Politik kazanımın yolu Taksim için en geniş cepheyi yaratmaktan geçmektedir. Cephenin esas gücü azgın sömürü koşullarında kölece bir yaşama mahkum edilen işçi ve emekçilerden başkası değildir. Diğer tüm çabalar bu esas kuvvetin harekete geçirilmesine ve onun kendisine ait olan 1 Mayıs’a ve Taksim’e sahip çıkmasına hizmet ettiği ölçüde anlamlıdır. Taksim 1 Mayıs’ı için geniş bir toplumsal meşruiyet yaratmak, toplumun değişik kesimlerini bu uğurda harekete geçirmek, Taksim yasağı üzerinden bir saflaşmaya zorlamak ve bu çabaların yarattığı atmosferde en geniş işçi ve emekçi bölüklerini iktisadi, demokratik ve siyasal talepleri için alana çağırarak izlenmesi gereken yoldur.

Sınıf devrimcileri olarak kendi başına Taksim’de ya da başka bir yerde gerçekleşmesinden yola çıkarak 1 Mayıs’ı “tarihsel anlamına uygundur” diye tanımlamamız söz konusu olamaz. Biz daha başından itibaren katliamın 30. yılının yarattığı atmosferde 2007 1 Mayıs’ının Taksim’de kutlanmasının ya da bunun zorlanmasının imkanlarını gördük. Ve bunu işçi sınıfına vurulmuş zincirlerin bir yerinden parçalanmasının olanağı olarak algıladık. Gelinen yerde İstanbul’daki 1 Mayıs eyleminin Taksim Meydanı’nda güçlü, kitlesele ve olabildiğince birleşik kutlanması için çaba göstermeye devam edeceğiz. Bunu yaparken de sendikal bürokrasinin gerçekleşecek 1 Mayıs eylemini kuşa çevirmesi ihtimaline karşı uyanık duracağız.

Sınıf hareketinin parçalı ve dağınık yapısı sürmektedir. Devam eden saldırılar karşısında gösterilen tepkiler sonuç almaktan uzaktır. Herşeye rağmen ortaya çıkan direnç noktaları bir çıkış yaratamamaktadır. Ortaya çıkan dinamikler

bastırılmakta, mevcut umutsuzluk tablosu içinde kaybolmaktadır. Bu koşullarda, işçi sınıfının mücadele azmi ve kararlılığının sembolü olan 1 Mayıslar uzun süredir altı boş etkinliklere çevrilmekte, iki sınıfın dolaysız olarak karşı karşıya geldiği bugün anlam ve önemine uygun kutlanamamaktadır. Fiilen kazanma duygusunun yeniden hissedildiği ve arkası gelmeyen Saraçhane eylemi sayılmazsa, 1 Mayıslar’dan 2 Mayıslar’a çok az şey kalmaktadır. Mevcut tablo sınıfa güven ve moral verecek öncü devrimci çıkışları ihtiyaç haline getirmektedir.

En başarılı bir Taksim eyleminin dahi sınıf hareketinin bu mevcut durumunu bir çırpıda değiştirebileceğini düşünmek hayalciliktir. Ama şimdi Taksim’de olmak zincirden kalın bir halka sökmektir. Bunun için 1 Mayıs’ta Taksim’de olacağız. Şu veya bu gerekçe ile henüz sendikal bürokrasinin vitrininde durduğu blok dağılarak Taksim fikrinden vazgeçerse, devrimci güçlerin kararlı, militan bir tutumla 1 Mayıs günü Taksim’i zorlamaları vazgeçemeyecekleri bir gerekliliktir. Tabii ki kararlı ve militan bir tutum önemlidir, ancak bu çıkış toplumsal meşruiyeti arkasına almalı, onun üzerinden yükselen bir zeminde gerçekleşmelidir.

2007 1 Mayıs’ını sınıfın mücadele dinamiklerinin güçlendiği bir dönemde karşılamıyoruz. 2 Mayıs günü eyleme katılan ya da katılmayan işçiler kendilerinde mücadeleye atılmak için güven ve umut bulabilmelidir. Kararlılığın ve iradenin gücünü hissetmelidir. Burada devrimci iradenin ortaya çıkaracağı atmosfer önemlidir. Kararlı, militan, asgari kitleliliği yakalamış ve günün politik muhtevasına uygun bir 1 Mayıs, sınıf hareketine olduğu kadar devletin fiziki terörüne ve buna eşlik eden ehlileştirme ve ezme saldırısının hedefinde olan devrimci harekete çok şey kazandıracaktır.

Elbette kazanımların büyütülüp kalıcılaştırılması, yeni bir sınıf hareketinin gelişmesi ve buna bağlı olarak yeni bir sendikal hareketin ilmi ilmi örülmesi, mücadelenin tıkanan kanallarının açılarak bu boğucu atmosferin dağıtılması ile mümkündür. Bu da sabır ve sebat içinde uzun soluklu, sistematik bir çabanın ürünü olacaktır. Ancak bugün kazanamayanların da geleceği kazanmaları çok zor olacaktır.

**Şimdi günü kazanmak Taksim’i kazanmaktır!
Taksim’i kazanmak zincirleri kırmaktır!**

Emperyalizme, şovenizme ve faşizme karşı 1 Mayıs'ta alanlara!

Türkiye işçi sınıfı, '77 1 Mayıs'ında Taksim Meydanı'na yüzbinlerle akışıyla, ama sadece sayısalıyla değil, bu akışı fabrika taburları halinde, bir ordu disiplini içinde gerçekleştiretiyle ve önceleyen haftalarda yoğunlaştırılan tüm tehdit ve saldırılara rağmen bunu yapmış olmakla, sınıf hareketinin o süreçte yaşadığı yükselişi göstermişti.

Ama elbette bu, 1 Mayıs'tan çok önce, artan grev, gösteri ve diğer toplumsal hareketlerde açıkça görülüyordu. Zaten, sermaye devletinin kanlı elini Taksim'e uzatmasının altında da, yükselen bu sınıf hareketi, bu yükselişin gücüyle bir bir koparıp aldığı hakları, sınıf hareketinin yükselişine paralel güçlenen devrimci hareket gerçekliği duruyordu.

Tıpkı bugün İstanbul Valisi'nin yaptığı gibi, '77'de de, günler öncesinden tehdit yağdırmaya başlamıştı yetkililer. Yine tıpkı bugün yaptıkları gibi, gösteriye katılımı engellemeye, azaltmaya yönelik türlü saldırılara, yalan-dolana başvurdular. Onlar da bu yöntemlerle sonuç alamayacaklarını biliyordu ki, aynı zamanda o kanlı kontrgerilla operasyonunu hazırladılar. Gözdağıyla yıldırmadıkları kitleler alanı doldurduğunda, eli kanlı katilleri otellerin pencerelerinden, binaların çatılarından kurşun yağdırmaya başladı.

Bugün, bu kanlı operasyonun 30. yılında işçi sınıfı, 30 yıldır sadece kendine yasaklı kılınan Taksim alanına yeniden çıkmaya hazırlanıyor. Bunu yine yöneticilerin tehditleri, polis-jandarma-mahkeme üçlüsünün saldırıları altında gerçekleştiriyor. Sorunu sadece 30 yıl önce dökülen kanın hesabını sormak değil elbette. Asıl, bu 30 yıl boyunca, kimi zaman küme küme, kimi zaman parça parça gaspedilen hakların hesabını sormak gerekiyor. Kanlı 1 Mayıslarla, kanlı-kansız darbelerle, namluların gölgesi, dipçiklerin darbesi altında gaspedilmiş olan haklarını... Yıllar şovenizmle geriletilen/gericileştirilen kitlelerin, kapatılan-yasaklanan örgütlerin, satın alınan-düşürülen-düşkünleştirilen örgüt yönetimlerinin hesabını...

Hala, 'yasak!' diye tutturana devlete, 'biz bu yasağı tanımıyoruz' deniliyor. Bir yer, bir meydan sadece işçi sınıfına yasak olamaz, deniliyor. Herkese serbest sadece işçiye yasağı açıklayamıyor, 'yasak!' demeyi sürdürüyorlar. Afiş yapmayı, bildiri dağıtmayı engelleyebilirlerse, kimse Mayıs'ın 1'inde 1 Mayıs kutlandığını duyamayacak, bilemeyecek sanıyorlar herhalde. Vali 'izinsiz gösteri için koruma önlemi almayız' deyince, işçilerin, 'polis koruması olmadan mitinge gitmem' diyerek vazgeçeceğini ya da...

DİSK'le Türk-İş arasında 'alan tartışmasına kilitlenmek' üzerinden süren tartışma, aslında sermaye devletiyle işçi sınıfı arasında süren, ve çok daha derin anlamlar taşıyan bir inatlaşmaya dönüşmüş bulunuyor. İşçi sınıfı Taksim'i neden önemseydiğini açıkça anlatıyor. Afişleri, bildirileriyle bilmeyenlere duyurmaya çalışıyor. Devletse kendi cephesinden öneminden hiç söz etmediği gibi, işçi sınıfının açıklamalarını da engellemeye çalışıyor. Bilenler dışında başka kimseler duymasın istiyor.

Bu 1 Mayıs'ta Taksim, geçmişten çok gelecek için bir anlam ifade edecekse, Taksim yaşağını çığnemek, işçi sınıfı ve emekçi kitlelere, Kürt halkına ve azınlıklara yönelik yaşama hakkı yaşağının çığnenebilmesini getirecekse, Taksim'e çıkan yollarda sadece işçilerin değil, her ulustan ve azınlıktan emekçilerin de ayak izleri kalmalıdır.

“Birlik, mücadele ve dayanışma” için Taksim’e!..

Birlik ve mücadelenin önündeki tüm barikatları yıkmaya!..

Türkiye işçi sınıfını birleştiren, kaynaştıran sayılı olaylardan biridir '77 1 Mayıs'ı. Gerçi adı kanlı 1 Mayıs kalmış, gerçi o tarihe kontrgerilla cumhuriyetinin alçak bir operasyonu damgasını vurmuş, ancak bu kirli hareket dahi o mitingin görkemine gölge düşürememiştir.

İstanbul işçisi ta işgal döneminin 1 Mayıs kutlamalarından günümüze, pek çok ünlü greve, direnişe imzasını attı. Gamaklar, Kaveller, Demir Dökümler, Paşabahçeler unutulmadı, unutulmayacak da. Fakat bunların her biri, ne denli görkemli olurlarsa olsunlar, fabrikalar, işletmeler bazında bir büyüklük ifade ediyordu. Kocaeli'ne kadar uzanan bir havza halinde sınıfı birleştiren ve harekete geçiren iki büyük olay, birkaç muhteşem gün var ki, sınıfın birliği ve mücadelesi dendiğinde onlar akla gelir; 15-16 Haziran ve '77 1 Mayısı...

Bugün yine Taksim diyoruz. 30 yıl değil 300 yıl da geçse unutmadığımızı, unutmayacağımızı, döktükleri kanın hesabını isteyeceğimizi söylüyoruz. Ama asıl, sınıfın birliğini yeniden kurmak, mücadelesini yeniden yükseltmek için yönümüzü Taksim'e çevirmiş bulunuyoruz. Çünkü asla unutulmaması gereken bir gerçek var; dökülen kanların da, çalınan/yağmalanan alınterinin de hesabı ancak işçilerin birliği ve mücadelesiyle sorulabilir.

Türk-İş'in bütün bir tarihi -tıpkı kuruluş amacı gibi- sınıfı bölmek, parçalamak, satmak şeklinde özetlenebilir. Şimdi yine kullanmaya kalkan olmasın diye açıklamak gerekiyor; bu tanımlanan ihanet tarihi, hiç kuşkusuz, üyeleriyle birlikte örgütün değil, tepesindeki yönetici ihanet şebekesinin tarihidir. Türk devleti genelde açık savaşı tercih etmekle birlikte, sınırlı da olsa Türk-İş türünden Truva atları kullandığı da olmuştur. Devlet eliyle Amerikalılar'a gönderilip sarı sendikacılık okulunda eğitilen ilk yöneticileri, onların eğittiği ardılları izlemek suretiyle, sermaye devletine ve düzenine karşı görevlerini -kaleyi içten fetih görevini- sürdürüregeldiler.

Ancak Türk-İş, elbette görev icrasında istikrarlı bir başarı kaydedebilmiş değildir. 15-16

Haziran gibi, '77 1 Mayıs'ı gibi, sınıfın birliğini engelleyemediği büyük günler de yaşandı bu ülkede. Bir mücadeleyi zaferle sonuçlandırma adına, hakları söke söke alma adına ne başarılıydı ya Türk-İş'siz, ya da Türk-İş'e rağmen başarılı bugüne dek. Türk-İş'in etkin olduğu hemen her mücadelenin sonu ise bozgundan, dahil olduğu her eylemin sonu da bozgunculuktan ibarettir. Demek bundan böyle de sınıfın birleşik mücadelesi Türk-İş'e rağmen, onun bozgunculuğu engellenerek, o etkisiz hale getirilerek kurulabilecektir.

Bugün yine, 1 Mayıs gibi işçi sınıfının çok önemli bir gününde, üstelik içeriği de "birlik, dayanışma, mücadele" olan bir günde, Türk-İş, tarihsel rolünü icra etmek üzere, İstanbul'da ikinci bir kutlama için kolları sıvamış bulunuyor. Kendisine çağrı yapılmış, Taksim kararı ve gerekçesi açıklanmışken, en azından bir kısım üyesini Taksim'den uzak tutmakla görevlendirildiği açıktır. Şimdi Türk-İş üyelerine, tek tek işçi üyelere de değil, Türk-İş'e üye sendikalara düşen, Türk-İş'in sermaye düzeni ve devletinden aldığı bu görevi, sınıfın bölünmesi/zayıflatılması görevini engellemektir.

İşçi sınıfının içinde bulunduğu durum ortadadır. Sermaye düzeni, dünya çapında bir plan dahilinde ve güçlerini dünya çapında birleştirmiş vaziyette saldırıya geçmiş durumdadır. Tüm dünyada proletaryanın 150 yıllık kazanımlarını ortadan kaldırmaya, işçi sınıfını uysal köleler haline getirmeye çalışmaktadır. Sınıf zaten çeşitli yöntemlerle parçalanmış, örgütsüzleştirilmiş, örgütleri ya yasaklanmış, ya düşürülmüş, ya satın alınmıştır.

Küllerinden yeniden doğmanın, yeniden bir sınıf olarak ayağa kalkmanın ve varlık göstermenin bir tek yolu vardır; birleşmek ve mücadele etmek!

Bunun önündeki tüm engelleri aşarak işe bir yerinden başlamak gerekiyor. 1 Mayıs'tan başlamak gerekiyor. Birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs'ta Taksim'e çıkmaktan...

Cumhurbaşkanlığı kavgasında sona doğru...

İşçi ve emekçileri zor günler bekliyor!

Haftalardır düzen siyasetinin gündeminin baş sırasında bulunan Cumhurbaşkanlığı seçiminde son düzlüğe girilmiş bulunuyor. Tayyip Erdoğan'ın aday olup olmayacağı ekseninde dönen yoğun tartışma ve siyasi kamplaşmanın ardından Abdullah Gül, AKP yönetimi tarafından Cumhurbaşkanlığı'na aday gösterildi. Eğer önü karşıt güçler tarafından fiili bir müdahaleyle kesilmezse, Gül, 84 yıllık burjuva cumhuriyetinin 11. Cumhurbaşkanı olarak seçilecek. Ulaşılan bu nokta "düşman" kamplara bölünen düzen güçleri arasındaki kıyasıya bir mücadelenin sonucunda varılan güçler dengesinin bir ifadesi olduğu ölçüde, bu yeni durumun nasıl ve hangi ağırlık merkezleri üzerinden kurulduğunu anlamak önem taşıyor. Böylelikle Abdullah Gül'ün adaylığının arka planı olduğu kadar, anlamı ve doğuracağı sonuçlar da anlaşılabilir.

Cumhurbaşkanlığı seçimleri konusunda ordu merkezli kamp, yeni cumhurbaşkanının "uzlaşma" ile belirlenmesi dayatmasında bulunmaktaydı. Onların bu "uzlaşma" ile kastettikleri AKP'nin islamcı geleneğinden uzak, her açıdan devletin yerleşik geleneklerine uyan bir adayın AKP tarafından kabul edilmesiydi. Bu hedef doğrultusunda örgütlenen sistemli ve saldırgan politik kampanya ile sonuca gitmek istiyorlardı. Bu kampanyanın startı da bizzat Genelkurmay Başkanı tarafından, "cumhuriyetimiz kurulduğundan bu yana hiç bu kadar büyük bir tehlike altında olmamıştı" sözleriyle verilmişti. Böylelikle karşılıklı suçlama, kirli çamaşırları ortaya dökme ve sivil uzantıları harekete geçirmek gibi biçimlerden siyasi cinayetlere varan bir mücadele yürütüldü ve bugünkü sonuç ortaya çıktı.

Bugün varılan noktanın, ordu tarafından ortaya konulan "kırmızı çizgiler"in dışında olduğu açıktır. Çünkü, devletin "laik" çizgisi ve ideolojisine "sözde değil özde bağlılık" kriteri esas alındığında, Abdullah Gül'ün Tayyip Erdoğan'dan ne eksikliği ne de fazlası bulunmaktadır. Her ikisi de aynı gelenekten gelmektedirler. Geçmişte bu aynı gelenek içerisinde her düzeyde görev almışlar ve AKP'nin kuruluşunda ve hükümeti sırasında kader birliği yapmışlardır. Tayyip Erdoğan'ın olduğu gibi Abdullah Gül'ün eşi de türbanlıdır. Dahası Gül'ün eşi türban mücadelesinde ön planda yer almış bir kişidir. Eğer ordunun sorunu kişi olarak Tayyip Erdoğan değilse -ki değildir- bu haliyle ortaya çıkan sonuç, ordu merkezli derin devlet açısından açık bir yenilgiyi işaretlemektedir. Tersinden ise AKP, Erdoğan olamasa da onun eşdeğeri sayılacak birini Cumhurbaşkanlığına taşımakla bir siyasi başarı kazanmış, dahası bir de bu siyasi başarı toplum düzeyinde yaratılmış bir kutuplaşmanın sonucunda geldiği ölçüde AKP'ye tabanıyla olan bağlarını yeniden sağlamlaştırma imkanı sağlamıştır.

Devletin kurucusu, kollayıcısı ve koruyucusu misyonunu kendisine addetmiş ve cumhuriyetin kuruluşundan bu yana üstlendiği bu misyonun gereklerini acımasızca yerine getirmiş ordunun bu boyun eğişi oldukça manidardır. Hele hele bu aynı ordunun AKP'nin içerisinde geldiği geleneğe yönelik yaptığı 28 Şubat müdahalesi hatırlanırsa, bunun neden böyle olduğu çok daha iyi anlaşılır. 28 Şubat'ta hükümet olan AKP ile karşılaştırıldığında son derece militan bir islamcı kimliğe sahip olan Refah Partisi'ni dize getirmek için tankların Sincan'da dolaştırılması yetmişti. "Kanlı mı kansız mı" gibi bir ifadeyle

AKP'nin arkasında ABD'den başka güçler de bulunmaktadır. AKP konusunda ABD ile ortaklaşan bu güçlerden biri AB'dir. AB, zaten ordunun konumunu zayıflatmayı özel bir politika olarak benimsemiş bulunmaktadır. Zira ordu AB'nin siyasi ve ekonomik politikaları karşısında, siyasi ve askeri gücüne yaslanarak sahip olduğu ayrıcalıkları kaybetmek istememekte ve bunun için ciddi bir direnç göstermektedir. Ordu ile aynı çizgide hareket eden Sezer de ordunun bu tutumuna ortak olmakta ve ona güç taşımaktaydı. İşte AB ile bütünleşme yönünde net bir duruşa sahip olan AKP'nin Cumhurbaşkanlığı mevkiine de el atması AB tarafından bu nedenle etkili bir şekilde desteklenmekteydi. ABD ve AB'nin yerel uzantısı konumunda bulunan tekelci burjuvazi ve onun kaymak tabakasının üslendiği TÜSİAD'ın da AKP tarafında saf tutmasıyla birlikte güç dengesi ordu aleyhine bozulmuş oldu.

özgüvenlerini ortaya koyan RP yönetimi, Erbakan'ın eliyle 28 Şubat'ta temsil ettikleri politik ilkelere ve mevzilere yönelik saldırı kararlarını imzalamışlardı. Bu müdahalenin bir sonucu olarak RP içerisinde, daha sonra AKP'yi varacak olan Tayyip Erdoğan ve Abdullah Gül'ün başını çektiği bir "ılımlı kanat" oluşturulmuştu. İşte böyle bir sürecin ürünü olan, RP'ye göre oldukça ılımlı ve en önemlisi ordu önünde dizleri titreyen AKP yönetimi, Genelkurmay Başkanı'nın "cumhuriyet hiç bu kadar büyük bir tehlike altında olmamıştı" ifadesiyle ortaya koyduğu kırmızı çizgilerini aşmış ve dahası yine Genelkurmay Başkanı tarafından "yetkisinin olmadığı" gerekçesiyle bu durumu kabullenir bir görüntü verilmiştir.

Ordunun bu teslim olmuş ve yenilgiyi kabullenmiş halinin nedeni ne olabilir? Karşısında nasıl bir güç görmüştür ki, AKP gibi titrek bir islamcı parti karşısında Cumhurbaşkanlığı gibi "laik cumhuriyetin en üst makamı"nı, "Atatürk'ün koltuğu"nu bu kadar kolay terk edebilmiştir?

Orduyu böyle bir boyun eğişe zorlayan gücün kaynağının AKP olmadığı açıktır. Her ne kadar düzenin siyaset meydanına kurulan terazide AKP görünüyor ve gösteriliyorsa da, aslında asıl güç AKP'nin arkasında bulunan ve Cumhurbaşkanlığı seçiminden yarar uman başka odaklara aittir. ABD emperyalizminin Irak işgalinin etkili figürlerinden olan "Karanlıklar Prensi" Richard Perle, geçtiğimiz hafta bir gazetede yayınlanan röportajında "Cumhurbaşkanlığı seçimi bölge ve dünya dengelerini etkileyecek önemde bir olay" derken esasında bu odakların kimler olduğunu ele vermekteydi. Bölge ve dünya dengelerini kendi lehine kurmak ve sağlamlaştırmak için Afganistan ve Irak'ı işgal eden ABD bu odakların başında gelmektedir. Zira ABD emperyalizmi uzun süredir yeni hedef İran'a yönelik bir saldırının zeminini hazırlamaktadır. Bu hazırlıklar kapsamında saldırıda ileri bir rol biçildiği anlaşılan Türkiye'nin bu rolün gereklerini yerine getirecek bir siyasi iradeye sahip olması istenmektedir. İşte düzenin derin odakları karşısında konumunu korumayı ABD'nin eteklerine daha sıkı sarılmakta bulan ve bunun için her türlü hizmete hazır olan AKP yönetimi, böylelikle bunu başarmakta ve yeni mevziler elde etmektedir. İşte ABD'nin ülkedeki temel dayanağı durumunda olan ve ipleri Pentagon'da olan ordunun boyun eğişinin sırrı da buradadır. Amerikancı generallerin ABD emperyalizmini karşılarına alacak

bir iradeleri yoktur, olamaz.

Diğer taraftan AKP'nin arkasında ABD'den başka güçler de bulunmaktadır. AKP konusunda ABD ile ortaklaşan bu güçlerden biri AB'dir. AB, zaten ordunun konumunu zayıflatmayı özel bir politika olarak benimsemiş bulunmaktadır. Zira ordu AB'nin siyasi ve ekonomik politikaları karşısında, siyasi ve askeri gücüne yaslanarak sahip olduğu ayrıcalıkları kaybetmek istememekte ve bunun için ciddi bir direnç göstermektedir. Ordu ile aynı çizgide hareket eden Sezer de ordunun bu tutumuna ortak olmakta ve ona güç taşımaktaydı. İşte AB ile bütünleşme yönünde net bir duruşa sahip olan AKP'nin Cumhurbaşkanlığı mevkiine de el atması AB tarafından bu nedenle etkili bir şekilde desteklenmekteydi. ABD ve AB'nin yerel uzantısı konumunda bulunan tekelci burjuvazi ve onun kaymak tabakasının üslendiği TÜSİAD'ın da AKP tarafında saf tutmasıyla birlikte güç dengesi ordu aleyhine bozulmuş oldu.

Tüm bunlar düzen cephesindeki tabloya ışık tutmaktadır. İşçi ve emekçilerin bu tabloya bakarken görecekları yegane şey ise, dizginsiz bir saldırı tablosu olmalıdır. Çünkü ABD ve AB emperyalistlerinin güdümünde çeki düzen verilen düzenin yönetim aygıtı, daha kıvrak bir biçimde tahkim edilmektedir. Ortadoğu'da kardeş halklara yönelik emperyalist saldırı ve savaşlarda etkin rol, dizginsiz bir baskı ve zor, yeni sosyal yıkım saldırıları ve hak gaspları bu tahkimatla varılmak istenen hedeflerdir. Bu işçi-emekçi düşmanı saldırıları uygulayacak olanlar ise, bugün birbirleriyle didişen ordu ve hükümet olacaktır. Elbirliğiyle efendilerinin bir dediğini ikiletmeden bu hizmetleri eksiksiz yerine getirmeye çalışacaklardır. Hatta düzen içerisindeki konumlarını güçlendirmek, güç dengesini kendi lehlerine çevirmek için uşaklıkta yarışacaklardır.

Bu durumdan işçi ve emekçiler için kurtuluşun tek yolu bulunmaktadır. Bu yol, kendi aralarında kavgalı ama işçi-emekçi düşmanlığında ortak olan hükümetiyle, ordusuyla, burjuvazisiyle tüm düzen güçlerini ve onların arkasındaki emperyalistleri hedef alan devrimci mücadele yoludur. 1 Mayıs, bu bakımdan işçi ve emekçileri aldatan ve gerici kavgalarına yedeklemek isteyen düzen güçlerine verilmiş bir yanıt haline getirilebilir. 1 Mayıs alanında, emperyalizme ve işbirlikçilerine yönelik yükseltilecek kavgaya bayrağı önmümüzdeki zorlu süreci karşılamak bakımından önemli bir adım olacaktır.

Sermaye patronlarının dikensiz “Gül”ü!

Aylardır düzen siyasetinin gündemini meşgul eden Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde sona yaklaşıyor. Birkaç gün öncesine kadar Cumhurbaşkanlığıyla ilgili tartışmalar, Tayyip Erdoğan'ın aday olup olmayacağı üzerinden yürütülüyordu. Herkese yeter artık dedirten bu tartışmalar birkaç gün önce nihayet sonuçlandı. Tayyip Erdoğan, AKP'nin Cumhurbaşkanı adayının halen Dışişleri Bakanı olarak hükümette görev yapan Abdullah Gül olduğunu açıkladı.

Cumhurbaşkanı olacağına kesin gözüyle bakılan Abdullah Gül, Recep Tayyip Erdoğan'dan sonra AKP'nin en etkili kişisi durumunda. Her ne kadar düzen medyasında Abdullah Gül'ün demokratiğine, uzlaşmacılığına, başarılı diplomatiğine vs. ilişkin olumlu vurgular yapılsa da, kendisi siyasal kimlik olarak Tayyip Erdoğan'dan hiç de farklı bir yerde durmuyor. Dolayısıyla, eğer bir tutarlılık aranacaksa, bugüne kadar Tayyip Erdoğan'ın Cumhurbaşkanlığı'na karşı çıkanların, aynı şekilde Abdullah Gül'ün Çankaya'ya çıkmasına da itiraz etmeleri gerekiyor.

Doğrusu düzen cephesinde bu konuda tutarlı olanlar da yok değil. CHP'nin başını çektiği ulusalcı-milliyetçi şoven cenah Abdullah Gül'ün Cumhurbaşkanı seçilmesine de karşı çıkıyor. Bunu önlemeye çalışıyor. Fakat Abdullah Gül'ün Cumhurbaşkanlığı'na karşı çıkanların, Tayyip Erdoğan'ı istemeyenler kadar geniş bir cephe oluşturmadıkları da açık.

Düne kadar Tayyip Erdoğan'a aday olmaması yönünde uyarı üstüne uyarı yapan patronların ise Abdullah Gül'ün Çankaya'ya çıkacak olmasından ziyadesiyle memnun oldukları gözleniyor. Başta TÜSİAD olmak üzere büyük sermayedarların sözcülüğünü üstlenen bir dizi kurum, Abdullah Gül'ün adaylığının belli olmasından sonra peş peşe açıklamalar yaparak durumdan ne kadar hoşnut olduklarını ortaya koydular. Türkiye'nin tüm sayılı patronlarının ve onların sözcülüğünü üstlenmiş örgütlerin hemen hemen aynı görüşte olduklarını göstermek açısından yapılan açıklamaları nispeten ayrıntılı biçimde aktarmak faydalı olacaktır.

Örneğin büyük sermayenin önde gelen sözcülerinden olan Sabancı Holding yöneticisi Güler Sabancı, konuyla ilgili olarak “Başbakan Tayyip Erdoğan'ı, Türkiye'nin istikrarı için göstermiş olduğu olgun ve örnek demokratik tavır nedeniyle kutluyorum. Gül'ün cumhurbaşkanlığı adaylığının da ülkemiz için hayırlı olmasını diliyorum.” diye konuşmaktadır.

Türkiye İşadamları ve Sanayiciler Konfederasyonu Başkanı Rızanur Meral de açıklamasında Erdoğan'a ve Gül'e övgüler düzdü. Abdullah Gül'ü, “toplumun geniş kesimlerinin desteklediği, uzlaştırıcı yönü çok güçlü, devlet yönetiminde ve uluslararası ilişkilerde liyakatini ispat etmiş devlet adamı” olarak niteliyor.

TİSK Başkanı Tuğrul Kudatgobilik ise Abdullah Gül'ün adaylığını memnuniyetle karşıladıklarını, kendisinin Türkiye Cumhuriyeti'nin temel değerlerine dönük hassasiyetini en üst noktada tutacağına inandıklarını ifade etmektedir.

Müstakil Sanayici ve İşadamları Derneği (MÜSİAD) Başkanı Ömer Bolat'ın açıklaması da pek farklı içerikte değildi. Ömer Bolat Abdullah Gül hakkında da şunları söylemektedir; “Hem halkımız tarafından hem de uluslararası kamuoyu açısından çok bilinen biri. Çok iyi ve doğru bir isim. Cumhurbaşkanlığını doldurabilecek vasıflarda. Uzlaşmacı tavrı, kariyeri, performansı ve duruşu itibarıyla cumhurbaşkanlığına yakışır.”

Patron örgütleri, “Erdoğan aday olmasın” cephesinde yer alanlar gibi “rejimin tehlikede olması”, “laikliğin elden gitmesi”, “gericiliğin güç kazanması” ya da “türbanın Çankaya'ya girmesi” gibi vurgulara hemen hiç itibar etmiyorlardı. Onları düşündüren temel iki sorun vardı. Birincisi, yaşanan gerici dalaşma nedeniyle gerilimin tırmanması, bunun “istikrar ve güven ortamını” bozmasıydı. O yüzden de patronlar döne döne “uzlaşma” öneriyorlardı. İkincisi ise Tayyip Erdoğan'ın Cumhurbaşkanı olması durumunda AKP hükümetinin geleceğinin tehlikeye girmesi ihtimaliydi. Gerek duyulan saldırı politikalarını başarıyla hayata geçiren AKP hükümetine ihtiyaçları henüz ortadan kalkmamıştı.

İstanbul Sanayi Odası Başkanı Tanıl Küçük, konuyla ilgili olarak “Gül'ün adaylığının hayırlı olmasını, Türkiye'nin huzuruna, siyasi ve ekonomik istikrarına katkı sağlamasını diliyoruz” şeklinde konuşurken, İstanbul Ticaret Odası Başkanı Murat Yalçıntaş ise Abdullah Gül'ün Cumhurbaşkanlığı için “son derece isabetli bir isim” olduğunu belirtmektedir.

Türkiye Genç İşadamları Konfederasyonu Başkanı Hazim Sesli'de açıklamasında önce Tayyip Erdoğan'ın “fedakar”lığını övmekte, arkasından Türkiye'nin Abdullah Gül'ün Cumhurbaşkanlığı sayesinde güzel günlere koşacağını ileri sürmektedir.

İktisadi Kalkınma Vakfı Başkanı Davut Ökütçü, Abdullah Gül'ün adaylığı ile ilgili şunları söylemektedir: “Gerilim oluşturacak bir isim değil. Uluslararası arenada tanınırlığının etkisiyle cumhurbaşkanlığı görevini rahatlıkla yerine getirebilecek, ilişkileri çok rahat kurabilecektir.”

Hatırlanacağı üzere, patron örgütlerinin, Abdullah Gül'ün adaylığı açıklanmadan önce konuyla ilgili yaptıkları açıklamalarda altı çizilen temel şey “istikrar ve güven ortamı”nın bozulacağı kaygısıydı. Patron örgütleri, “Erdoğan aday olmasın” cephesinde yer alanlar gibi “rejimin tehlikede olması”, “laikliğin elden gitmesi”, “gericiliğin güç kazanması” ya da “türbanın Çankaya'ya girmesi” gibi vurgulara hemen hiç itibar etmiyorlardı. Onları düşündüren temel iki sorun vardı. Birincisi, yaşanan gerici dalaşma nedeniyle gerilimin tırmanması, bunun “istikrar ve güven ortamını” bozmasıydı. O yüzden de patronlar döne döne “uzlaşma” öneriyorlardı. İkincisi ise Tayyip Erdoğan'ın Cumhurbaşkanı olması durumunda AKP hükümetinin geleceğinin tehlikeye girmesi ihtimaliydi. Gerek duyulan saldırı politikalarını başarıyla hayata geçiren AKP hükümetine ihtiyaçları henüz ortadan

kalkmamıştı. Kasım'daki seçimlerden sonra güçlü bir saldırı hükümeti kurma şansı olan tek parti durumundaki AKP'nin akibetinin Tayyip'in Cumhurbaşkanlığı nedeniyle riske girmesi sermayeyi kara kara düşündürüyordu. Denilebilir ki büyük sermaye, “laiklik tehlikede” olduğu için değil ama siyasal istikrar ve güçlü saldırı hükümeti istediği için Tayyip'in adaylığına karşı çıkıyor, daha uygun başka biri üzerinden uzlaşma sağlanmasını istiyordu.

Abdullah Gül, “laiklik elden gidiyor”cu cephenin aradığı özelliklere sahip değildi belki. Fakat hem emperyalist karar merkezlerinin hem de sermayenin istediği koşulları fazlasıyla taşımaktaydı. Zira Abdullah Gül, bugüne kadar İMF-TÜSİAD politikalarını kararlılıkla uygulamış AKP hükümetinin en önemli bakanlarından biriydi. Hem emperyalizme hem de sermayeye hizmet konusunda rüşünü fazlasıyla ispatlamıştı. Bu nedenle hem ABD, hem de AB cephesinden Abdullah Gül'ün adaylığı konusunda son derece olumlu açıklamalar yapıldı. Patronlar bu nedenle sevince boğuldular.

Patronlar sevinmekte yerden göğe kadar haklıdır. Çünkü Cumhurbaşkanlığı makamına, hizmette kusur etmeyen bir uşaklarının seçileceği neredeyse kesindir. Ve Abdullah Gül'ün Cumhurbaşkanlığı sayesinde sermayenin saldırı politikaları daha bir kararlılıkla, daha bir hızlı uygulanabilecektir. Cumhurbaşkanı ve hükümet arasındaki dalaşmanın saldırıları yavaşlatması ve zaman kaybına yol açması gibi durumlar artık söz konusu olmayacaktır. Bu sayede Tayyip Erdoğan'ın bir 5 yıl daha saldırı hükümetinin başında olacağı, sermayeye canla başla hizmete devam edeceği de neredeyse kesin olduğuna göre patronların sevinç çığlıkları atması son derece normaldir.

Abdullah Gül tercihi “uygar Batı”nın gerçek yüzünü ortaya seriyor!

AKP'nin cumhurbaşkanı adayını açıklaması ve bunun Tayyip Erdoğan değil de Abdullah Gül olması, 'muasır medeniyet'i pek memnun etmiş görünüyor. Batının medeni basını, cumhurbaşkanlığından vazgeçme tutumu yüzünden Erdoğan'a, ve pek çok 'haslet'ini sayarak Gül'e övgüler diziyor. Bütün bu övgülerin altında yatan asıl niyeti ise, “*Sonuçta bir AKP'linin cumhurbaşkanı olması, Türkiye'de modern demokrasinin olgunlaştığının işareti olacaktır*” yorumuyla *Financial Times* ifşa ediyor.

'Uygar Batı'nın vahşi vahşi (orta) Doğu'ya biçtiği kefen 'ılımlı islam', 'radikal' Erdoğan karşısında 'ılımlı' Gül'de tecelli ediyor. İran'da tefe koydukları barbar müslümanlığın adı, Türkiye'de 'modern demokrasi'ye dönüşüyor.

Öyle görünmekle birlikte, aslında bu yakıştırma sadece Batı'nın sahtekarlığından ibaret değil. Anladıkları, bildikleri, uyguladıkları ve tüm dünyaya dayattıkları demokrasi işte tam da böyle birşeydir. AKP'ye, Erdoğan'a, Gül'e yöneltilen övgüler, bu Amerikan tipi demokrasinin çok gönüllü ve çok gayretli uygulayıcısı olmalarıdır. Hükümetteki bir partinin, bir devlet veya hükümet başkanının dinci olması demokrasiye halel getirirse, önce ABD demokrasisi sakatlanırdı. Bush'un Erdoğan veya Gül'den daha az dinci, daha az bağınaz, daha az fanatik

olduğu iddia edilemeyeceğine, dini en pervasız kullanan/kullanabilenler en dinci politikacılar olduğuna, ve bu her iki özellik de ABD ve Türkiye'de bolca bulunduğu göre, 'yaşasın demokrasi'...

Emperyalizmin modern demokrasisi, artıburjuva demokrasisine bile benzemeyen bir ucube olduğuna, ve en gelişkin nümunesi ABD'de sergilendiğine göre, ek bir tanım da gerekmiyor. Bu, her tür baskının, şiddetin, terörün, işkencenin kol gezdiği bir demokrasidir. Guantanamo, Ebu Garibler demokrasisidir. İşkence uçakları, işgal kuvvetleri, tecavüz askerleri demokrasisidir.

Türk devletinin gönüllü uygulayıcılığına soyunduğu Amerikan tipi demokraside, aradığınız her tür musibeti bulabilirsiniz. Ama demokratik hak ve özgürlük aramayacaksınız, çünkü bulamazsınız.

AKP ve hükümetine yönelik 'demokrasi' övgüleri,

bu nedenle hiç boşa sarfedilmiyor. Bu tarikatçiler partisinin iktidar sürecinde, tüm önceki hükümetlerin uygulamalarını mumla aratacak hak gaspları gerçekleştirilmiş bulunuyor. İşçi sınıfı ve emekçi kitleleri yüz yıllık kazanımlarından soyundurmak için bu hükümet kadar canla-başla çalışsan, Amerikan uşaklığını, Ortadoğu jandarmalığını bunlar kadar aleni uygulayan ve savunan çıkmadı. En arsızları korkularından savunamadılar, birazcık namuslu geçinenler ise utandıklarından... AKP'lilerde ise ne utanma duygusu var ne de korku...

Utandırmıyorlar, çünkü utanmak insani bir duygudur. Korkmuyorlar, korkmuyormuş gibi yapıyorlar, çünkü sınıf hareketinin en durgun olduğu bir dönemde iş başındalar. Onları bir de kitlelerin demokratik hak ve özgürlükleri için ayağa kalktığı dönemde görmek gerekiyor.

Batı'nın ve içerdeki uşaklarının gerçek kimlikleri, sınıf ve kitle mücadelesinin zoruyla genişletilen/geliştirilen demokrasi koşullarında ortaya seriliyor. Bugün, Türkiye'de modern demokrasinin geliştiğini iddia edenler, dün bu ülkenin işçi ve emekçileri demokrasiyi gerçekten geliştirmeye kalktığında faşist darbeler tezgahlıyor, darbecilere alkış tutuyor, onların yönetimi altında Türk-İslam sentezi uyguluyorlardı. Bugünkü AKP hükümeti işte bu sentezin ürünü olduğuna göre, elbet onu da alkışlayacaklar. Planlarının işe yaradığını görmenin gururuyla...

Vahşi kapitalizmin gururunu incitmek, planlarını bozmak elimizdedir. Emperyalizmin 'modern demokrasi'sinin tek alternatifi olan, işçi sınıfının sosyalist demokrasisini inşa etmek değil, istemek bile o gururu kırmaya yetecektir.

F tiplerinde saldırılar sürüyor

F tipi zindanlarda baskı ve işkence hız kesmiyor. Görüş ve iletişim yasakları ile katmerleşen tecrit koşullarında yaşayan tutsaklar, bir yandan da cezaevi personelinin saldırılarına maruz kalıyorlar.

Son olarak Sincan 1 No'lu F Tipi'nde kalmakta olan Cengiz Kahraman ve Kenan Özyürek uğradıkları saldırı sonucu ağır yaralandılar.

Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği'nin saldırıya ilişkin yaptığı açıklama şöyle:

“Hapishanelerde tecrit ve izolasyon işkencesi, görüş yasakları, iletişim yasakları ve fiili saldırılarla devam etmektedir. Bundan bir süre öncesine kadar kamuoyunu yıllara varan görüş ve iletişim yasakları, hasta tutsakların tedavilerinin engellenmesi ve keyfi uygulamalar nedeniyle TUYAB'lı aileler olarak sürekli uyarılmış, basını konu ile ilgili aydınlatmaya çalışmıştık. Yaşanan süreç yazık ki kaygılarımızı teyit eder nitelikte olmuştur.

Şöyle ki:

Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde kalmakta bulunan Cengiz Kahraman ve Kenan Özyürek, hapishane personeli tarafından saldırıya uğramış, bu saldırı sonucu Cengiz Kahraman isimli tutsağın

hayaları patlamış, hastane yetkilileri 14 gün işgöremez raporu vermişlerdir. Cengiz Kahraman hayati tehlike yok denilerek tekrar Sincan F Tipi Hapishanesi'ne geri getirilmiştir. Kenan Özyürek ise saldırı sonucu darp izleri almıştır.

Yaşanan olay hapishanelerde bulunan yakınlarımızın can güvenliğinin olmadığını bir kez daha ispatlamıştır. Konu ile ilgili Türk Tabipler Birliği, İnsan Hakları Derneği, Çağdaş Hukukçular Derneği, BARO, DİSK, TMMOB gibi demokratik kurumların ve tüm duyarlı demokratik kitle örgütlerinin harekete geçmesini istiyoruz. Aksi takdirde benzer olayların tekrar tekrar yaşanmayacağını hiçbir garantisi yoktur.

Türkiye hapishanelerinde 12 Eylül uygulamalarını aratmayacak işkence ve kötü muamele tüm hızıyla devam etmektedir. Bizler içeride bulunan yakınlarımızın can güvenliğinin tehdit altında bulunduğunu düşünüyoruz ve bu nedenle tutsakların disiplin cezaları ile engellenen başta görüş olmak üzere tüm haklarının derhal ve koşulsuz kullanımını talep ediyoruz.

Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği (TUYAB)”

Esenyurt'ta Kızıl Bayrak çalışanlarına gözaltı terörü!

Her hafta düzenli olarak gerçekleştirdiğimiz militan gazete satışımız son bir aydır baskılarla karşılaşılıyor. Esenyurt jandarmasına bağlı sivil ekipler gazetenin satılmayacağı, yasak olduğu vb. söylemlerle devrimci faaliyetimizi engellemeye çalışıyorlar. Her seferinde gazetemizin yasak olmadığını, meşru olduğunu ve faaliyetimizi kararlılıkla devam ettireceğimizi belirterek saldırıları püskürttük.

1 Mayıs yaklaşıkça terörünü arttıran jandarma, 20 Nisan'da Depo durağında yaptığımız gazete satışına da müdahale etti. Ellerinde silahlarla araçtan inen jandarma ekipleri, emekçi halkı da terörize ederek satışımızı engellemeye çalıştılar. Kararlı duruşumuz karşısında başka bir jandarma ekibi çağırarak çalışanlarımızı gözaltına aldılar. Yaklaşık bir saat gözaltında tutuktan sonra karakoldan serbest bırakıldılar.

Tekrar Depo durağına giderek ajitasyon konuşmaları eşliğinde gazetemizin satışına devam ettik. “Baskılara ve yasaklamalara karşı 1 Mayıs'ta alanlara, Taksim'e!” çağrısıyla gerçekleştirdiğimiz gazete satışımızı sürdürdük. Devrimin ve sosyalizmin sesi *Kızıl Bayrak*'ın susturulamayacağını bir kez daha gösterdik.

Kızıl Bayrak/Esenyurt

İşçiler 1 Mayıs pikniğinde buluştu!

Avrupa Yakası BDSP, 1 Mayıs yaklaşırken gerçekleştirdiği “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği” pikniği ile 1 Mayıs çağrısını yüzlerce işçi ve emekçiye ulaştırdı.

Haftalardır yoğun olarak süren 1 Mayıs çalışmaları 22 Nisan Pazar günü gerçekleştirilen piknik ile doruk noktasına ulaştı. **Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu** Avrupa Yakası güçleri tarafından organize edilen pikniğe 400 işçi ve emekçi katıldı.

Piknik saat 11:00 sıralarında gerçekleştirilen kolektif kahvaltı ile başladı. Tüm kitlenin birarada ortak kurulan sofralarda oturması oldukça anlamlıydı. Kahvaltının ardından saat 12:00’de etkinlik programı başladı. Pikniğe katılan emekçiler, “Biz bizyiz şimdi yangın yerlerinde/Sen ki karanlıklar ülkesinden geciken sabahları taşırdın/Bir elimizde ırmaklar/Bir elimizde rüzgarlar/Dinle bak/Sokaklarda diz boyu iğrençlik/Tükürüksüz açılmıyor gazeteler/Oysa gelecekler var/Oysa daha doğacaklar/Ve umut var oysa/Emek var/Kavga var/Hoş geldin iki gözüm/Biz bizyiz şimdi...” dizeleriyle selamlandı. Daha sonra devrim ve sosyalizm kavgasında bayraklaşan şehitlerimiz anısına saygı duruşu gerçekleştirildi. Saygı duruşu kitle tarafından atılan coşkulu sloganlar ile son buldu. Saygı duruşunu **Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu** adına yapılan açılış konuşması izledi.

Emperyalist saldırganlık, sosyal yıkım saldırıları, artan faşizm, tımandırılan şovenizme değinen açılış konuşmasında işçi ve emekçiler 1 Mayıs’ta Taksim Meydanı’na çağrıldı. Bu yılki 1 Mayıs’ın anlam ve önemi üzerinde duruldu. Konuşmada Taksim’in her türlü gerici ve yoz etkinliğe açılmasına karşın, işçi ve emekçilere kapatılmasının özel bir tutum olduğu dile getirildi. Valiliğin tehditkar açıklamaları teşhir edildi. İşçi sınıfının 30 yıl önce şehitler vererek ayrıldığı Taksim Meydanı’na çıkmasının en doğal hakkı olduğu belirtildi. İşçi sınıfının da bu sorumlulukla davranarak mücadele safında yer alacağı ve 1 Mayıs günü Taksim’de bulunacağı vurgulandı.

Açılış konuşmasının ardından **Sefaköy İşçi Kültür Evi Şiir Topluluğu**’nun hazırladığı şiir dinletisi sunuldu. Şiirlerle, isyan ve mücadele çağrısı bir kez daha vurgulandı.

11 Kasım 1887’de idam edilen 4 işçi önderinin son sözlerinin yer aldığı sunuş konuşmasının ardından türkülerini ve marşlarını bizimle paylaşması için sahneye devrimci dostumuz **Hasan Sağlam** davet edildi. Programına *Çav Bella Marşı* ile başlayan Hasan Sağlam Türkçe, Kürtçe ve Zazaca birçok türkü ve marş seslendirdi. Yaklaşık bir saat süren program boyunca marşlar hep bir ağızdan söylendi, coşkulu halaylar çekildi. Programın ilk yarısı *Çav Bella Marşı*’nın Kürtçe söylenmesi ile son buldu.

Yaklaşık iki saatlik serbest zaman diliminde bir yandan kolektif oyunlar oynanırken, diğer yandan da öğle yemeği için hazırlıklar tamamlandı.

Programın ikinci bölümü, 2001 Ölüm Orucu şehidi **Hatice Yüreklî**’nin ölüm yıldönümü dolayısı ile hazırlanan anma ile başladı. Hatice yoldaş şahsında gerçekleştirilen saygı duruşu ile başlayan program, şiirler, türküler, **Hatice Yüreklî**’nin yazılarından alıntılar ve onun için yazılmış metinlerle sürdü. Anma programında **Hatice Yüreklî**’nin yaşamının ve mücadelesinin yanısıra, Partili kimliği öne çıkarıldı. “Bir görüş kabininde”, “Hoş geldin ölüm” ve “Yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek” isimli parçalar seslendirildi. Sahneye kızıl karanfillerle birlikte konulan Hatice yoldaşın fotoğrafının önünde Ölüm Orucu gazisi yoldaşımız konuşma yaptı. Hatice yoldaşın Partili

kimliğini, devrimci irade ve kararlılığını, siyasal yaşamını anlattı. Anma “**Hatice yoldaş ölümsüzdür!**”, “**Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!**” sloganları ile sona erdi.

Anmanın ardından programda her yıl yer alan, işçi ve emekçiler tarafından ilgiyle karşılanan serbest kürsü bölümüne geçildi. Artık söz işçi sınıfındaydı, üretkenlerdeydi, makineleri işletenlerde, demiri dövenlerde, kumaşı dokuyanlardaydı. Bu bölümde değişik sektörlerde çalışan işçiler söz aldı. Serbest kürsüde söz alan işçiler “Halkların kardeşliği” şiarıyla 1 Mayıs’ta Taksim’de olma çağrısı yaptılar. GOP-DER üyesi bir işçinin geçmişteki yoz hayatını terkederek devrimci saflara katılmasını anlatan konuşması oldukça anlamlıydı. Kürsüde yapılan konuşmalarda bugün işçi

sınıfının örgütlü olmadan mücadele etmesinin oldukça zor olduğu belirtilerek işçi sınıfına örgütlenme ve komünist saflara katılma çağrısı yapıldı. Ayrıca bir işçi, cumhurbaşkanlığı seçimleri nedeniyle düzen içi yaşanan taraflaşmaya ve saflaşmaya değinerek, işçi sınıfını bu “it dalaşı”nda taraf olmak yerine sınıfı bağımsız devrimci sınıf mücadelesine çağırması, kürsünün en önemli konuşmalarından biri oldu.

Serbest kürsüden sonra marşları ve türkülerini ile **Grup Gölgedekiler** sahne aldı. Dinleti, yarım saat süren halayların ardından kitlenin hep birlikte söylediği **1 Mayıs Marşı** ile sona erdi.

Etkinliğin sonunda işçi ve emekçiler 1 Mayıs’ı şanlı bir mücadele günü olarak tarihe yazdıran Amerikalı işçi önderleri, 15-16 Haziranları yaratan işçiler, Filistin’de taş atan Filistinli çocuklar, Uğur Kaymazlar, emperyalizme karşı direnen tüm halklar, 8 Martlar’ı yaratan emekçi kadınlar, Denizler, Mahirler, İbrahimler anısına kapitalist sömürden, emperyalist barbarlıktan ve faşizmden hesap sormak için, insanlık onuruna sahip çıkmak için, insanca bir yaşam ve özgür bir gelecek demek olan sosyalizm mücadelesine güç katmak için 1 Mayıs’ta Taksim’de **BDSP** saflarında kavga bayrağını yükseltmeye çağrıldı. Komünistlerin bu çağrısı kitle tarafından “*1 Mayıs kızıldır, kızıl kalacak!*”, “*İşçi sınıfı savaşacak sosyalizm kazanacak!*” sloganları ile karşılandı.

Piknik atılan coşkulu sloganlar ile sona erdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Avrupa Yakası İLGP’nin 1 Mayıs etkinliği başarıyla gerçekleştirildi... Liseliler de 1 Mayıs’ta Taksim’de!

Avrupa Yakası İLGP olarak 1 Mayıs çağrı etkinliğini 23 Nisan günü Gaziosmanpaşa Eğitim-Sen Şubesi’nde gerçekleştirdik. Oldukça coşkulu geçen etkinliğimize Avrupa Yakası’ndan birçok lise ve dershaneden liseli arkadaşlar katıldı.

Günlerdir ön hazırlığımız yaptığımız etkinliğimiz ‘77 1 Mayıs’ında şehit düşen işçi ve emekçiler şahsında tüm devrim şehitleri için saygı duruşu ile başladı. Ardından açılış konuşmasını yapmak üzere bir İLGP’li söz aldı.

Açılış konuşmasında liseli gençliğin sorunları özel olarak vurgulandı. Etkinliğin bu sorunlara karşı verilmiş tok bir yanıt olduğu, bu yanıtın 1 Mayıs alanına da taşınmasının gelecekteki mücadele açısından önemi dile getirildi.

Ardından **Esenyurt İLGP**’nin hazırladığı şiir dinletisi sunuldu. Emperyalist işgalleri gündeme alan şiir dinletisi oldukça etkileyiciydi.

Esenyurt’tan İLGP’lilerin yoğun emeği ile hazırlanmış olan şiir dinletisi, emperyalist işgal karşıtlarının “**Diren Filistin**” diyerek yumruk kaldırmaları ve emperyalistlerin yere yığılmasıyla son buldu. Dinleti salonunda büyük bir etki yarattı.

Sefaköy İLGP’den bir meslek liseli arkadaş ise **Nazım Hikmet**’in “**Salkımsöğüt**” şiirini okudu. Bu şiirden sonra ara verildi.

Etkinliğin ikinci bölümü **Gaziosmanpaşa İLGP**’nin hazırladığı, **1 Mayıs Marşı** üzerine yazılmış olan tiyatro sahnelendi. 1 Mayıs Marşı’nın sözlerinin koro halinde ve şiir olarak tekrarlandığı tiyatro oyunu günün anlam ve önemine oldukça uygundu.

Ardından kürsüye çıkan bir İLGP’li, ÖSS kampanyamızı, bugüne kadar yapılanları ve bundan sonra yapılacakları anlattı. Bir başka İLGP’li ise neden 1 Mayıs’a katılmak gerektiğini ve neden bu yıl özellikle Taksim’de olmak gerektiğini anlattı. Liseli gençliğin 1 Mayıs alanına taşıyacağı

taleplerin sıralandığı konuşmada, “biz korkmadığımız için 1 Mayıs alanında olacağız. Ve düzen o alana çıkmamızdan korktuğu için orada olacağız!” denildi.

Bu konuşmadan sonra **Grup Fırtına** sahneye çıktı. Oldukça coşkulu türküler seslendiren **Grup Fırtına**, etkinlik için hazırladığı programı ardına çaldığı halay parçaları ile sonlandırdı. Hep bir ağızdan söylenen halayların ardından etkinliğe 10 dakika ara verildi.

Etkinliğin üçüncü bölümü 1 Mayıs söyleşisine ayrılmıştı. 20’ye yakın kişinin söz aldığı bu bölümde oldukça coşkulu anlatımlar yapıldı. Söyleşiyi GOP’tan bir İLGP’li açtı ve 1 Mayıs taleplerimizi ve neden 1 Mayıs alanında işçi-emekçilerle aynı saflarda olmamız gerektiğini anlattı. Daha sonra söz alan İLGP’liler, eğitimde fırsat eşitsizliğinden ÖSS’ye, işçi-emekçi ailelere mensup olmanın sonuçlarından geleceğin işçisi olmanın ne anlama geldiğine değin bir dizi tartışmaya açtılar.

Tartışmalar içerisinde bir İLGP’linin, “*Taksim’e her yıl başında binlerce insan akın eder. Gösteriler yapılır. Kadınlar tacize uğrar. Ve devlet buna seyirci kalır. Hangi takım şampiyon olursa onun holiganları Taksim Meydanı’na doluşur, mağanda kurşunlarından birçok kişi ölür, devlet seyirci olur. Bu gösteriler için yasak değildir Taksim. Ama bize gelince yasak. O zaman bunun arkasında bir art niyet aramak zorundayız. Yıllar önce Taksim’i Taksim yapan işçi ve emekçilerdi. Biz bizim olana gidiyoruz. Bunu herkes böyle bilmeli*” sözleri dikkat çekti. Neredeyse bütün konuşmacıların sözlerini Taksim çağrısı ile bitirmeleri anlamlıydı.

Söyleşinin sonunda 1 Mayıs alanında olmanın önemi tekrar vurgulandı. Etkinliğe yaklaşık 60 liseli katıldı.

Avrupa Yakası İLGP

Coşkulu 1 Mayıs etkinliği

Anadolu Yakası Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Tersane İşçileri Birliği ve Osim-Der tarafından ortak olarak düzenlenen “birlik ve dayanışma” etkinliği, Kartal Bülent Ecevit Kültür Merkezi’nde 22 Nisan Pazar günü gerçekleşti.

Etkinlik öncesi çağrı afişleri ve çeşitli noktalara asılan pankartlarla etkin bir propaganda faaliyeti örgütlendi ve ev ziyaretleri ile etkinliğe çağrı yapıldı.

Saat 15.30’da başlayan etkinlik öncesi polisin ortamı geren tutumları dikkat çekti. Taksim’e çağrı yapılmasının “yasak olduğunu” iddia eden ve çağrı yapılması durumunda “gerekeni yapacağını” söyleyen kolluk güçleri ile BDSP çalışanları arasında çeşitli tartışmalar yaşandı.

Etkinlik 1 Mayıslar’dan kesitlerden oluşan kısa bir sinevizyon gösterimi ile başladı. Ardından **1 Mayıs şehitleri ve Hatice Yürekli** şahsında işçi sınıfının kurtuluş mücadelesinde şehit düşenler için bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşundan ardından kitle hep birlikte Avusturya İşçi Marşı’nı söyledi.

Etkinliğin açılış konuşmasını yapan **BDSP temsilcisi Melek Altıntaş**, 2007 1 Mayıs’ının şovenizme, faşizme, emperyalizme ve sosyal yıkım saldırılarına karşı işçi sınıfı cephesinden bir yanıt olması gerektiğini vurguladı. 1 Mayıs günü dünyanın dört bir yanında işçilerin, emekçilerin ve ezilen halkların alanlarda olacaklarını, Türkiye işçi ve emekçilerinin de kendi talepleri ile alanlara çıkacaklarını ifade etti. Yükseltilmeye çalışılan şovenist histori ile Kürt halkına karşı sürdürülen imha ve inkar politikalarına dikkat çekerek, işçi sınıfının bu politikalara “İşçilerin birliği halkları kardeşliği!” şiarıyla yanıt vermesi gerektiğini söyledi. Taksim tartışmalarına değinerek, Taksim’in tarihsel anlamını ifade etti ve 1 Mayıs’ın resmi tatil olması için, ‘77 katliamının sorumlularından hesap sormak için ve Taksim üzerindeki 1 Mayıs yasağına son vermek için, 1 Mayıs sabahı Taksim’de olacaklarını söyledi. Tüm işçi ve emekçileri 1 Mayıs’a, 1 Mayıs’ta Taksim’de olmaya çağırarak konuşmasını bitirdi.

Ardından Çaz-Der tiyatro topluluğunun mali durumu kötü olan bir ailenin yaşadığı zorlukları hicveden oyunu beğeni ile izlendi.

Çeşitli etkinliklere baretleri, iş elbiseleri ve sloganlarla girmeleriyle bilinen ve bu etkinlikte de aynı şekilde davranan tersane işçileri adına konuşma yapmak için **Tersane İşçileri Derneği** Başkanı Zeynel Nihadioğlu kürsüye çıktı. Nihadioğlu konuşmasına

“tersaneler cehenneminden gelen cehennem yürekli tersane işçileri adına hepinizi selamlıyorum” diyerek başladı. Tersanelerde yaşanan sorunları anlattı ve sözü 1 Mayıs’a ve Taksim’e getirdi. 1 Mayıs’ın işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü olduğunu söyleyen Tersane İşçileri Derneği Başkanı, böyle bir günün nasıl ve nerede kutlanacağını sermaye tarafından belirlenemeyeceğini söyledi. Tersane İşçileri Birliği olarak 2007 1 Mayıs’ında Taksim’de olma kararı aldıklarını açıkladı. Nihadioğlu, kitleye “Siz de orada olacak mısınız?” diye sordu. Kitle bu soruyu alkışlarla yanıtladı. Konuşma Taksim’de buluşma çağrısı ile son buldu.

Bu konuşmanın ardından etkinlik şiir dinletisiyle devam etti. Sultanbeyli’den genç işçilerden oluşan şiir grubu kavga şiirlerini büyük bir başarı ile sundu. Grup içinde yer alan bir tekstil işçisi Hatice Yürekli’ye adadığı bir şiirini okudu.

‘77 1 Mayıs’ına katılan bir işçi arkadaşı birlik ve beraberlik çağrısı yaptı.

Etkinliğin ilk bölümü **Grup Göç**’ün söylediği marş ve türkülerle sona erdi. Ayrıca Habip Gül ve Ümit Altıntaş’a atfen besteledikleri kendi parçalarını da seslendirdiler.

Verilen aranın ardından ikinci bölüm Mazlum Çimen’in türkülerini ile başladı. Türkülerin hep birlikte söylendiği dinletinin ardından **Gülsuyu** emekçileri tarafından “**Baca**” adlı oyun sergilendi. İş kazalarını konu alan oyunda rol alan mahalle esnafı, genç işçiler, öğrenciler ve tüm oyuncular iyi bir performans sergilediler. İki haftalık bir zaman diliminde, dışardan hiçbir yardım alınmadan hazırlanan oyun ayakta alkışlandı.

Tiyatro gösteriminin ardından Taksim tartışmaları üzerinden son gelişmeleri aktarmak üzere sahneye BDSP temsilcisi çağrıldı. Sermaye devletinin valisinin ağzından işçi sınıfını tehdit etmekle suçlayan BDSP temsilcisi, Taksim’e çağrı yapmayı yasaklayan genelgenin hukuk dışı olduğunu vurguladı. “Neden Taksim her etkinliğe açık bize kapalı, orada defileler, maç kutlamaları, polis günleri yapılıyor da 1 Mayıs neden kutlanamıyor” diye soran BDSP temsilcisi, bir şeyin yasak olup olmadığı ile ilgilenmediklerini, önemli olanın meşruluk olduğunu belirtti.

1 Mayıs’ın işçi sınıfının mücadele azmi ve kararlılığını simgeleyen bir gün olduğunu vurgulayan BDSP temsilcisi, sermayenin bunun farkında olduğunu, onun için 1 Mayıslar’a saldırdığını söyledi. ‘77

katliamını yükselen işçi hareketini bastırmak için tertiplenen bir saldırı olarak nitelendiren BDSP temsilcisi, “herkesin gözü önünde gerçekleşen bir katliamın tek bir failini dahi bulamayanlar ‘yasa, güvenlik’ diyerek bize Taksim’i yasaklayamaz” dedi. “Dün katliamı tertipleyenler şimdi bunu unutmamızı istiyor, Taksim yasak” diyor, diye sözlerini sürdüren BDSP temsilcisi, ‘77 katliamının hesabını sormak, orada yitirdiğimiz yoldaşlarımıza, işçi sınıfı mücadelesine namus borcumuzdur” dedi. Sermayenin asıl olarak Taksim’de yapılacak bir eylemden değil, bu eylemi gerçekleştirmek için ortaya çıkan kararlılık ve iradedden ürktüğünü söyleyerek, “bunun için panik içinde açıklamalar yapıyorlar” dedi. “Eğer ağızlarından Taksim Meydanı yasak dışında bir söz çıkmazsa biz de deriz ki onlara ‘orada olacağız, İstanbul’un dört bir yanından hatta Türkiye’nin değişik illerinden işçiler, emekçiler, kadınlar, gençler orada olacak, gelin engelleyin, engelleyebilirsiniz” diyerek sözlerini sürdüren BDSP temsilcisi, “Haklılığın önünde hiçbir set duramaz, herkesi Taksim’e çağırıyoruz” diyerek sözlerine son verdi. Sık sık alkışlarla kesilen konuşma sırasında “Direne direne kazanacağız!”, “Baskılar bizi yıldırılmaz!”, “Taksim bizindir bizim kalacak!”, “Katil devlet hesap verecek!” sloganları atıldı.

Etkinlik **Ali Ekber Eren**’inin söylediği türkülerle devam etti. Ali Ekber Eren’den sonra **Osim-Der İşçi Kadın Komisyonu**’ndan **Sevgi Alkan**, kadınları toplum ve iş yaşamında yaşadığı sorunlara karşı mücadeleye çağırarak bir konuşma yaptı.

Etkinlik, çalışmalarını **Maltepe PSA** bünyesinde sürdüren **Grup Fırtına** ile devam etti. Aralarında kendi bestelerinin de olduğu türküler ve marşları başarı ile söyleyen grup, halay parçaları söylemeye başladığında tüm salon halaya durdu. Çekilen halayların ardından yapılan kapanış konuşmasında bir kez daha 1 Mayıs’a çağrı yapıldı ve etkinlik hep birlikte coşku ile söylenen 1 Mayıs marşı ile sona erdi.

Yaklaşık 300 kişinin katıldığı etkinlik oldukça coşkulu geçti.

Konuştuğumuz BDSP çalışanları, etkinliğin çok yönlü yürütülen 1 Mayıs çalışmasının bir parçası olduğunu, beklenenin altında bir katılım olmasına rağmen coşku ve kararlılığın etkinliğe damgasını vurduğunu, özellikle programda yer alan ve kendi ürünleri olan çalışmaların beğenilmesinin önemli ve anlamlı olduğunu dile getirdiler.

Kızıl Bayrak/Kartal

Menemen’de 1 Mayıs etkinliği

22 Nisan günü Menemen’de 1 Mayıs gündemli bir etkinlik düzenlendi. Menemen’de çalışan işçiler tarafından organize edilen etkinlik Menemen Eğitim-Sen’de gerçekleştirildi.

Etkinlik devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. Ardından açılış konuşmasında 1 Mayıs’ın tarihsel anlamı ve güncel önemi ifade edildi. Konuşma 1 Mayıs’ta alanlara çıkma çağrısı ile sona erdi. Ardından Tez-Koop İş Sendikası tarafından hazırlanan 1 Mayıs belgeseli gösterildi. Belgeselin bitiminde etkinliğe ara verildi.

Etkinliğin ikinci bölümü serbest kürsü ve sohbet biçiminde yapılan

konuşmalarla geçti. İşçiler söz alarak yaşadıkları sorunları anlattılar ve 1 Mayıs’a çağrı yaptılar. Etkinliğe daha çok demir-çelik sektöründen işçiler katıldı. Etkinlik sonucunda işçilerden oluşan bir komite kuruldu ve bir çalışma programı hazırlandı. Ayrıca, Çiğli İşçi Platformu tarafından düzenlenecek 1 Mayıs pikniğine katılıp destek verilmesi ve 1 Mayıs’ta alanlara çıkılması kararlaştırıldı.

Etkinlik emperyalizme, şovenizme, faşizme, yoksulluğa ve yozlaşmaya, iş kazalarına ve kölelik yasalarına karşı 1 Mayıs’ta alanlarda olma çağrısıyla sona erdi.

Kızıl Bayrak/Menemen

GOP’ta 1 Mayıs faaliyetine polis saldırısı

Devlet bir yandan ilerici, devrimci güçlerin, işçi ve emekçilerin 1 Mayıs’ı Taksim’de kutlama kararlılığını kırmak için ortamı terörize ederken diğer yandan yerelliklerde yürütülen 1 Mayıs faaliyetine azgınca saldırmaya devam ediyor.

Sınıf devrimcileri olarak Gaziosmanpaşa’da yürüttüğümüz 1 Mayıs faaliyetimiz sırasında kolluk güçlerinin saldırgan tutumuyla karşılaştık. 19 Nisan’da işçi ve emekçileri emperyalizme, şovenizme, faşizme karşı 1

Mayıs’ta alanlara çağırarak afişlerimizi yaptığımız sırada polisin keyfi engellemesiyle karşılaştık. Bir arkadaşımızı polis tarafından zorla kelepçelenerek, tam bir zorbalıkla gözaltına alındı. Ancak bizler tüm engellemelere, baskı ve tehditlere rağmen bu sene 1 Mayıs’ı ve Taksim’i kazanma ısrar ve kararlılığıyla çalışmalarımıza devam ediyoruz. Devletin zorbaca tutumları kararlılığımızı ve 1 Mayıs faaliyetimizi engellemeye yetmeyecek.

BDSP GOP

1 Mayıs faaliyetlerinden...

“1 Mayıs'ta 1 Mayıs alanına, Taksim'e!”

Büyükçekmece'de 1 Mayıs çalışmaları

Büyükçekmece BDSP olarak, 1 Mayıs'a yönelik çalışmalarımız sürüyor. 1 Mayıs çalışması çerçevesinde belirlediğimiz 1.5 aylık programı hayata geçirmeye devam ediyoruz. Yaygın bir propaganda faaliyeti ile en geniş kitlelere 1 Mayıs çağrısını taşımaya sürdürüyoruz. Bu çerçevede hazırlanan 1 Mayıs özel sayısının, bölgemizde sabah işçi servis noktalarında, akşamları ise semtlerde dağıtımını yapıyoruz. Ayrıca 22 Nisan günü kalabalık bir şekilde esenyurt Köyiçi'nden başlayarak Balıyolu-Yeşilkent-Depo güzergahında bildiri dağıtımını yaptık. Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun 1 Mayıs taleplerinin olduğu imza metnini kullandık ve gazetemizin satışını gerçekleştirdik. Çalışmamız sonrasında yüzlerce emekçiye bildirimimizi, imzalarımızı ve gazetelerimizi ulaştırdık. Her hafta düzenli olarak semtlerde gerçekleştirdiğimiz gazete satışıyla da 1 Mayıs gündemini emekçilere taşımaya devam ediyoruz. Bölgemize “Taksim'i kazanmak, zincirleri kırmaktır/BDSP” ve “Emperyalizme, faşizme ve şovenizme karşı 1 Mayıs'ta alanlara/BDSP” şiarlı afişlerimizi yaygın bir şekilde yaptık.

Bu çalışmalarımız dışında her yıl düzenlediğimiz “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği 1 Mayıs Pikniği” mize bu yıl da bölgemizden işçi ve emekçileri taşımak için ev ev, mahalle mahalle dolaşarak katılımı örgütlemeye çalıştık. Bildirilerimizle, gazetelerimizle evlerine gittiğimiz emekçileri pikniğimize davet ettik. Mahallelerde oluşturduğumuz semt komiteleriyle yürüyen piknik çalışmamız sonucunda bölgemizden yaklaşık 200 işçi ve emekçi pikniğe katıldı.

Bölgemizdeki işçi ve emekçilere 1 Mayıs gündemini çeşitli araçlarla taşımaya devam edeceğiz. “1 Mayıs'ta 1 Mayıs alanına, Taksim'e!” şiarıyla bölgemizden katılımı güçlendirmek için artan bir tempoyla çalışmalarımızı sürdüreceğiz.

Büyükçekmece/BDSP

Adana'da 1 Mayıs çağrısı

1 Mayıs yaklaştıkça Adana işçi ve emekçilerini mücadeleye çağırarak ve 1 Mayıs'ı devrimci içeriğine ve sınıfsal özüne uygun olarak kutlamak için çalışmalarımızı sürdürüyoruz.

Bu amaçla Nisan başında çeper güçlerimiz ve ilişkilerimizle yaptığımız toplantının hemen ardından çalışmalarımıza hız verdik. Çeper ilişkilerini genişletmeyi hedefledik. Bu amaçla gazetemizi daha etkin olarak kullanmaya çalışıyoruz.

Yine merkezi olarak hazırlanan materyallerimizi bulunduğumuz her alanda yaygın olarak kullanmaya devam ediyoruz. Afişlerimizi Şakırpaşa ve Meydan mahalleleri, Şakırpaşa Metal Sanayi çevresi ve Adana çarşı merkezinde yaygın olarak kullandık.

Bildirilerimizi de işçi ve emekçilere ulaştırmaya devam ediyoruz. Şakırpaşa ve Meydan mahallelerinde binlerce bildiri kapı kapı dolaşarak, sokak sokak seslenerek dağıttık. Bu hafta içinde sanayi işçilerini bildirilerimizle ve el ilanlarımızla 1 Mayıs alanlarına

çağırılmaya devam edeceğiz.

Bulduğumuz alanın özgünlüğü üzerinden hazırladığımız afişleri de çalışma alanlarımızda kullanmaya başladık. Merkezi materyallerimizle siyasal süreçler üzerinden emekçi kitlelere seslenirken, yerel araçlarla da özgün sorunlar üzerinden işçi ve emekçileri 1 Mayıs'ta mücadele alanlarına çağırdık.

1 Mayıs çalışmasına sadece örgütlü güçlerimizi değil daha geniş ilişki ağımızı da katmış durumdayız. Bu alanda kazandığımız başarıyı büyüterek sürdüreceğiz ve çalışmamızın ortaya çıkardığı tüm güçle 1 Mayıs alanında yerimizi alacağız.

Adana BDSP

Çiğli'de 1 Mayıs çalışması

İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs ile ilgili çalışmalarımız sürüyor. Bölgemizdeki işçi ve emekçilere 1 Mayıs'ın çağrısını yaygın bir şekilde ulaştırdık. Çiğli Merkez, Güzeltepe, Küçük Çiğli, Harmandalı, Yamanlar, Onur Mahallesi, Menemen, Ata Sanayi Sitesi ve Çiğli Organize'de 1 Mayıs'a çağrı afişlerimizi yaptık.

Çiğli Organize'deki ağırlığı metal olmak üzere çeşitli sektörlerden 20'yi aşkın fabrikaya bildirimlerimizle seslendik. Ayrıca sabah servis güzergahlarında ve öğlen yemek aralarında Ata Sanayi Sitesi'nde bildiri dağıttık. Yine Çiğli ve Karşıyaka'nın emekçi semtleri ile Çiğli pazarında ajitasyon konuşmaları eşliğinde yaygın bildiri dağıtımını yaptık. Bölgemizdeki işçi ve emekçileri 1 Mayıs'a çağırılmaya devam edeceğiz.

Çiğli BDSP çalışanları

Gençlik piknikte buluştu!

1 Mayıs yaklaşırken gençlik içerisinde 1 Mayıs çağrısını büyütme, birlik, mücadele ve dayanışmayı yükseltmek için 21 Nisan günü bir piknik düzenledik.

Kemalpaşa'da düzenlediğimiz pikniğimiz ortak kahvaltıyla başladı, çeşitli oyunlarla devam etti. Bilgi yarışmasının ardından türküler söylendi. Piknikte 1 Mayıs'ın anlam ve önemi, alanlarda olmanın gerekliliği, geleceksizliğe karşı gençliğin mücadele etmesi gerektiği üzerine konuşmalar yapıldı.

Dayanışmanın büyüttüğü, birlik ve beraberliğin vurgulandığı, 1 Mayıs'ın mücadele çağrısının yükseltildiği pikniğimiz halaylarla son buldu.

İzmir/Ekim Gençliği

Ankara'da 1 Mayıs faaliyetleri

Ankara BDSP'nin 1 Mayıs faaliyetleri

Sınıf devrimcileri olarak işçi ve emekçileri 1 Mayıs'ta alanlara çağırılmaya devam ediyoruz. Batıkent'te ve Kızılay'da “Emperyalizme, şovenizme ve faşizme karşı 1 Mayıs'ta alanlara!/BDSP” şiarlı afişlerimizle emekçilere seslendik.

Afişin yanısıra Ankara'nın sanayi bölgelerinden Sincan ve Ostim ile işçi servislerinin yoğun olarak geçtiği Ulus-Bentderesi noktalarında BDSP bildirimleriyle 1 Mayıs'a çağrımızı bu hafta da sürdürdük. İşçileri bildirimimizi ilgiyle karşıladılar. Düzenin yarattığı gerici-şoven etkiyi dağıtmak ve katliamcılardan hesap sorma bilinci yaratmak amacıyla ‘77 Taksim katliamının yıldönümünde işçi ve emekçileri devrimin saflarına ve 1 Mayıs alanlarına çağırılmaya sürdürüyoruz. (Ankara BDSP)

Mamak'ta 1 Mayıs çalışması

Mamak'ta sınıf devrimcileri olarak 1 Mayıs'ın kararlılığı ve coşkusuyla faaliyetimizi yoğunlaştırıyoruz. İşçi ve emekçileri emperyalizme, şovenizme, faşizme karşı 1 Mayıs alanına çağırarak BDSP imzalı afişlerimizi Tuzluçayır, Nato Yolu, Şirintepe, Ege, Akşemsettin Mahalleleri'ne yaygın bir şekilde

yaptık.

1 Mayıs'ın mücadele kararlılığı ile yoğunlaşan faaliyetimizi sermayenin kolluk kuvvetleri engelleme girişiminde bulundu. Düzenin bekçilerinin “kabahatler kanunu” gerekçesi ile bizleri gözaltına alma çabası kararlı duruşumuz ile boşa düşürüldü. 2007 1 Mayıs'ının çağrısıyla Mamaklı işçi emekçileri mücadele alanlarına çağırılmaya devam ediyoruz. (Mamak BDSP)

Sanayi işçilerini etkinliğe çağırdık

Ankara İşçi Bülteni İşçiden İşçiye çalışanları olarak 1 Mayıs hazırlıklarımızı hızlandırdık. Sincan Organize Sanayi Bölgesi'nde hafta sonu düzenleyeceğimiz “İşçi sınıfının hakları ve örgütlenme modelleri” başlıklı etkinliğin çağrısını yaptık. Çağrı afişlerimizi ve el ilanlarımızı en geniş işçi, emekçi kitesine ulaştırmaya çalışıyoruz. İlk afişlerimizi Sincan'da kullandık. Ardından el ilanlarımızı Organize Sanayi'ye giden işçi servisleri ile işçilerin yoğun olarak bulunduğu Sincan merkezde yaygınca dağıttık.

1 Mayıs gündemli etkinliğimizin ardından sanayi işçilerini 1 Mayıs'a çağırarak faaliyetimizi kesintisiz sürdüreceğiz. (İşçiden İşçiye Bülteni çalışanları)

Emperyalizme, şovenizme, faşizme, sosyal hakların ve işgüvencesinin gaspına karşı **1 Mayıs'ta iş bırakarak alanlara!**

2007 1 Mayıs'ı yaklaşırken işçi ve emekçilere yönelik saldırılar hız kazanıyor. Emperyalist saldırganlık, özelleştirmeler, sosyal hakların ve işgüvencesinin gaspı vb. saldırılara, tımandırılan şovenizme ve faşizme karşı tüm işçi ve emekçilerin 1 Mayıs'ta mücadele alanlarında olması ayrı bir önem taşıyor.

1 Mayıs'ı tarihsel anlamı ve güncel çağrısıyla birlikte bir süreç olarak örgütlemek, emekten yana tüm güçlerin, ilerici, öncü emekçilerin ertelenemez sorumluluğudur. 1 Mayıs birlik, mücadele ve dayanışmanın adıdır. Sınıf mücadelesi tarihine kanla yazılmış bir mücadele günüdür. Uzlaşmaz iki karşıt sınıfın, işçi sınıfı ile burjuvazinin hesaplaştığı günün adıdır 1 Mayıs. Bu nedenle de anlamına ve içeriğine yakışır bir tarzda örgütlenmeli ve kutlanmalıdır.

Yoğunlaşan saldırılar karşısında 2007 1 Mayıs'ında işçi ve emekçilerin örgütlü gücünün alana kitlesel bir tarzda yansması önemli bir yerde durmaktadır. Ancak kamu emekçileri cephesinden son birkaç yıldır gerçekleşen 1 Mayıslar'a baktığımızda katılımın giderek düştüğü görülmektedir. Kuşkusuz bu, KESK'in içinde debelendiği mevcut durumundan bağımsız değildir. Hakları ve talepleri doğrultusunda emekçileri örgütleyemeyen, harekete geçiremeyen KESK, birkaç gün kala üye ve temsilci toplantısı yaparak 1 Mayıs'ı "teknik" bir güne indirgemektedir. Oysa 1 Mayıs bir günden ibaret değildir. İşçi ve emekçilere genel olarak örgütlenme ve mücadele etme çağrısıdır. Bu nedenle kamu emekçilerinin, özellikle bir yıllık mücadele deneyimi, birikimi ve enerjisinin açığa çıktığı, alanlarda kendisini gösterdiği bir gün olmalıdır. Öncü, ilerici kamu emekçileri KESK'in uzlaşmacı mücadele anlayışının bir sonucu olan 1 Mayıslar'ı baştan savma tutumuna izin vermemelidir. 1 Mayıs'ın talepleriyle birlikte bir süreç olarak örgütlenmesi için harekete geçmelidir. İşyerlerinde kamu emekçilerine yönelik saldırılara karşı neden 1 Mayıs'ta alanlarda olunması gerektiği anlatılmalı, sosyal hakların ve işgüvencesinin gaspına, kamu hizmetlerinin tasfiyesine, esnek istihdama, özelleştirmelere, emperyalist savaşa ve işgale, şovenizme, faşizme karşı kamu emekçileri hem mücadeleye hem de 1 Mayıs alanlarına çağrılmalıdır.

1 Mayıs'a bu şekilde hazırlanılması hem kamu emekçileri hareketinin yaşadığı tıkanıklığı aşmanın hem de KESK'i harekete geçirmenin zeminini yaratacaktır. Öncü, devrimci kamu emekçileri işyerlerinde ve şubelerinde 1 Mayıs gündemli toplantıların erkenden yapılmasını zorlamalı, bildiri, afiş, bülten vb. materyallerle 1 Mayıs'ın taleplerini işyerindeki emekçilere anlatmalıdır. Şubelerde yapılacak 1 Mayıs etkinlikleriyle emekçiler alanlara çağrılmalıdır.

KESK'in kamu emekçilerinin örgütlülük bilincini ve 1 Mayıs'a katılımı zayıflatan tutumlarına karşı da hem politik hem de pratik olarak mücadele edilmelidir. Bu tutum kendisini daha çok iş bırakarak 1 Mayıs alanlarına çağrı yapma noktasında göstermektedir. 1 Mayıs'tan birkaç gün önce yapılan üye toplantılarında emekçiler "isteyen iş bıraksın, isteyen sevk/rapor

alsın, isteyen izin alsın" türü söylemlerle karşılaşmaktadır. Bu tutum emekçilerin örgütlü kimliğini, sınıf bilincini köreltmekte, onları bireysel çözümlere yöneltmektedir. KESK'in bu 1 Mayıs'ta saldırılara karşı 1 Mayıs'ta iş bırakarak alanlara çıkma çağrısı yapması için basınç oluşturulmalı, bu çağrı tüm işyerlerine ulaştırılmalıdır.

"Herkes iş, tüm çalışanlara işgüvencesi!", "Parasız eğitim ve sağlık hakkı!", "Tüm çalışanlar için grevli ve toplu sözleşmeli sendika hakkı! Sınırsız grev ve genel grev hakkı!", "Tüm çalışanlar için genel sigorta!", "Sınırsız söz, basın, örgütlenme, gösteri ve toplanma özgürlüğü!", "Açık-gizli tüm faşist-militarist örgütlenmeler dağıtılsın!", "Emperyalistlerle açık-gizli tüm antlaşmalar iptal edilsin!", "NATO, AB, İMF, DB vb. emperyalist kuruluşlarla tüm ilişkiler kesilsin!", "Toplumsal hayatın tüm alanlarında kadın-erkek eşitliği!", "Eşit işe eşit ücret!" vb. taleplerin yanısıra "1 Mayıs resmi tatil ilan edilsin!", "Taksim'de 1 Mayıs yasağına son!", "77 1 Mayıs katliamcılar yargılsın!" talepleri de işyerlerine taşınmalı, mücadelenin konusu edilmelidir.

Zira 2007 1 Mayıs'ı tarihe "kanlı 1 Mayıs" olarak geçen '77 katliamının yıldönümüdür. Bu yıl Taksim Meydanı devletle bir irade savaşına dönüşmüş durumdadır. '77 1 Mayıs katliamının sorumluları Çorum, Maraş, Sivas'ı gerçekleştiren devlettir. Taksim'de 1 Mayıs kutlaması özelde İstanbul üzerinden yürütülse de, özünde devrim güçlerinin düzenle hesaplaşma zeminidir. Bu nedenle Taksim'e ilişkin talepler tüm alanlarda yükseltilmelidir. İstanbul'daki kamu emekçileri ise devrimci, ilerici güçlerle birlikte birleşik, kitlesel, devrimci 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanması yönlü çabaları güçlendirmelidir.

Kamu emekçileri hareketini ileri taşımak 1 Mayıs'ta gösterilecek enerji ve çabaya bağlı olacaktır. Bu görev ve sorumluluk tüm devrimci, ilerici kamu emekçilerinin omuzlarındadır.

(Kamu Emekçileri Bülteni'nin Nisan sayısından alınmıştır..)

Neden 1977 1 Mayıs'ının 30. yılında Taksim?

Yüksel Akkaya

Görkemli, ama bir o kadar "trajik" 1977 1 Mayıs'ının 30. yılı basit bir "otuz" yıl olarak algılanmamalıdır. Zira, böyle bir algı "yirminci", "yirmi beşinci" yıllarda neredeydiniz sorusunu da gerektirir. İşçi sınıfının, otuz yıl öncesi ile karşılaştırıldığında bir yıkım ile karşı karşıya olduğu görülmektedir. Sömürü oranının arttığı, çalışma koşullarının ağırlaştırıldığı, çalışma sürelerinin ve temposunun artırıldığı, sınıf bilincini dumura uğratmak için yeni emek ve üretim süreçlerinin acımasızca hayata geçirildiği bir otuz yıl sonrası, 1 Mayıs'ı bir kez daha çok anlamlı kılıyor.

Reel ücretler üzerinden bakıldığında, işçi sınıfının 1976 yılındaki düzeyi hala yakalayamamış olması tesadüfi olmasa gerek. Üstelik, 1977 yılı 1 Mayıs'ının da kana bulanmış olması bu açıdan oldukça önemlidir. 1976 yılına kadar olan mücadelede reel ücretlerin yükselişi işçi sınıfına ve örgütü olan DİSK'e güven vermiştir. 1976 yılı 1 Mayıs'ı bu güvenin bir sonucudur. Kuşkusuz, 1977 yılı 1 Mayıs'ı da. Emek ile sermaye arasındaki sınıf mücadelesinin geldiği eşik, sermaye cephesini ürktürmüş, Türkiye sosyalist hareketinin de gücünü hissettirmeye başlaması güçlü bir kaygının nedeni olmuştur. Bu nedenle 1 Mayıs 1977 işçi sınıfı, sosyalistler ve devrimciler kadar sermaye cephesini de ilgilendirmiş, onlar için de önemli olmuştur. Öyle olduğu için de 1977 yılını bir saldırı, açık savaş ilanı olarak kabul eden sermaye cephesi için en uygun ortam 1 Mayıs idi. Sınıfın sınıfa karşı açık savaşı izleyen yıllarda ülke geneline yayılırken, MHP ve taşeronu DİSK'e de sermaye cephesinin kirli işlerini yapmak düşecekti. Taksim'de başlayan açık saldırı, işyeri işyeri, fabrika fabrika adeta cephe savaşlarına dönecekti. İşte tüm bu nedenlerle 1977 1 Mayıs'ının 30. yılında Taksim'e çıkmak anlamlıdır.

Peki, Taksim'e çıkılacak mı? 1 Mayıs Taksim'de kutlanacak mı? Bu soruların yanıtı DİSK'in kararlılığı ya da kararsızlığı ile yakından ilgilidir. DİSK, bu 1 Mayıs'ı kendisi ve işçi sınıfı için de bir kırılma, dönüm noktası olarak algılayıp, ısrarlı olursa 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlamak için hiçbir engelin anlamı olmaz. Önemli olan, kararlı bir duruş ve 1 Mayıs kutlama programının şimdiden ilanidir (Ne yazık ki, bu yazının yazıldığı Çarşamba akşamına kadar belirsizlik sürmekte, açıklanmış bir program bulunmamaktadır).

2007 yılının Taksim'deki 1 Mayıs, otuz yıl öncesi ile bir hesaplaşma olmalıdır.

Otuz yıl önce 1977 1 Mayıs'ı ile işçi sınıfına, DİSK'e müdahale edilmiş, meşruiyeti sorgulanır hale getirilmek ve işçi sınıfı etkisizleştirilmek istenmiştir. Öyleyse 2007 yılı Taksim 1 Mayıs'ı bunun rövanşı olmalıdır.

1 Mayıslar aynı zamanda işçi hareketinin tarihi olup, mücadelenin uğraklarını, düzeyini bize gösterir. Bu nedenle otuz yıl sonra işçi sınıfı bir kez daha mücadelede uğrağın emekçilerden yana dönüşmekte olduğunu göstermelidir.

1 Mayıslar işçi sınıfının kendi hayatına sahip çıkmasının en sembolik günlerinden, mücadele eşiklerinden biri olup, kapitalist hayata karşı konulan sembolleşmiş gündendendir. Bu nedenle 30. yılda Taksim önemlidir.

1 Mayıslar'ın tarihi toplumsal muhalefet ve mücadelenin de tarihidir. Bugün Türkiye'nin içinde bulunduğu durum sosyalist harekete duyulan ihtiyacı göstermektedir. Bu nedenle Taksim'deki 1 Mayıs, bu davete icabettir de. Öyle olduğu için de Taksim'deki 1 Mayıs sosyalist, devrimci hareket ile işçi sınıfının buluştuğu, sermaye cephesine meydan okuyacağı, güven tazeleyeceği bir 1 Mayıs'tır.

30. yılın 1 Mayıs'ının bir ölü toprağını üzerimizden atmanın vesilesi olması dileği ile Taksim'e!..

Eğitim emekçilerinin eylemlerinden...

İzmir

Bursa

İzmir'de kitlesel ve coşkulu eylem

Eğitim emekçileri İzmir'de de ek ders saatlerini düzenleyen mevzuatta değişiklik yapılmasını kitlesel eylemlerle protesto etti. İzmir merkez ve ilçelerde yapılan eylemlere katılım yüksek olurken, eğitim emekçileri sevk alarak derslere girmediler.

İzmir Konak'ta gerçekleştirilen eyleme yaklaşık 2 bin kamu emekçisi katıldı. Saat 11:00'de Konak YKM önünde toplanmaya başlayan eğitim emekçileri buradan Büyükşehir Belediyesi önüne doğru yürüyüşe geçti.

Eylemde, "Bakan Çelik elini ek ders ücretlerimizden çek!" ve "Çelik elini cebimizden çek!" pankartları taşındı ve meydana oturma eylemi gerçekleştirildi. Emekçiler Büyükşehir Belediyesi önüne geldiğinde burada açıklama yapıldı. Kürseden ajitatif konuşmalar yapıldı.

Karşıyaka'dan gelen Eğitim-Sen 2 No'lu Şube üyesi emekçiler engellendikleri için gecikmeli olarak eyleme katıldılar. Eylemde "İnsanca bir yaşam istiyoruz!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Gün gelecek, devran dönecek, AKP halka hesap verecek!", "Gerici-faşist eğitime son!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Ek ders ücretine uzanan eller kırılсын!", "İşte sendika işte KESK!", "Faşizme karşı omuz omuza!" sloganları atıldı.

Eylemde *Sosyalist Kamu Emekçileri Bülteni* ile BDSP'nin 1 Mayıs'a çağrı bildirimleri dağıtıldı.

Kızıl Bayrak/İzmir

Ankara Eğitim-Sen'den sevk eylemi

Milli Eğitim Bakanlığı tarafından yayınlanan yönetici atama yönetmeliği ve ek ders ödemeleri genelgelerini protesto etmek için eğitim emekçileri alanlara çıktı.

Ankara'da sevk alan eğitim emekçileri saat 11.00'den itibaren Milli Eğitim Bakanlığı önünde toplanmaya başladı. Yaklaşık bin emekçi slogan ve dövizlerle eğitimdeki uygulamaları protesto etti.

Eylemde "Yönetici atama yönetmeliği geri çekilsin!", "Okullarda korsan yönetici atamalara son!", "Emekçi düşmanı hükümet istifa!", "Ek ders

ücretime dokunma!", "IMF politikalarına evet diyen cumhurbaşkanı istemiyoruz!", "Demokratik, laik, bilimsel eğitimden yana cumhurbaşkanı istiyoruz!", "Emekçiler sandıkta hesap soracak!", "Gerici-ırkçı kadrolaşmaya son!" dövizleri taşındı, sloganlar atıldı.

Saat 12:45'de Alaattin Dinçer tarafından basın açıklaması gerçekleştirildi. Eylem emekçilerin coşkulu slogan ve alkışlarıyla son buldu.

Kızıl Bayrak/Ankara

Adana Eğitim-Sen'den coşkulu eylem

Adana Eğitim-Sen saat 11.30'da sendika şubesi önünde toplandı. Emekçileri yolun bir kısmını trafiğe kapatarak, çarşı merkezinden AKP İl Binası'na doğru yürüyüşe geçtiler. Yol boyunca ek ders ücretlerinin gaspı ve bir gecede yapılan atamalarla kadroların AKP yandaşlarınca doldurulmasına karşı sloganlar atıldı.

Kitle "Gerici faşist kadrolara hayır!", "Çelik elini cebimizden çek!", "Ek ders hakkımız söke söke alırız!", "Zafer direnen emekçinin olacak!" sloganlarıyla AKP önüne geldi. Burada eğitim emekçileri, adına hazırlanan basın metnini Eğitim-Sen Adana Şube başkanı Güven Boğa okudu. Basın metninin okunmasının ardından oturma eylemi yapıldı. Bu sırada bir kamu emekçisinin okuduğu şiir coşkulu sloganlarla yanıtlandı.

Yaklaşık 600 eğitim emekçisinin katıldığı eylem 1 Mayıs'ta tüm işçi ve emekçilerin alanlara çağrılmasıyla sona erdi.

Kızıl Bayrak/Adana

Bursa Eğitim-Sen: "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!"

Eğitim-Sen Bursa Şubesi Milli Eğitim Bakanlığı'nın ek ders ücreti ve okul yöneticisi atamalarını içeren yeni genelgelerini protesto etti. Sevk olarak saat 12:00'de Heykel-Ünlü Cadde'de toplanan kamu emekçileri buradan Fomara'daki AKP İl binasına yürüyüş gerçekleştirdiler.

KESK'e bağlı sendikaların üyelerinin yanı sıra birçok kurumun da destek verdiği son yılların en

kitlesel ve coşkulu eylemine yaklaşık 2 bin emekçi katıldı. "Sözleşmeli, ücretli, taşeron çalıştırma değil, işgüvencesi istiyoruz!" ve Eğitim-Sen Bursa Şubesi pankartlarının açıldığı eylemde "Ek ders ücretime dokunma!", "İrkçı gerici kadrolaşmaya hayır!" dövizleri taşındı.

AKP İl Binası önünde yapılan basın açıklamasında eğitimdeki ırkçı-gerici kadrolaşmaya karşı, eğitim emekçilerinin kazanılmış haklarına dönük saldırılara karşı Eğitim-Sen olarak mücadeleye devam edileceği vurgusu yapıldı.

Eylemde "Ek ders hakkımız gaspedilemez!", "İrkçı-gerici kadrolaşmaya hayır!", "Öğretmen düşmanı Bakan Çelik istifa!", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/Bursa

Kocaeli'de sevk eylemi

Yeni Ek Ders Yönetmeliği ve yeni Atama Yönetmeliği'ne karşı gerçekleştirilen sevk ve alan eylemine Kocaeli'de eğitim emekçileri kitlesel katılım gösterdi. Kocaeli'deki okulların büyük çoğunluğu fiilen kapandı. Katılımın yüksek olmasında Türk Eğitim-Sen ve Eğitim-Sen'in eylemlerinin aynı gün gerçekleşmesinin önemli bir payı oldu. Ancak esas etken eylemin yakıcı bir soruna karşı olmasıydı.

Sevk eyleminin yanı sıra iki ayrı alan eylemi gerçekleşti. Türk Eğitim-Sen saat 11:30'da Yürüyüş yolunun başında toplanarak İnsan Hakları Parkı'na bir yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüş boyunca Ek Ders Yönetmeliği'ne karşı sloganlar atıldı. Eğitim-Sen'in önünden geçerken Eğitim-Sen'li emekçilerin alkışladığı kitle alkışlara "Ne mutlu Türk'üm diyene!" sloganıyla yanıt verdi. Türk Eğitim-Sen eylemine yaklaşık olarak 300 kişi katıldı.

Eğitim-Sen ise saat 13:00'te aynı yerde toplanarak yine İnsan Hakları Parkı'na bir yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüş boyunca "Ek ders genelgesi geri çekilsin!", "Kadrolaşma değil demokratik yönetim!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Direne direne kazanacağız!", "İMF defol bu memleket bizim!", "Parasız eğitim parasız sağlık!", "Savaşa değil eğitime bütçe!" sloganları atıldı. Eğitim-Sen'in eylemine yaklaşık bin eğitim emekçisi katıldı.

Menemen'de eğitimcilerin eylemi

İzmir Menemen'de eğitim emekçileri saat 11:30'da Eğitim-Sen önünden Menemen hükümet konağına sloganlarla yürüdü. Burada yapılan açıklamada MEB'in ek ders ücretlerinden elini çekmesi istendi.

1 Mayıs çağrısıyla son bulan açıklamada "Ek ders hakkımız gaspedilemez!", "Eşit işe eşit ücret!", "Yaşasın demokrasi mücadelemiz!", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!", "Hüseyin Çelik elini cebimizden çek!", "Yaşasın Eğitim-Sen!", "Yaşasın KESK!" sloganları atıldı.

Eyleme 150 eğitim emekçisi katıldı.

Kızıl Bayrak/Menemen

Kırşehir'de eğitimcilerin vizite eylemi

Eğitim emekçileri viziteye çıkarak Ahi Meydanı'nda bir basın açıklaması yaptılar. Eyleme yaklaşık 40 kişi katıldı. Açıklamayı Eğitim-Sen Şube Başkanı Ömer Kutlu yaptı. Eylemde "Yönetici atama yönetmeliği geri çekilsin!", "Okullarda korsan yönetici atamalara son!", "Emekçi düşmanı hükümet istifa!", "Ek ders ücretime dokunma!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/Kırşehir

Tokat Eğitim-Sen'den sevk eylemi

Eğitim-Sen Tokat Şubesi tarafından saat 12.00'de Valilik önünde yapılan basın açıklamasına 40'ı aşkın emekçi katıldı. Katılımın az olmasının temel nedeni Tokat genelinde yapılan deneme sınavı idi. Basın açıklaması oturma eylemi şeklinde gerçekleştirildi.

Coşkulu geçen eylemde "Hükümet şaşırma ek dersimi aşırma!", "Susma sustukça sıra sana gelecek!" sloganları atıldı.

Basın açıklamasına Türk Eğitim-Sen üyesi bir grup destek verdi. Türk-Eğitim-Sen'in saat 12.30'da yaptığı açıklamaya da Eğitim-Sen kitlesi katılarak destek verdi.

Sosyalist Kamu Emekçileri/Tokat

Van Eğitim-Sen'den eylem

Eğitim-Sen Van Şubesi tarafından saat 12:00'de Sanat Sokağı'nda hükümetin son dönemdeki eğitim politikalarını protesto etmek amacıyla basın açıklaması gerçekleştirildi.

Basın açıklamasına sevk olarak hizmet üretmeyen yaklaşık 300 eğitim emekçisi katıldı. Eylemde "Çelik elini cebimden çek!" yazılı pankart açıldı.

Basın açıklaması okunduktan sonra 10 dakikalık oturma eylemi yapıldı.

Varto'da sevk eylemi

Muş Varto Eğitim-Sen temsilciliği tarafından yapılan sevk eylemi sabah saatlerinde eğitim emekçilerinin işyerlerinden sevk olarak sendika binasında toplanmasıyla başladı. Saat 12:00'de eski belediye hanı önünde yapılan basın açıklamasına 100 kişi katıldı. Kamu emekçileri yaklaşan 1 Mayıs öncesinde komisyon oluşturularak alanlara inceceklerini belirttiler.

İstanbul'da binlerce eğitim emekçisi yürüdü

25 Nisan'da Türkiye'nin birçok ilinde eğitim emekçileri ek ders ücretlerinin gaspına ve eğitim alanında AKP hükümetinin gerici kadrolaşma politikalarına karşı sevk eylemi gerçekleştirdiler.

İstanbul'da ise eğitim emekçileri İstanbul İl Müdürlüğü'ne yürüdüler. KESK Genel Başkanı ve Eğitim-Sen İstanbul Şube başkanlarının en önde yer aldığı yürüyüşte "Öğretmen düşmanı bakan istifa!" sloganı öne çıkarılarak Milli Eğitim Bakanı Hüseyin Çelik'in istifası istendi.

Eğitim-Sen İstanbul Şubeleri İstanbul'da merkezi eylem yaparak saat 13.00'te Sultanahmet Meydanı'nda toplandılar. Alanda şube pankartlarıyla yerlerini alan eğitim emekçileri, alana slogan ve flamlarıyla geldiler. Eğitim-Sen şubeleri içinden 2 No'lu (Kadıköy) ve 5 No'lu (Kartal) şubeleri coşkulu sloganları ve etkin katılımlarıyla yürüyüşte yerlerini aldılar.

Yürüyüşe geçen emekçilerin önü Sultanahmet'te polis barikatıyla kesildi. Emekçiler polisin kurduğu barikatı "Öğretmene değil çetelere barikat!" sloganıyla protesto ettiler. Polisile yapılan pazarlık sonucu barikat kaldırılarak yürüyüş Çağaloğlu'ndaki İstanbul İl Milli Eğitim Müdürlüğü'ne doğru başladı. "Ek ders ücretime dokunma!" yazılı dövizler ve coşkulu sloganlar eşliğinde yürüyen eğitim emekçileri yürüyüş

boyunca sermayenin eğitim alanına dönük politikalarını teşhir eden sloganlar attılar.

Yürüyüş güzergahı boyunca çevre apartmanlardan alkışlarla destek alan Eğitim-Sen kortejinde coşku eylem bitimine kadar devam etti. Yürüyüşün ardından binlerce eğitim emekçisinin Milli Eğitim Müdürlüğü önünde toplanmasıyla açıklama başladı.

İl Milli Eğitim Müdürlüğü önünde yapılan açıklamalarda ilk sözü İstanbul 2 No'lu Şube Başkanı Hasan Toprak aldı. Basın açıklamasını Eğitim-Sen İstanbul Şubeleri adına Dönem Sözcüsü Nizamettin Aktepe okudu.

KESK Genel Başkanı İsmail Hakkı Tombul ise konuşmasına, KESK yöneticilerine verilen cezaları protesto ederek başladı. Emekçiler konuşmayı "Baskılar bizi yıldırılmaz!" sloganıyla karşıladı. Tombul, "okullardan gelerek ek ders hakkımıza sahip çıktık. Önümüzde 1 Mayıs var. AKP'nin neoliberal, ırkçı, şoven politikalarına karşı taleplerimizi 1 Mayıs'a taşımamız" diyerek herkesi 1 Mayıs günü Taksim Meydanı'nda olmaya çağırdı.

Binlerce eğitim emekçisinin katıldığı yürüyüşe başından itibaren büyük bir coşku hakimdi. Eylem saat 14:45'te sona erdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

MEB Eğitim Kurumları Yöneticilerinin Atama Yönetmeliği ve ek ders ücretinin gaspı...

Kadrolaşmanın ve hak gasplarının yeni adımları

Milli Eğitim Bakanlığı peşi sıra yayınladığı genelgelerle eğitim alanındaki hak gasplarını sürdürüyor. Bu genelgelerden ilki Eğitim Kurumları Yöneticileri Atama Yönetmeliği. Yönetmeliğin amacı eğitim alanında AKP hükümetinin kadrolaşmasını yaygınlaştırmak. Genelge okul müdürlerine, ilçe milli eğitim müdürlerine ve valiliklere atamalarda yetki tanıyarak kadrolaşmanın önünü tamamen açmaktadır.

Genelgeye göre, "Müdür yardımcılıklarına atama, ... öncelikle eğitim kurumunda görev yapan öğretmenler arasından okul müdürünün aday hakkındaki görüşlerini bildirerek varsa ilçe milli eğitim müdürünün teklifi, il milli eğitim müdürünün uygun görüşü ve valinin onayı ile atama yapılacaktır." Buna göre, ilçe milli eğitim müdürü de atama sürecinde yer alacaktır (madde 4). Atamalarda herhangi bir sınavın öngörülmemiş olması, salt amirlerin yetkili kılınması uygulamanın keyfiliğini göstermektedir.

Bu genelgenin hemen akabinde yayınlanan ek ders yönetmeliği ise eğitim emekçilerinin mücadele ederek elde ettiği ek ders ücretlerinin kırpılmasına dönüktür. Genelgeye göre öğretmenler herhangi bir nedenle okula gelmedikleri bir günde, örneğin sevk aldıklarında, hasta olduklarında veya mazeret belirttiklerinde o günkü derslerin tümü ek ders ücretlerinden kesilmesi öngörülmüyor. Kısacası öğretmenlerin hasta olmasına izin verilmiyor. Yine, genelgeyle, eğitimcilerin sık sık kullandığı sevk bırakma eylemlerinin de önü alınmaya çalışılıyor. Genelge sınav komisyonunda yer alan öğretmenlere ödeme yapılması için "öğrencilerin sınava girmesi" koşulu gibi öğretmenlerin çalışma koşullarını ağırlaştırıcı koşullar getiriyor.

NATO: Bir saldırı, sava

(Nato'nun Riga Zirvesi vesilesiyle Aralık 2006'da verilmiş bir konferansın kayıtlarıdır...)

NATO temelde uluslararası bir savaş ve iç savaş örgütüdür, onun en temel özelliği, temel varlık koşulu budur. Bunun yanı sıra o, aynı zamanda, batılı emperyalistler arasındaki ilişkileri düzenlemenin, çelişkileri kontrol altında tutmanın ve çıkarları uzlaştırmanın bir aracıdır, özellikle de örgütün patronu Amerikan emperyalizmi payına, bu onun ikinci temel özelliğidir. NATO'nun bu iki temel özelliği üzerinde durmuş bulunuyoruz. Şimdi de özellikle gelinen yerde kendini gösteren bir başka özelliği ya da işlevi üzerinde durmamız gerekiyor.

NATO ABD emperyalizminin elinde, kendi denetimindeki emperyalist ittifak dışında kalan ülkelere karşı da önemli bir güç, araç ve mevzi durumunda. Kuşkusuz bu özelliği bir bakıma NATO'nun çıkışında var; sonuçta NATO, devrimci sınıf ve halk hareketlerinin yanı sıra temelde Sovyetler Birliği liderliğindeki sosyalist kampa karşı kurulmuş karşı-devrimci bir örgüt. Fakat yine de burada sistem karşıtı olan ya da hiç değilse başlangıçta bu niteliği taşıyan ülkeler sözkonusu. Oysa bugünün dünyasında bu konum ve nitelikte ülkeler yok artık.

Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku dağıldığından ve devrimci sınıf ve kitle hareketleri geri plana düştüğünden beri NATO kendine yeni bir işlev tanımlamakta ve bunu da denetim dışı her türlü devletin ya da hareketin üstesinde gelmek olarak somutlamaktadır. Aslında sorunun bu yanı, dünya polisliği olarak saptanan bu yeni rol üzerinde de yeterince durmuş bulunuyoruz. Fakat bu aynı misyonunun bugünkü ilişkiler ve güç dengeleri içinde biraz geri planda kalan bir önemli yönü daha var ki, bunun üzerinde de ayrıca durmamız gerekiyor.

Bugün Rusya ve Çin gibi emperyalist dünya rekabetinde belli bir yeri bulunan ülkeler, batılı emperyalizmiyle ilişkilerini görünürde işbirliği içinde götürüyor görünseler bile, gerçekte özellikle ABD emperyalizmi ile ciddi sorunlar yaşamaktadırlar ve bu sorunlar gün geçtikçe kendini daha açık biçimde dışa da vurmaktadır. NATO kendini dünya polisi olarak ögütlerken, İran türü olaylara müdahale hakkını kendisi için sözde hukuki bir zemin haline getirirken, bunu aynı zamanda Çin'e ve Rusya'ya karşı da bir tavır olarak da geliştiriyor, bunu önemle akıldan tutmak gerekir. Yani NATO'nun gerçek patronu durumundaki ABD emperyalizmi, Batılı müttefiklerini bu örgüt üzerinden kontrol altına almakla kalmıyor, buradan oluşmuş birliği ve yaklaşımı öteki emperyalist mihrakların karşısına da çıkarıyor.

Bunun hedefi durumundaki büyük devletler de bunun farkında. NATO'nun kendini batılı emperyalizminin dünya polisi olarak yeniden yapılandırmasına paralel olarak, Rusya ve Çin'in de kendi aralarında sıkı biçimde yakınlaşmaları ve Asya üzerinden kendi karşı ittifaklarını kurumlaştırma yoluna gitmeleri boşuna değil. Sonuçta Rusya-Çin eksenli Şangay İşbirliği Örgütü bu amaca dayalı bir çıkış. Emperyalist batılı ittifakına Asya üzerinde verilmiş bir yanıt bu.

NATO'nun Rusya ile ilişkilerinin somut seyri ve

bugünkü biçimi de bu gerçeği doğruluyor. ABD emperyalizmi bir taraftan NATO genişlemesi üzerinden Rusya'yı kuşatıp kısıp alırken, öte yandan onu özel bir statü ile NATO'ya yakınlaştırmaya ve böylece yatıştırılmaya çalışıyor. Geçmişteki 19 + 1, son genişlemeden sonraki 26 + 1 formülleri buna hizmet ediyor. Fakat bunlar geçici ve aldatici çözümler. Taraflar birbirlerinin konumunu ve niyetlerini gerçekte çok iyi biliyor. Rusya'nın NATO'yla 26 + 1 formülü üzerinden, güya bir tür 27. üye olarak sürdürdüğü ilişkiler, halklara karşı emperyalistler arası karşı devrimci bir işbirliğine hizmet ediyor, fakat NATO ile Rusya arasındaki sorunlara kalıcı bir çözüm getiremiyor. Rusya, NATO genişlemesiyle adım adım kuşatılıyor ve Rusya'nın bugünkü yöneticileri de bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyor. 26 + 1 formülü ya da özel statülü üyelik türünden sözde çözümlerle taraflar birbirini oyalıyor, ama olup bitenin gerçek anlamını da çok iyi bilerek yarına hazırlanıyor.

İran sorununun bugün aynı zamanda Amerikan emperyalizm ile Çin ve Rusya arasında bir çekişme konusu olması, bu çerçevede çok şey anlatıyor. İran, emperyalistlerin gözünde herşeyden önce petrol ve doğalgaz demektir, aynı zamanda petrol ve doğalgaz yollarının kesiştiği ya da ekonomik olabildiği bir coğrafi konum demektir. Çin ekonomisi bugün dünyanın en hızlı büyüyen ekonomisidir ve giderek kendini gösteren temel önemde sorunu enerji, yani somut olarak petroldür. Bu çerçevede Çin, geleceğin enerji ihtiyacını bugünden güvence altına alabilmek için, dünyanın dört bir tarafında etkin bir çaba içerisinde. Afrika ülkeleri ile kurduğu çok yakın ilişkilerin gerisinde herşeyden önce bu var. Nijerya'ya, bir takım başka ülkelere milyarlarca doları bulan yatırımlar yapılıyor ve bunun gerisinde, yineliyorum, büyüyen ekonomisinin enerji ihtiyacını şimdiden güvenceye almak var. İran köklü bir devlet geleneğine, dolayısıyla diplomasi yeteneğine sahip bir ülke olarak, buradaki ihtiyacı, dolayısıyla buradaki çelişkiyi görüyor ve bunu kendi manevra alanını genişletmek için kullanıyor. Çok önemli bir rafinerisinin %50 hissesini çok yakın bir zamanda Çin'e satması bu politikanın bir ürünü. Bunu bilerek yapıyor, bu yolla petrol silahını Amerikan emperyalizminin hoyratça tehditlerine karşı kullanarak kendi manevra alanını genişletiyor. Çin'in, Rusya'nın iştahını kabartarak, onların kendisine yönelebilecek bir müdahaleye bir biçimde karşı çıkmasını kolaylaştırmaya çalışıyor.

Kuşkusuz ABD'nin de buna karşı çok yönlü hamlelerle, kendi Batılı müttefiklerini farklı platformlar üzerinden ve bu kapsamda aynı zamanda NATO üzerinden İran'ın, İran üzerinden Rusya ve Çin'in karşısına çıkarıyor, daha doğrusu çıkarmaya çalışıyor. Son Riga Zirvesi'nde yayınlanan yeni belgede nükleer silah edinme çabalarının dolaysız tehdit ilan edilmesi ve NATO'nun dünya jandarmalığını öteki bazı tehditler yanında aynı zamanda bunun üzerinden tanımlaması bunu anlatıyor. NATO'nun bugünkü işlevi değerlendirilirken, giderek ön plana çıkan bu rolünü de gözönünde bulundurmak gerekir. NATO'nun adeta Rusya'yı dört koldan kuşatmak olarak ilerleyen Avrupa'daki genişleme sürecine, yanı sıra bu

NATO temelde uluslararası bir savaş ve iç savaş özelliği, temel varlık koşulu budur. Bunun yanı sıra o, aynı zamanda, batılı emperyalistler arasındaki ilişkileri düzenlemenin, çelişkileri kontrol altında tutmanın ve çıkarları uzlaştırmanın bir aracıdır, özellikle de örgütün patronu Amerikan emperyalizmi payına, bu onun ikinci temel özelliğidir. NATO'nun bu iki temel özelliği üzerinde durmuş bulunuyoruz. Şimdi de özellikle gelinen yerde kendini gösteren bir başka özelliği ya da işlevi üzerinde durmamız gerekiyor.

genişlemeyi dünyanın öteki bölgelerine, Kuzay Afrika şeridinden uzak Asya'ya ve Avusturalya'ya kadar yayma çabasına aynı zamanda buradan bakmak gerekir. Bundan 5-6 yıl önce, Rusya'nın NATO'ya üyeliği üzerine yapılan tartışmalar sırasında, Henry Kissinger'ın, ama bu NATO'nun işlevinin boşa çıkarılması, böylece örgütün bitişi olur, derken anlatmaya çalıştığı da buydu. NATO ABD emperyalizminin elinde aynı zamanda öteki emperyalist güçlere karşı önemli bir ittifak gücü olamayacaksa onun ne anlamı kalır ki demek istiyordu Kissinger.

NATO bugünkü genişlemiş haliyle 26 ülkeyi içeriyor. Bunlar ABD ve Kanada dışında henüz yalnızca Avrupa ülkeleri. Doğu Avrupa ülkelerinin önemli bir bölümü alındı, ötekiler ise sırada.

Savaş ve iç savaş örgütü/3

H. Fırat

İç savaş örgütüdür, onun en temel yanı sıra o, aynı zamanda, batılı emperyalizmin, çelişkileri kontrol altında tutar, özellikle de örgütün patronu. İkinci temel özelliğidir. NATO'nun bu iki özelliği üzerinde durmamız gerekiyor.

Hırvatistan, Arnavutluk ve Makedonya sıradakiler, 2008 yılında üye olarak alınacaklar ve buna bugünden kesin gözüyle bakılıyor. Ardından sırada Balkanlar'ın geriye kalan son 3 ülkesi, Sırbistan, Karadağ ve Bosna-Hersek var, onlar da alınacaktır, alınmamaları için ortada bir neden bulunmuyor.

Öte yandan Ukrayna ile Gürcistan var. ABD'nin tam denetimindeki Gürcistan zaten başvurmuş bulunuyor. NATO'nun kendisine kalsa Ukrayna'yı da ittifak bünyesine hemen alacak, nitekim bu doğrultuda belirgin bir yönelim de var. Fakat bir yandan Rusya'nın sert muhalefeti, öte yandan Ukrayna'nın bir bölümünün karşıtlığı, bu süreci sancılı hale getirmiş durumda. Sonuçta NATO, NATO üzerinden de daha çok ABD emperyalizmi, Rusya'yı işte böyle çemberin içine almış bulunuyor.

Ukrayna'da halen bir zorlanma var, ama süreç de ilerliyor. Acele etmiyor NATO şefleri ama hedefte Ukrayna ve Gürcistan'ı almak var kesinlikle. Sırada Azerbaycan da var; Azeri işbirlikçiler buna dünden hevesli, üyelik için başvurmuş da bulunuyorlar. Rusya'nın sert muhalefetine yatıştırıcı bir çare bulunabilirse onun da önü açılacak. Halen fiili işbirliği Gürcistan'ın yanı sıra bu ülkeyle de hayli ilerlemiş durumda. Böylece Rusya tam bir kuşatmanın içine alınmaya çalışılıyor ve Rusya da bunu bütün açıklığıyla görüyor, biliyor ve karşı önlemler geliştiriyor.

Ama mesele bundan da ibaret değil, daha bir de Kuzey Afrika yayı var. Fas'tan ve Moritanya'dan başlıyor, Cezayir, Tunus, Mısır, Ürdün ve elbette ki İsrail'e kadar uzanıyor. Bu ülkelerle de "Akdeniz Diyaloğu" adı altında kurumlaşmış ilişkiler geliştirmeye yönelik bir perspektif ve fiili hazırlık var.

NATO başından itibaren İsrail'in, yani siyonizmin hizmetinde bir örgüt. Tersinden de İsrail, fiilen emperyalist NATO ittifakının Ortadoğu'daki kolu ve vurucu gücü durumunda. Burada resmi üyeliğin bir önemi yok, bir gereği de yok, zira bu yarardan çok büyük zararlar getirebilecek bir sonuç olur, emperyalist ittifak payına. Bütün bir Batı emperyalizmi, artı bütün bir NATO aygıtı, zaten her zaman İsrail'in hizmetinde ve elbette ki İsrail de onların. Aradaki işbirliği her açıdan ve tam, yani yüzde yüz boyutlarda. Fakat şimdilerde "Akdeniz Diyaloğu" adı altında daha açık ve kurumlaşmış ilişkilerin de yolu hazırlanıyor. Buna Kuzey Afrika yayındaki tüm işbirlikçi Arap ülkeler ve Ürdün de dahil edilerek.

Bitmedi, daha bunun bir de uzak Asya'sı ve Avusturalya'sı var. Japonya, Güney Kore, Avusturalya ve Yeni Zelanda, bu çerçevede ayrıca müttefik ilan edilmiş durumdadır. Bunların NATO'ya alınması sorunu da tartışılıyor. Böylece karşımıza kıtalar arası bir örgüt, beş kıtaya yayılmış haliyle bir NATO örgütlenmesi çıkıyor. Demek oluyor ki emperyalist ittifak örgütü sadece müdahale alanını küreselleştirmekle kalmıyor, ittifakların bileşimini de paralel olarak küreselleştiriyor. Bu da bir başka yeni durum.

Ama yine de bu yenilikleri fazla abartmamız gerekmiyor. Zira gerçekte burada esasa ilişkin bir yenilik yok. Güç fiili planda geçmişten bugüne aynı güç aslında, sadece bunlara daha resmi biçimler veriyor. Avusturalya ve Yeni Zelanda, Güney Kore ve Japonya, her zaman Batı emperyalizminin ittifakının bir parçası ve tam olarak hizmetindeydiler. Kaldı ki dünyada NATO bir tane de değildi o zamanlar. Güney Doğu Asya'da SEATO vardı ve bir tür Güney Doğu Asya NATO'su olarak biliniyor, böyle kabul ediliyordu. Nitekim üye bileşimi de bunu tanımlıyordu. Örgütün coğrafyası Güney Doğu Asya idi ama üyeleri arasında başta ABD olmak üzere İngiltere ve Fransa gibi batılı en büyük emperyalist devletler yer alıyordu. Filipinler, Tayland ve Pakistan'ın yanı sıra şimdi yeni NATO adayları arasında isimleri geçen Avusturalya ve Yeni Zelanda bu örgütün, bu örgüt üzerinden de gerçekte NATO'nun üyesi idiler.

Bir de bir zamanların CENTO'su vardı, Ortadoğu

NATO'su, ya da aynı anlama gelmek üzere NATO'nun Ortadoğu kanadı ya da ayağı işlevini gören. Ortadoğu halklarının direnişi CENTO'yu boşa çıkardı kuşkusuz, o da SEATO gibi tarih olalı çok oldu. Ünlü Bağdat Paktı olarak kurulmuştu, Bağdat düşünce CENTO'ya dönüştü, İran Devrimi'nin ardından ise tümünden tarih oldu. Dikkate değer bir durum; SEATO da Vietnam Devrimi'nin ardından tarihe karışmıştı.

Demek istiyorum ki, bugün NATO'nun resmen dünyanın dört bir tarafına küresel olarak üyeler bakımından da yayılmasının sanıldığı kadar bir haber değeri yok. ABD emperyalizmi zaten küresel çapta kendi emperyalist blokunu savaş sonrası dönemden itibaren çeşitli biçimler içinde örgütlemiş durumdaydı. Japonya ve Güney Kore'de devasa özel askeri varlığı ile, SEATO'yla Güneydoğu Asya'nın göbeğinde... Bağdat Paktı ve CENTO ile Ortadoğu'da. Ek olarak Mısır, Suudi Arabistan, Ürdün ve elbetteki siyonist İsrail ile yine Ortadoğu'nun bağrında. Türkiye'den sözetmeye ise gerek yok; bir yandan NATO'nun Güneydoğu kanat bekçisi, öte yandan Bağdat Paktı ve ardından CENTO üyesi ve elbette başta İsrail olmak üzere bölgedeki tüm Amerikancı rejimlerle en sıkı fıkı ilişkilerin değişmez aktörü.

Bütün bunlarda, NATO'yu dünya ölçüsünde bir örgütü dönüştürmede bir bakıma bir yenilik yok. Ama bütün bu güncel çabaların yine de dikkate değer bir özel boyutu var. NATO'yu bu kadar büyütüp genişletmek gelinen yerde emperyalist çıkar ve amaçlara çok da uygun mudur, bu da tartışmalı bir nokta. NATO'nu tehdit ve şantaj, saldırı ve savaş kapasitesi artırıyor böylece, buna kuşku yok. Ama aynı ölçüde bağdaştırılması gelinen yerde giderek daha da zorlaşan iç çelişkileri de büyüyor. NATO çok çelişkili bir bünye, sürekli olarak bunun yarattığı sıkıntılarla boğuşuyor. Son Riga Zirvesi üzerinden bir kez daha yansıdı bu. Riga'da 46 maddelik kapsamlı bir siyasal yönerge benimsemiş bulunuyorlar ama, bu kaç yıllık pazarlıkların ürünü olarak kotarılmış bir belge, bu da ayrı bir sorun. Kaldı ki buna rağmen bizzat belgenin kendisi yaşanmakta olan çelişkileri de bir biçimde dışavuruyor. ABD dayatması konularını, ötekilerin koydukları kayıtlarla sınırlıyor.

Avrupalı emperyalistlerin halen çok çelişkili bir pozisyonu var, bunun üzerinde daha önce de durdum. Hem ABD ile zamansız olarak karşı karşıya gelmek istemiyorlar, zira birçok bakımdan henüz ona bağımlılar, belli bakımlardan ona halen muhtaçlar da. Askeri bakımdan hala ABD karşısında kıyaslanamaz ölçüde zayıf durumdadır. Bu açıdan ona hem bağımlılar ve hem de kafa tutmak olanağından henüz yoksunlar. Öte yandan Avrupa'nın emperyalist tekelleri bir bölümüyle Amerikan tekelleri ile çok içiçe geçmiş bulunuyorlar, bu çerçevede çıkarları ortak ve bu çelişkileri sınırlayıcı bir rol oynuyor. Başta Ortadoğu olmak üzere enerji ihtiyaçlarını sağladıkları bölgeler, halen ABD'nin denetimi altında ve ABD'nin Irak'ı işgali, aynı şekilde bugün İran'ı hedef haline getirmesi, aynı zamanda bu denetimi ve dolayısıyla müttefiklerinin kendisine bağımlılığını daha da güçlendirmek hesabına dayanıyor. Bu hayati önemde denetimin dışına da çıkabilmiş değiller

halen. Petrolün muslukları hala Amerikan emperyalizminin elinde. Bütün bunlardan dolayı Avrupalı emperyalistler ABD ile zamansız bir çatışmadan kaçınıyorlar. Ama kuşkusuz Amerikan vesayetine bu kadar çok tabi olmayı da istemiyorlar, gelinen yerde bu onları gitgide daha da zorluyor. Bu vesayetten gitgide kurtulmanın yollarını arıyorlar, AB güçlendikçe bu ihtiyaç daha da belirginleşiyor. Ama tersinden de ABD, onları hem bizzat AB içinden ve hem de NATO genişlemesi yoluyla adım adım izliyor ve denetimi kaybetmemeye çalışıyor. Bütün bunlar ilişkilerde ve elbetteki en başta NATO bünyesinde sorunlar ve gerilimler olarak kendini dışavuruyor.

Nasıl AB çelişkili bir yapıysa, orada çıkarlar çatışıyor ve birlik oluşumunu bir biçimde zorlayabiliyorsa, benzer bir durum, belli bakımlardan daha belirgin biçimde, NATO'da da var. Büyüyen bir NATO sulanan bir NATO demektir aynı zamanda, asıl olarak sözümlü buraya bağlamak istiyordum. Yani emperyalistlerin çıkarları böyle bir ittifak örgütü bünyesinde bir araya geldikleri için öyle çok kolay da bağdaşmıyor, tam tersine, ilişkiler daha karmaşık bir hal alıyor, çıkarları bağdaştırmak, çelişkileri kontrol altında tutmak giderek daha güç hale geliyor. Batılı emperyalistlerin bir kesimi, bunu özellikle Almanya ve Fransa şahsında görüyoruz, Rusya'yla, Çin'le bu kadar hesapsızca karşı karşıya gelmek istemiyorlar, çıkarlarını onlarla bağdaştırmak istiyorlar, örneğin. Alman başbakanları yılda iki kez Çin'i ziyaret ediyorlar, bu elbette boşuna değil. Çünkü çok büyük yatırımları ve buna dayalı çıkarları var orada. Kaldı ki Amerikan emperyalizminin tekeli hegemonyası karşısında bir parça soluklanmak ve manevra alanı bulmak için, Rusya ve Çin ile bu ilişkileri ayrıca bir imkan olarak değerlendiriyorlar. Aynı ülkeler Amerikan emperyalizminin NATO'yu kendi çıkar ve ihtiyaçlarına göre biçimlendirip kullanmasından da rahatsızlıklar duyuyorlar kuşkusuz.

Durumu ve gelişmeleri bilelim, ama bunun sonuçlarını çok da abartmayalım. NATO karar altına alsa da almasa da, Amerikan emperyalizmi NATO içi ve dışı müttefikleri ile birlikte müdahale edebileceği yerlere zaten müdahale ediyor. Bu noktada savaş ve saldırganlıkta ABD emperyalizmi NATO'yu da aşıyor. Bu, NATO'yu, NATO eliyle yapılan müdahaleleri küçümsememiz anlamına gelmiyor kuşkusuz. Durumu ve gelişmeleri bilelim, ama ciddi çelişkiler ve sorunlar yaşandığını, bunun da zayıflatıcı etkisiyle emperyalistlerin her konuda fikir ve dolayısıyla davranış birliği içinde olamadıklarını da gözönünde tutalım. İşte Afganistan'daki durum. Bu ülkedeki gelişmeler NATO için bir prestij meselesi halini geldiği halde ittifak üyesi birçok ülke ek kuvvet göndermeye yanaşmıyor. Taliban'a yenilmek, rezaletin dizboyu olması anlamına gelir, büyük bir prestij kaybı olur bu NATO payına. Bunu biliyor, üzerine kara kara düşünüyorlar; ama buna rağmen Riga'dan net ve bağlayıcı bir çözüm çıkaramadılar bu konuda. Fransa ve Almanya, tüm ısrarlara rağmen güneğe, yani Taliban'la sıcak çatışma bölgesine gitmeyeceklerini dile getirdiler. Alman başbakanı Merkel, Bush yönetimi ile ilişkilerini her bakımdan düzeltmek gayretinde olan biri, ama o bile bu konuda ayak sürüdü Riga Zirvesi'nde.

Bu durum, ABD'nin NATO'daki denetiminin epeyce bir erezyona uğradığını da gösteriyor. Afganistan konusunda dayatamacı olamadı, tüm uğraşlarına rağmen sonuç çıkaramadı. Yarın çıkarabilir, ama karşılığında belli tavizler vererek olabilir bu ancak, durduk yerde değil. Ancak bugün ayak sürüyenlerin bazı önemli çıkarları tatmin edildiği bir durumda olabilir bu. Örneğin Almanya ve özellikle Fransa'nın istenen türden bir desteği buna bağlı. Bilindiği gibi Fransa, geçen yıl bizzat Chirac'ın ağzından, gerektiğinde bazı ülkelere karşı nükleer

müdahaleler de yapılabilir türünden açıklamalar yaptı ve kuşkusuz bu açıklamada hedef İran'dı. Oysa öncesinde ve şimdilerde İran bunalımını yatıştırmaya çalışanlar arasında bu aynı Fransa var. Bu birbirine zıt gibi görünen tutumların gerisinde ince hesaplar ve buna dayalı pazarlıklar var kuşkusuz. Yani emperyalistler kendi sefil çıkarları peşinde, hepsi kendine göre, kendi çıkar ve hesaplarına göre oynuyor. İşin bu yönü fazlasıyla açık. Bütün bunlar NATO'nun sorunlu, içinde farklı çıkar ve hesapların da çatıştığı bir ittifak örgütü olduğunu gösteriyor ve onun bu özelliği gitgide daha belirgin hale geliyor. Çünkü '89 çöküşünden beri NATO'yu birarada tutan bağlar aşınıyor, yer yer çözülme belirtileri kendini gösteriyor.

Ama NATO'nun Türkiye ile ilişkileri ve Türkiye'deki icraatı çelişkisiz ve sorunsuz, başından beri ve halen. Türkiyeli devrimciler olarak işin bu kısmını, sorunun bu yanını çok iyi bilmek ve gözetmek durumundayız. NATO Türkiye'de sorunsuz bir varlığa ve icraata sahip. Üsleriyle bölge halklarına karşı, kontrgerillasıyla Türkiye'nin ilerici-devrimci güçlerine karşı. 50 yıldır ve hala da bu böyle. Önüne gelene efelenen Türk generallerinin iğne ucu kadar tek kelime söyleyemediklerini tek örgüt NATO ve tek devlet ABD'dir, bunu önemle akıl tutmak durumundayız. Bu ikiliye bir de siyonist İsrail'i eklemek gerekir. Yakın zamanda, o ünlü 2 Ekim konuşmasında, yeni Genelkurmay Başkanı oraya buraya uluorta attı tutu. Herkese diyecek bir şeyler buldu, AB'yi doğrudan isim vererek kendince haşladı. Ama ABD ve NATO hakkında tek bir negatif söz söylemedi, söyleyemez de. Çünkü, Türkiye'nin yakın tarihini özetleyen ünlü ifadede dendiği gibi, "askerinin donuna kadar ABD'ye bağlı" bir örgütün başında duruyor.

Geçen yıl Milli Güvenlik Siyaset Belgesi güncellendiğinde, gene böyle bir konferansta, üzerinde uzun uzadıya durmuştum. Türk devletinin gizli ama gerçek anayasası demek olan bu belgenin yeni güncellenmiş biçimi kapsamında, Balkanlar'da, Ortadoğu'da, Kafkasya'da ve iç Asya'da ABD ile birlikte hareket etmek, en temel dış politika konsepti olarak yeniden benimsemişti. Aynı şekilde NATO'nun yeni misyonuna etkin bir biçimde katılmak hükmüne yer verilmişti. Söz konusu belgede, "*NATO'daki rolümüzü korumalıyız. NATO'nun farklılaşan siyasetinde yerimiz olmalı*" deniliyor. "*NATO'nun farklılaşan siyaseti*" dünya polisi ve jandarmalığıdır, bunun üzerinde yeterince durdum. Ve Türk burjuvazisinin zirvedeki temsilcileri, bunun içinde yerimiz olmalı diyorlar. Bu daha somut olarak ne anlama mı geliyor? Bosna'ya, Kosova'ya ve Afganistan'a bakarsanız bunun ne anlama geldiğini görürsünüz. Türk ordusu NATO üzerinden buralarda işgalci bir güç olarak bulunuyor halen ve Amerikan emperyalizminin çıkarlarına hizmet ediyor.

Türkiye uluslararası politikada NATO politikaları ile hiçbir zaman sorun yaşamadı. Yugoslavya savaşına tereddütsüz olarak ve etkin biçimde katıldı. Türkiye'deki üsler bu savaşta kullanılacaktı, buna yönelik hazırlıklar tamamı, savaş bitince buna gerek kalmadı. Afganistan'dan sözettim; Türkiye'nin işbirlikçileri bu ülkede, üstelik eski bir sosyal-demokrat parti lideri şahsında siyasal komiserlik görevi üstlendiler, bir dönem askeri komutanlık yaptılar ve halen yaklaşık üç bin kişilik bir kuvvetle ordular. Şimdi kendilerinden yeni kuvvet isteniyor ve muhtemelen verecekler.

Türkiye Amerikan emperyalizmine ünlü ifade ile göbekten bağlı, onun karşısında manevra imkanı olmayan, onunla çelişebildiği tek sorun denebilir ki Kürt sorunundan ibaret olan, onu da mümkün merteye Amerika ile yumuşak bir pazarlığa bağlamaya çalışan bir ülke konumunda. İliklerine

kadar Amerikancı, iliklerine kadar NATO'cu bir ülke Türkiye egemen sınıfı ve yönetimiyle. Kürt sorunundan dolayı Amerika'ya karşı zaman zaman çatlak sesler çıkaran bazı emekli Türk generalleri bile tam olarak NATO'cu.

NATO bizi, Türkiye'nin emekçilerini ve devrimcilerini, çok yakından ve en dolaysız bir biçimde ilgilendiriyor. NATO bünyesinde çeşitli türden sorunlar çıksa bile, Almanya, Fransa ya da Belçika ile çeşitli türden sorunlar yaşansa bile, bunun Türkiye'nin tutumuna ya da NATO'nun Türkiye'deki icraatlarına, ya da Türk devletinin ve ordusunun NATO üzerinden uluslararası hizmetlerine bir etkisi olmuyor, görünür bir gelecekte olmaz da. Türkiye'nin işbirlikçi burjuvazisi, başta ordu olmak üzere onun temel yönetici kurumları, denebilir ki NATO'nun en sadık destekçileri. 27 Mayıs darbecilerinin bile ilk işi, NATO'ya ve CENTO'ya bağlılıklarını bildirmek olmuştur. Türkiye'nin egemen ve yönetici sınıflarının uluslararası ilişkiler planında tam bir "milli mutabakat" içinde oldukları konuların başında, ABD'ye bağlılığın yanısıra NATO'ya bağlılık var. Türkiye'nin devrimcileri olarak NATO'yu ele alırken bu gerçeği gözönünde bulundurmamak durumundayız.

Türkiye'nin emekçileri ve devrimcileri olarak, 12 Mart ve 12 Eylül faşist darbelerinin ABD'nin yanısıra NATO ürünü oldukları unutmamalıyız. İkincisinin Brüksel'deki karargahta kutlamalara konu edildiğini bize Amerikancı yazarlar bildiriyor. Türkiye'de '60'lı yıllardan itibaren büyük bir güç ve yaygınlık kazanan özgürlük, bağımsızlık ve devrim mücadelesini boğan karşı-devrimci bir uluslararası örgütle yüzyüzeyiz, NATO şahsında. 1960'lı yılların devrimcileri bunu zamanında gördüler ve NATO'ya karşı etkili kampanyalar yürüttüler.

Biz '70'li yılların devrimcileri politik olarak değilse bile pratik olarak bu tutumun gerisine düştük, faşizme karşı mücadele adına, onun gerisindeki en dolaysız uluslararası güçlere yönelik mücadeleyi geri plana ittik. Oysa onlar dolaysız varlıklarını bize, 12 Eylül faşist darbesini bizzat planlayıp örgütleyerek ve başarısını da kutlayarak gösterdiler.

NATO Türkiye'nin iç sınıflar mücadelesinde dolaysız ve dolayısıyla tartışmasız olarak bir taraf, geçmişte olduğu gibi bugün de. Türkiye'de geleceğin muhtemel devrimi NATO ile hesaplaşmadan zaten bir zafer elde edemez. Devrimin zaferi salt iç düzen bekçileriyle değil, fakat aynı zamanda Amerikan ve NATO kuvvetleriyle hesaplaşmayı, bunların üstesinden gelmeyi gerektirecek. NATO'nun ünlü 5. maddesi zaten bu anlama geliyordu, şimdi üye ülkelerin iç sınıf mücadelesine yönelik olarak bu çok daha açık ve somut bir içeriğe kavuşturulmuş durumda. "Terörizme karşı mücadele" konsepti bunların başında geliyor ve bu gerçekte her ülkedeki sosyal mücadeleye dolaysız olarak müdahale anlamı taşıyor. Bilindiği gibi emperyalist sistemin ve işbirlikçi düzenin yöneticileri, sistemi ve düzeni tehdit eden her sosyal-siyasal mücadeleyi "terörizm" olarak niteliyorlar. NATO ise "terörizme karşı mücadele"yi kendi, yeni misyonunun, yani dünya jandarmalığının en baş dayanağı haline getirmiş bulunuyor. Son Riga Zirvesi'nin yeni belgesi buna daha açık ve kesin bir biçim veriyor. Dolayısıyla, Türkiye'de rejim için tehlike oluşturabilecek, onu tehdit edebilecek her türlü sosyal-siyasal gelişme, NATO'nun "tehdit" algılaması kapsamına girecek ve onun için dolaysız bir müdahale nedeni olacak.

Türkiyeli devrimciler olarak bunu da ayrıca akılda tutmalıyız. NATO'yu ve NATO'nun Türkiye ile ilişkilerini bütün bunları ışığında düşünmeli, ele almalı ve değerlendirmeliyiz. Amerikan emperyalizmine karşı mücadeleyi, işçiler ve emekçiler arasında buna yönelik olarak sürdürmekte olduğumuz çalışmayı, dolaysız olarak NATO'ya karşı mücadeleyle de birleştirmeliyiz.

Komünistler Gülsuyu'nda haykırdı:**“Şehitlerimize devrim sözümüz var!”**

TKİP kurucu üyesi ve Ölüm Orucu şehidi Hatice Yürekli İstanbul Gülsuyu'nda gerçekleştirilen bir eylemle anıldı.

24 Nisan akşamı saat 21:00'de başlayan yürüyüş öncesinde yapılan konuşmada **“Bugün burada öfkemizi, kinimizi ama herşeyden önce devrim davasına bağlılığımızı Hatice yoldaş şahsında bir kez daha haykurmak için toplandık”** denildi.

Dinler Sokak'tan minibüs yoluna inen sınıf devrimcileri yolu trafiğe kapatarak Nurettin Sözen Parkı'nın üstüne geldiler. Burada gerçekleşen anma programı **“Yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek”** şiirinin okunması ile başladı. Ardından yapılan konuşmada emperyalist savaş ve saldırganlığın dizginlerinden boşandığı, işçi ve emekçilere yönelik yıkım saldırılarının ardı arkası kesilmediği, tırmandırılan şovenist histeri dalgası ile kitlelerin zehirlendiği, Kürt halkına yönelik imha ve inkar politikalarının pervasızca uygulandığı ve tüm bunlara devrimcilere yönelik devlet terörünün eşlik ettiği bir dönemde, Hatice Yürekli'yi anmanın, mücadeleye daha çok sarılmak, onun kararlılığını, azmini ve disiplinini rehber edinerek zorlukları aşmak olduğu vurgulandı.

Konuşmanın ardından Hatice yoldaşın partili yaşamını anlatan **“Devrime ve partiye adanmış bir yürek”** TKİP İstanbul Örgütü imzalı açıklama okundu. Yoldaşımızın partili yaşamını değişik kesitler üzerinden anlatan metinde **“Hatice yoldaş yücelten ve bugün onu yol gösterici bir miras haline getiren sadece onun şehit düşme biçimi değildir. O nerede ise parti oradaydı. O hiçbir zaman emeğini partiden sakınmadı. Hiçbir güçlük karşısında yılmadı, O'nun için 'partiyi sahiplenmek, partiye harcanan emekle' bağlantılı idi. Onu güçlü kılan bu idi”** denildi.

Ardından bir kadın devrimci **“Çan çalmıyoruz”** şiirini okudu. Şiirin ardından yapılan konuşmada, **“Habibler'i, Ümitler'i Hatice'leri anlayabilmek, onların nasıl bu kadar kuvvetli olduğunu kavrayabilmek için parti anlaşılıp kavranmalıdır”** denildi ve arkasından Parti'nin 8 yıl boyunca verdiği sınavlar ve yaşadığı gelişme süreci anlatıldı. Politik olarak güçlü ve etkili yapılan konuşmadan sonra 100 **“Ateşli Yürek”** hep birlikte **Avusturya İşçi Marşı'nı** söyledi.

Kitle, tekrar kortej oluşturarak Taştan Market'e kadar yürüdü. Burada yapılan çağrıda **“aynı kararlılık, inanç ve disiplinle 1 Mayıs günü Taksim Meydanı'nda buluşalım”** denildi. **“Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmezdir!”** pankartının açıldığı eylemde, **“Hatice yoldaş ölümsüzdür, Habip yoldaş ölümsüzdür, Ümit yoldaş ölümsüzdür!”**, **“Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!”**, **“Devrim şehitleri ölümsüzdür!”**, **“Katillerden hesabı emekçiler soracak!”**, **“Yeni Ekimler için ileri!”**, **“Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!”**, **“İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!”** ve parti sloganları atıldı.

Bir saat devam eden anma etkinliği, gerek organizasyonun başarısı ve kitlenin disiplini açısından gerekse politik içeriği ile Hatice yoldaşa layık bir şekilde gerçekleştirildi. Devletin kolluk güçleri anma öncesi Fatma Hanım mevkine yığınak yaptı, mahalle içinde devriye gezerek tacizde bulundu, etkinlik anında ise uzaktan izlemeyi “yeğledi”.

Anmada gerçekleşen konuşmalarda da ifade edildiği gibi, Hatice yoldaş anmak mücadeleye ve görevlere daha sıkı sarılmak, kendini partiye ve davaya adanmak, bu uğurda göğüslenmesi gereken zorlukları ise partinin gücü ve yol göstericiliği temelinde aşmaktır.

İstanbul'dan komünistler

Ankara: “Hatice Yürekli yoldaş yaşıyor!”

Ankara'da sınıf devrimcileri 22 Nisan günü Hatice Yürekli yoldaşın Ölüm Orucu Direnişi'nin 182. gününde ölümsüzlük kervanına katılmasının 6. yıldönümünde Yüksel Caddesi'nde bir eylem gerçekleştirdiler. Eylemde kızıl bayraklar, Ümit, Habip, Hatice yoldaşların fotoğrafları ile **“Hatice Yürekli yoldaş yaşıyor! Zafer devrim davasıdır!/BDSP”** imzalı pankart taşındı.

Eylem Yüksel Caddesi'nin Mithatpaşa Caddesi çıkışından yürüyüşle başladı. Eylemde **“Habip, Ümit, Hatice yoldaş yaşıyor!”**, **“Yaşasın devrim ve sosyalizm!”**, **“Bedel ödedik,**

bedel ödeceğiz!”, **“Katil devlet hesap verecek!”** sloganları coşkuyla ve hep bir ağızdan haykırıldı. Yüksel Caddesi'ne gelindiğinde Hatice Yürekli'nin devrimci mücadelesini, kimliğini anlatan bir metin okundu. Hatice yoldaş şahsında devrim davasının yenilmezliğine vurgu yapıldı. Hatice yoldaştan devralınan bayrağın işçi sınıfının devrimci programı önderliğinde burjuvazinin kalelerine dikileceği bir kez daha kararlılıkla yineleni. 1 Mayıs alanlarına çağrıyla eylem sona erdi.

Kızıl Bayrak/Ankara

Hatice Yürekli yoldaş mezarı başında anıldı...**“Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!”**

Hatice Yürekli yoldaş 22 Nisan 2001’de Ölüm Orucu direnişinde ölümsüzleşti. Hatice yoldaşın ölümünün 6. yıldönümünde mezarı başında bir anma gerçekleştirildi. 22 Nisan günü saat 11.00’de mezarlıkta biraraya gelerek “Hatice yoldaş ölümsüzdür!” pankartı açtık, kortejler oluşturduk.

En önde Parti şehitlerimiz Hatice, Habip ve Ümit yoldaşların fotoğraflarını taşıdık. Parti şehitlerimizin adlarını ve parti sloganlarını coşkulu ve güçlü bir şekilde haykırarak. Yürüyüşte “Habip yoldaş yaşıyor!”, “Ümit yoldaş yaşıyor!”, “Hatice yoldaş yaşıyor!”, “Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Hatice yoldaş ölümsüzdür!”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm!” sloganları haykırıldı.

Mezarı başına gelindiğinde, Parti ve devrim şehitleri anısına yapılan saygı duruşuyla etkinlik başladı. Açılış konuşmasının ardından Hatice yoldaşın devrimci yaşamını ve kimliğini anlatan metin okundu, konuşmalar yapıldı. Konuşmada şunlar söylendi:

“Ben gönüllü bir ölüm orucu direnişçisiyim. Bizim Ölüm Orucuna örgüt baskısıyla gittiğimiz söyleniyor. Bu çok çirkin ve çaresiz bir yalandır. Bizler siyasi kimlikleri, gelecek idealleri olan ve bu idealler doğrultusunda yaşayan insanlarız. Devletin bizleri teslim alıp imha etmeye dönük planlarına karşı en önde durmak, ölümüne direnişin ilk gönüllüleri olmak bir onurdur bizim için. Hiç kuşku duymuyorum ki tüm arkadaşlarımız ilk gönüllüler içinde olmayı istemektedirler...”

20 Ekim 2000 ölüm orucu direnişinin 1. ekibinde yer alan yoldaş direnişinin 182. gününde kurucu üyesi

olduğu partinin üçüncü ve ilk kadın şehidi olarak ölümsüzleşmiştir. Ölüm orucu dönemindeki bir yazısında şunları demektedir Hatice yoldaş; ‘Direnişimizin gücü devrim davasının yenilmezliğinden geliyor. Açlık belki hücre hücre bitiriyor bedenlerimizi ama; onurlu bir davanın taşıyıcıları olmak, her şeyden daha baskın; açıklıktan da ölümden de... Çünkü sınırsız, sömürsüz bir dünyanın tohumlarını büyütüyoruz bedenlerimizde. Bugünden yarına akıyoruz. Bu akış hiçbir karşı devrimci zorun durduramayacağı biçimde süreklidir, hep ileriye doğrudur. Nazım’ın dediği gibi, Artık zafer hiçbir şeyi affetmeyecek kadar tırnakla sökülüp kazanılacaktır...’ Sizleri zaferin coşkusuyla selamlıyor, yapının yükselmesinde emeği olan tüm yoldaşların kolektif yüreğinden öpüyorum. Her zamankinden daha sıkı sarılam görevlerimize. Çünkü yarın bizimdir yoldaşlar!..’

Hatice yoldaş bu gücü nereden alıyordu? O gücünü dünya işçi sınıfı ve ezilen halkların devrimci kurtuluş mücadelesinden alıyordu, gücünü bu mücadelenin önderi işçi sınıfının marksist-leninist ideolojisinden, onun doğrularından ve sağlamlığından alıyordu. O gücünü, bu topraklarda bilimsel sosyalizm ile işçi sınıfı hareketinin birliğinin ifadesi ve güvencesi olan Partisinden, onun program ve mücadelesinden alıyordu. O gücünü, ülkemizde ve dünyada sosyalizmin işçi sınıfının devrimci iktidarıyla gelecek zafere olan sarsılmaz inancından alıyordu. O, devrimci inanç ve iradenin simgesi olarak, işçi sınıfı ve emekçilerin bilincine kazandı. O, faşizmin karanlığını yırtan ışık oldu...

Evet, yoldaş, biz kazanacağız! İşçi sınıfı kazanacak! Habip, Ümit ve Hatice yoldaş gibi en önde giden yoldaşlarımızı örnek alacak ve taşıdıkları kızıl bayrağı daha da yukarıya taşıyacağız! Ve onları unutmayacağız; onların sınırsız ve sömürsüz bir dünya, onurlu ve özgür bir yaşam uğruna öldükleri kavgayı asla yarıda bırakmayacağız!”

Hatice yoldaşın devrimci iradesine ve kararlılığına vurgu yapıldı. Partili mücadelede tuttuğu yer anlatıldı, bıraktığı miras dile getirildi. Şehit yoldaşlarımızdan öğrenerek mücadeleyi büyütmenin, yaşamın her alanında ve kavgada en önde yer alarak mücadele bayrağını yükseltmenin önemi vurgulandı.

Yoldaşın kardeşi anmada bir konuşma yaptı. Konuşmasında şunları söyledi:

“Prometeustular, Spartaküstüler, binlerce kez öldürülse de asi bir kardelen gibi sürgün verdiler en ağır çığların altından. Onlar Deniz’ diler, Yusuf’ tular, Hüseyin’ diler, Habip , Ümit, Hatice’ ydiler. Biteceğinden bu kavgaın medet umanlar hergün yeni Ümitler’ i yeni Habipleri, yeni Haticeler’ i karşılarında buluyorlar. Süreçte gösteriyor ki pervasızca saldırmalarının, katliamlarla yıldırma çalışmalarının sebebi ‘korkuyorlar’. Haksız da değiller. Çığ gibi büyüyen öfkemizle ve sarsılmaz inancımızla geliyoruz yaptıklarının hesabını sormaya...”

Hatice’nin işçi yoldaşları tarafından okunan şiirler ve marşlarla etkinlik devam etti. Daha sonra aynı mezarlıkta bulunan siper yoldaşlarımızın mezarları ziyaret edildi. Saygı duruşunun ardından atılan sloganlarla etkinlik sona erdi.

İzmir’den komünistler

Eskişehir’de Genç-Sen forumu

21 Nisan günü Eskişehir Taşbaşı Kültür Merkezi’nde yaklaşık 90 kişinin katılımıyla Genç-Sen Formu gerçekleştirildi. Açılış konuşmasıyla başlayan forum “Genç-Sen nedir? Neden sendika? Nasıl bir sendika?”, “Biz neler yaptık”, “Uluslararası deneyimler” ve “Liselerde yaşanan sorunlar” başlıklı sunumlarla devam etti.

Aranın ardından forumun ikinci bölümü açık kürsüyle devam etti.

Eskişehir’de gerçekleştirilen formdan önce kitleye açık toplantılarda formda tartışılan konular tartışmaya açılmıştı. Toplantılar sonucunda üniversitelerde nasıl faaliyet yürütüleceği, sendikanın nasıl bir zeminde örgütlenmesi gerektiği konusunda ortak bir karara varılamamıştı. Bu konular üzerinden formda da bir sonuca varılamadı.

Eğer bir gençlik sendikası kurulması amaçlanıyorsa ve sendika gençliğin mücadele aracı olacaksa kendini bu tür sonuçsuz tartışmalardan kurtararak bir an önce gençliğin yaşadığı sorunlara pratik çözümler üreten bir misyonla hareket edilmelidir. Bu haliyle tepeden inme, şablon bir örgütlenme olan sendika mücadele alanlarında örgütlenmeye yönelmezse etkili ve etkin bir mücadele aracı da olamaz.

Ekim Gençliği/Eskişehir

Küresel Eylem Grubu’ndan miting çağrısı

Küresel Eylem Grubu (KEG), Türkiye’nin Kyoto Protokolü’ne imza atması için, 28 Nisan’da Kadıköy Meydanı’nda yapılacak olan “Başka bir enerji mümkün” mitingine, bir basın toplantısıyla çağrı yaptı.

Yüzden fazla sivil toplum örgütü ve platformun bir araya gelerek oluşturduğu Küresel Eylem Grubu’nun “Başka bir enerji mümkün! Türkiye Kyoto’yu imzala!” şiarıyla Kadıköy’de yapacağı miting’in başlıklarının ve içeriğinin anlatıldığı basın toplantısında, hükümetin enerji politikası konuşmacılar tarafından eleştirildi. Kyoto Protokolü’ne imza atılması için herkes 28 Nisan’da Kadıköy’de yapılacak olan mitinge çağrıldı.

KEG adına yapılan konuşmanın ardından miting’in örgütleyicisi olan kurumların temsilcilerin konuşmaları. Kent Konseyleri, Nükleer Karşıtı Platform, Sodev, Sinop Bizim, Çiftçi Sendikaları, DSİP, GreenPeace, İTO, Tükoder, Yeşiller, TUDEF, Haber-Sen temsilcileri yaptıkları kısa konuşmalarla eyleme destek verdiklerini belirttiler.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Menemen’de kireç ocağına hayır!

İzmir’in Menemen ilçesine bağlı Emiralem Köyü’nde, Öztüre AŞ tarafından Taşbaşı Mevkii’nde açılmak istenen kireç ocağına karşı Emiralem-Menemen Çevre Platformu tarafından bir etkinlik gerçekleştirildi.

Emiralem Köyü meydanında bir kahvehanede gerçekleştirilen etkinlik, platformun dönem sözcüsü Aliğa Petrol-İş Şube Başkanı İbrahim Doğangül tarafından yapılan bir konuşmayla başladı. Katılımcıların etkinlikte yaptıkları konuşmaların ardından serbest kürsüde konuşmalar yapıldı. Değirmendere Köyü muhtarının konuşması ilgiyle dinlendi. Muhtar, mücadele çağrısı yaptı ve “Gerekirse açılmak istenen ocağın bulunduğu yere çadırlarımızı açalım. Bir aysa bir ay, daha fazlasıysa daha fazlası, ama mücadeleyi sonuna kadar sürdürelim” dedi. Yapılan konuşmalarda yasal mücadelenin yanı sıra fiili mücadelenin de yürütülmesi gerektiği vurgulandı ve platformun belirlenen eylem

takviminden köylüleri haberdar ederek, mücadelenin imece usulüyle sürdürülmesine karar verildi.

Öztüre AŞ tarafından Emiralem Belediye Başkanı aleyhine açılan tazminat davasının görüleceği 24 Nisan günü duruşmaya tüm köy halkının katılımı, 7 Mayıs günü saat 10:00’da Harmandalı girişinde yol kesme eylemi yapılması ve bu eyleme katılımın sağlanması kararları alındı.

Daha sonra platformun basına ve kamuoyuna açıkladığı metin okundu.

Yaklaşık 100 kişinin katıldığı eylem alkışlarla son buldu. Eyleme Aliğa Petrol-İş Şubesi, Basın Emekçileri, Harmandalı Yerel Sorunları Çözme Platformu (HYSÇP), Ege Çevre Platformu (EÇP), Eğitim-Sen Menemen Şubesi, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Menemen Şubesi, ÖDP Bergama ilçe başkanı, Değirmendere Mahalle Muhtarı ve Menemen Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu çalışanları katıldılar.

Kızıl Bayrak/Menemen

İşçi-emekçi hareketinden...

Metro Grosmarketlerde TİS imzalandı

Metro Grosmarketleri ile Sosyal-İş Sendikası arasında yapılan toplu iş sözleşmesi 20 Nisan'da sonuçlandı. Toplu iş sözleşmesi Murat Başesgioğlu ve DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi'nin de katıldığı bir törenle imzalandı.

Sözleşme imza töreninde konuşan DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, Cumhurbaşkanlığı seçiminde uzlaşmanın esas alınması gerektiğini, bugün yaratılan gerginliğin yersiz olduğunu belirtti. Çelebi, iş güvenliği, kaçak işçi çalıştırılması sıkıntılarının devam ettiğini, çalışma koşullarının ağırlaştırıldığını, bunun da kayıt dışı ekonominin büyümesine neden olduğunu ifade etti. 110 yıl önce 1 Mayıs'ın doğuş koşullarının Türkiye'de halen geçerliğini koruduğunu belirterek, "8 saatlik iş koşulların oluşturulması için mücadele edilmişti. Bugün Türkiye'de halen 12-16 saat çalışmak zorunda olanlar var. Ve bu çalışmanın büyük bölümü mesai dahilinde değil." dedi. Türkiye'de işçilerin sendikalarda örgütlenmesi yönünde engellerin halen sürdüğünü belirtti.

TİS töreninin ardından Çelebi, KESK ve TMMOB ile 30 yıl önce yarım kalan 1 Mayıs kutlamaları için Taksim Meydanı'nda olacaklarını ifade etti ve kutlamalara ilişkin şunları söyledi: "Taksim Meydanı'nda yılbaşı kutlamaları yapılıyor, konserler veriliyor ve bunların hiçbirine izin alınmıyor. Bizde Anayasa'nın ve uluslararası sözleşmelerden doğan haklarımızı kullanarak Taksim'de 1 Mayıs'ı kutlayacağız. Gerginlik yaratan Vali'nin kendisidir. Hakkımızda suç duyurusunda bulunmuş. Valinin görevi 'Meydana sokmam, suç duyurusunda bulunurum' demek değil, alanın güvenliğini sağlamaktır."

"Ek dersime dokunma!"

Eğitim-Sen İstanbul 3 No'lu Şube, 21 Nisan'da Mecidiyeköy Metro çıkışı önünde ek ders genelgesi ve gerici kadrolaşmaya karşı basın açıklaması ve oturma eylemi gerçekleştirdi. Saat 14.00'te başlayan açıklamada "Ek ders ücretime dokunma!" dövizleri açan eğitim emekçileri sloganlarla eğitim alanında kadrolaşan AKP hükümetini protesto ettiler.

Basın açıklamasını Eğitim-Sen 3 No'lu Şube Başkanı Dursun Yıldız okudu. Yıldız, AKP hükümetinin bugüne kadar eğitim alanında yaptığı saldırılara değinerek 600 bin eğitim emekçisinin ders ve ek ders hakkını elinden alan genelgenin haksız bir uygulama olduğunu söyledi. Atama Yönetmeliği'ndeki değişikliklerle eğitimde gerici kadrolaşmanın önünün açılmak, atanacak yöneticileri belirleme görevinin bu genelgeyle okul ve milli eğitim müdürlerine verileceğini ifade etti.

"Ek ders hakkımız gaspedilemez!", "1 Mayıs'ta Taksim'deyiz!", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!" sloganlarının atıldığı açıklamanın ardından eğitim emekçileri yarım saatlik oturma eylemi gerçekleştirdiler. Açıklamaya yaklaşık olarak 50 eğitim emekçisi katıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Ek ders genelgesi iptal edilsin!

Eskişehir Eğitim-Sen Şubesi 21 Nisan günü gerçekleştirdiği basın açıklamasıyla "Ek Ders, Yönetici Atama Yönetmeliği ve Genelgesi iptal edilsin!" talebiyle bir basın açıklaması gerçekleştirdi. KESK Şubeler Platformu'nun bulunduğu Kızılay İş Merkezi önünde toplanan eğitim emekçileri buradan Hamam Yolu Yapı Kredi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Basın açıklamasında eğitim ve sağlık hakkı başta olmak üzere sosyal güvenlik hakkının giderek bir

ayrıcalık haline getirildiği ifade edildi. Sermayenin daha fazla kâr için kamusal alanları ticarileştirdiği, insani değerler yerine "piyasa işletmeciliği" anlayışının yerleştirildiği vurgulandı.

Eğitim-Sen Şube Başkanı Ali Paşa Şanlı'nın okuduğu basın açıklamasının ardından açıklamaya destek veren Türk Eğitim-Sen Başkanı da kısa bir konuşma yaptı.

BDSP, ESP, Halkevleri, DPG, ÖDP, SDP, EMEP'in destek verdiği açıklamaya yaklaşık 80 kişi katıldı. Açıklamada "İnsanca yaşam demokratik Türkiye!", "Emekçiler elele mücadeleye!", "Parasız eğitim, parasız sağlık!", "Gün gelecek devran dönecek AKP halka hesap verecek!", "Bakan elini cebimizden çek!", "Kahrolsun IMF işbirlikçi AKP!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/Eskişehir

BES emekçilerinden eylem

İzmir'de maliye emekçilerinin maaş aldıkları bankalarla yapılan sözleşmeden doğan "banka promosyonları"nın maliye emekçilerine ödenmemesi üzerine BES bir eylem gerçekleştirildi.

20 Nisan günü Konak eski Sümerbank önünde yapılan eyleme yaklaşık 200 maliye emekçisi katıldı. Yapılan açıklamada "banka promosyonları ile ilgili başlattığımız mücadele, hak sahiplerine paranın ödenmesine kadar sürecektir" denildi.

Eylemde maliye emekçileri tarafından "Promosyon hakkımız, söke söke alırız!", "Baskılar bizi yıldırılmaz!", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!", "Direne direne kazanacağız!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İzmir

Haberİş Bursa'da işçilerle toplandı

Haber-İş Sendikası Bursa'da gerçekleştirdiği Başkanlar Kurulu toplantısının ardından işçilerle bir toplantı yaptı.

Açış konuşmasını yapan Şube Başkanı Davut Altın daha sonra Haber-İş Genel Başkanı Ali Akcan'ı kürsüye davet etti. Akcan yaptığı konuşmada toplu iş sözleşmesi, çalışma hayatında yaşanan gelişmeler ve sendikanın faaliyetleri hakkında bilgi verdi.

TİS'ler hakkında açıklamalarda bulunan Ali Akcan, yaklaşık 11 aydır Türkiye'nin her köşesinde üyelerle bilgilendirme toplantıları yaptığını ifade ederek şunları söyledi: "Toplu iş sözleşmesi konusunda hedefimizi ve kararlılığımızı sendikamızın 10. Olağan Genel Kurulu'nda belirledik. Bu kararlılığımızdan da kesinlikle taviz vermeyeceğiz. Toplu iş sözleşmesinde izleyeceğimiz stratejimiz, yıllarca sendikal mücadeleler vererek hak ettiğimiz kazanımlarımızı korumak ve günün şartlarına uygun olarak geliştirmektir. Toplu iş sözleşmesiyle ilgili olarak, olmazsa olmaz taleplerimizi başlıklar halinde özetlersek; sözleşmemizin 4. maddesi olan sözleşmenin kapsamının şu andaki yapıdan çıkarılarak, amacına uygun bir şekilde düzenlenmesi, ücretle ilgili düşüncemiz ise aynı ünvan aynı hizmet yılına sahip ve aynı işte çalışan sadece statüsü farklı olması nedeniyle farklı ücret uygulamasının ortadan kaldırılarak, aynı ünvan ve aynı kıdem yılına sahip eşit işte çalışanlara eşit ücret ödenmesinin sağlanmasıdır. Aynı unvanda olup da sendikal örgütlenmenin dışında kalanlara verilen ücretin altında kalan bir ücret teklifini kabul etmemiz mümkün değildir. İkramiye vb. sosyal haklarımızı günün şartlarına göre geliştirmek yine bu hedeflerimizin içerisinde..."

"Ayrımcılığa son, paso istiyoruz!"

Sözleşmeli öğretmenler, dersane öğretmenleri ve eğitim fakültelerinde okuyan öğrenciler 23 Nisan günü İstanbul Büyükşehir Belediye binası önünde gerçekleştirdikleri eylemle kadrolu çalışanlarla aynı işi yapmalarına rağmen, onların yararlandıkları haklardan yararlanamamalarını protesto ettiler. Büyükşehir Belediyesi önüne "Ayrımcılığa son, paso istiyoruz! Eşitlik istiyoruz!/ İşsiz ve Güvencesiz Eğitim İşçileri" pankartını açarak sloganlarla bir araya gelen kitle basın açıklaması yaptı. Yapılan açıklamada şunlar söylendi:

"Bugün farklı statülerlerde güvencesiz çalıştırılan eğitimcilerin sayısı 200 bindir. 25 bin öğretmen bakanlık sözleşmesine tabi, 40 bin eğitimci usta öğretici, ders ücreti karşılığı çalıştırılan öğretmen sayısı da 100 bin civarındadır. Bu rakamlarda açık bir şekilde göstermektedir ki eğitimin özelleştirilmesi her geçen gün yaygınlaşmakta, halkın güvenceli nitelikli, parasız eğitim alması engellenmektedir..."

Açıklamada, Eğitim Fakültesi'nde okuyan öğrenciler adına da bir konuşma yapıldı. Eylemde, Eğitim-Sen 8 No'lu Şube Başkanı söz alarak İMF ve DB politikalarının uygulanmaya devam ettiğini ve bu uygulamalardan işçi ve emekçilerin

olumsuz etkilendiğini vurguladı. Eğitim emekçilerinin karşı karşıya kaldığı ayrımcı uygulamalara değinerek, "aynı işi yapanlar indirimli paso uygulamasından yararlanamıyorlar" dedi.

"Kölece çalışmak değil insanca yaşamak istiyoruz!", "Eşit işe eşit ücret!", "Paso hakkımızı istiyoruz!" dövizlerinin taşındığı eylemde, "Paso hakkımız söke söke alırız!", "Parasız eğitim istiyoruz!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Tecrit duvarları Bağdat'ta!

Irak bataklığında çarpınan işgal ordularının bu ülke halklarına karşı işledikleri suçların haddi hesabı bilinmiyor. Yüz milyarlarca dolarla finanse edilen, son teknoloji ürünü silahlarla donanmış, ne yasa ne de kural tanıyan işgalciler, yine de fiyasko üzerine fiyasko yaşamaktan kurtulamıyor. Başarıya ulaşmak için sürekli taktik değiştirmek durumunda kalan emperyalist orduların onbinlerce yeni askerle takviye edilmesi de beklenen sonucu yaratamadı.

Irak hezimetini kabul etmek istemeyen Bush liderliğindeki savaş kurmayları, işgalin kirli hedeflerine ulaşmak için çarpınıp dururken, hiçbir "formül" onları bataklıktan çıkarmaya yetmiyor. Buldukları son formül ise, Bağdat'ı duvarlarla parçalara ayırmak. Bağdatlıları Şii-Sünni diye duvarlarla yalıtıma çalışan işgalcilerin, halkları birbirine kırdırma politikasına yeni boyutlar katmaya çalıştığı gözleniyor.

Bu arada duvar inşaatlarından ilkinin Sünni Araplar'ın yaşadığı Ademiye'de 10 Nisan'da başladığı

bildirildi. Zırlı araçlarla korunan işgalci Amerikan askerlerinin geceleri çalışarak ördükleri duvarın bu ay sonunda tamamlanması hedefleniyor.

Duvar inşaatlarının devam edeceğini söyleyen işgal ordularının şefleri, Bağdat'taki dört semtin daha 3.6 metre yükseklikte, 5 km uzunluktaki duvarlarla çevrileceğini açıkladılar. Listenin başında Sünni semtleri Amiriye, Hadra ile Şii-Sünni Araplar'ın

birlikte yaşadığı doğu ve batı Reşid semtleri var. Bu uygulama çerçevesinde Bağdat'ta barikatlarla birbirinden ayrılacak çeşitli bölgelere bir diğerinde yaşayan Iraklıların girebilmesi için kimlik kontrolünden geçirileceği bildiriliyor.

Himaye edip besledikleri siyonist İsrail'in Filistin topraklarında ördüğü ırkçı duvarı örnek alan ABD emperyalizmi, "Bağdat'ın Yeni Güvenlik Planı" adı altında başlatılan kapsamlı saldırının tamamlayıcısı olarak gündeme getirdiği bu vahşi uygulama ile Bağdat'ı üstü açık hapisanelere çevirme niyetinde olduğunu ortaya koymuştur. Öte yandan Pentagon'un savaş kurmaylarının "yeni güvenlik planı"nın başarısı için işgal ordularını 40 bin askerle takviye etme hazırlığı içinde olduğu da söylenmektedir.

Emperyalist orduların Şii ve Sünni Arapları duvarlarla birbirinden ayırma girişimini tepkiyle karşılayan Iraklılar ise, bu uygulamanın mezhep çatışmalarını körükleyeceğini dile getiriyor. Duvar örülmesine karşı çıkan Azamiye sakinleri de, toplu cezalandırmaya tabi tutulduklarını, semtlerinin hapisaneye çevrildiğini dile getiriyorlar.

Duvar örülmesine Bağdat'taki kukla hükümetin başı Nuri El Maliki'nin yanı sıra Sünni, Kürt ve Şii partilerin liderleri de karşı çıkıyor. "Bize başka duvarları anımsatan bu duvarın öngörülemez etkileri olabilir, bu nedenle reddediyoruz" açıklamasını yapan Irak "başbakanı" Nuri el Maliki, başkent Bağdat'ta Sünnilerin semtlerini Şiiilerin yaşadığı semtlerden ayıran duvarın inşaatının durdurulması emri verdiğini söyledi.

Göründüğü kadarıyla işgal orduları, El Maliki'nin verdiği emri dikkate almıyor. Zira duvar inşaatının durdurulduğu veya duvarların örülmesinden vazgeçildiğine dair herhangi bir belirti görünmüyor. Amerikan ordusunun bu küstah tutumu, kukla hükümetin ne kadar "iradeli" olduğunu birkez daha ortaya koymuştur.

Belirtmek gerekir ki, Bağdat'ı duvarlarla parçalara ayırmak da, işgalci zorbaları bataklıktan kurtarmaya yetmeyecektir. ABD emperyalizminin suç dosyası en kabarık olan akıl hocalarından Zbigniew Brzezinski, durumun vahametini kabul ederek, Bush liderliğindeki savaş kundakçılarını Irak'tan çekilme önerisinde bulundu. "Geniş yetkilerle donanmış işgal komutanlığı" teklifini reddeden emekli generaller de, Irak'ta başarı şansı bulunmadığı için, bu "cazip" görevi üstlenmeyi göze alamadılar. Yani haydutbaşı Bush yönetimi, işgale komutan bulmakta bile güçlük çekmeye başladı.

Fakat işgalciler için asıl "kötü haber" direnişçilerden geldi. Irak direnişine yakın kaynaklara dayandırılan haberlerde, "Irak'ın özellikle güneyinde etkili olan Şii direnişçilerin, Sünnilerle ortak eylemler düzenlemek amacıyla bir çatı örgütü kurdukları, güney ve orta Irak'taki saldırıların artık "Irak Direnişi Halk Cephesi" (IDHC) adlı bu örgüt tarafından gerçekleştirileceği" belirtiliyor. Haberde, ilk kez böyle bir karar alan direniş mensup 15 Şii ve Sünni grubun IDHC çatısı altında yer aldığı vurgulanıyor. IDHC tarafından yapılan açıklamada da, bu bilgiler teyit edilerek, direnişçilerin mezhep ayrılıklarına da karşı duracağı ifade edildi.

IDHC çatısı altında birleşen direnişçi grupların konumu ve direniş içindeki etkileri konusunda bir bilgi olmasa da, Şii ve Sünni direnişçilerin tek çatı altında toplanmaları önemli bir gelişmedir. Vahşi işgale son vermenin yolu da, bu veya benzer birlikteliklerin derinleştirilip pekiştirilmesinden geçecektir.

Iraklılar'ın toplu katliamı "savaşın önemsiz olayları"ndan!

"Amerikan askerleri kapıyı çaldılar. Babam, açmaya gitti. Onu kapının ardından vurarak öldürdüler. Sonra kapıyı açtılar ve üzerine yine ateş ettiler. Annem ve kardeşlerimle bulunduğum odaya girmeden önce el bombaları attılar. Sonra bir Amerikan askeri geldi ve hepimizi taradı. Ölü taklidi yaptım."

Bu sözler, 19 Kasım 2005'te işgalciler tarafından gerçekleştirilen Hadisa katliamından sağ kurtulan tek Iraklı, 12 yaşındaki Safa Yunus'a ait. Bu katliamda ABD askerleri bir araçtan indirdikleri 5 silahsız Iraklı'yı kurşuna dizmiş, daha sonra kasabayı basarak, yataklarında uyuyan ve aralarında çocuk ve kadınların da olduğu 24 Iraklı'yı katletmişlerdi.

Katil ABD askerleri, yola konulan bir bombayla saldırıya uğradıklarını, daha sonra evlerden üzerlerine küçük silahlarla ateş açıldığını iddia etmişlerdi.

Amerikan ordusu, haftalar boyunca Iraklılar'ın "isyancılar tarafından öldürüldüğünü" iddia ederek, suçu direnişçilerin üzerine atmaya çalışmış, ancak ölü taklidi yaparak katliamdan sağ kurtulabilen çocuğun anlattıkları gerçekleri ortaya çıkarmıştı. Katliamı "gizleme" suçunun ise, işgalci ordunun tetikçilerinden en üst kademelerindeki şeflere kadar birlikte işlendiği anlaşılmıştı.

Katliamı direnişçilerin üstüne atma girişimi fiyaskoyla sonuçlanınca, işgalci ABD ordusu 8 tetikçi asker hakkında dava açmak zorunda kalmıştı. Vahşi katliamın üzerinden bir buçuk yıl geçmesine rağmen, katil askerlerin davası sonuçlanmadı. Katiller arasında yer alan bir çavuş ise, "kasten adam öldürme ve yanlış rapor verme"

suçlamaları düşürülerek beraat ettirildi. Anlaşıldı ki, söz konusu dava tetikçileri cezalandırmak için değil, "aklamak" için açılmıştı. Tıpkı Uğur Kaymaz ve babasını katleden polislerin beraat etmesi gibi.

ABD ordusu orgeneral Eldon Bargewell'ı Hadisa katliamıyla ilgili rapor hazırlamakla görevlendirmişti. 104 sayfadan oluşan sözkonusu raporun *Washington Post* gazetesi tarafından "ele geçirilip" yayınlanması, işgalcilerin iğrenç zihniyetini dolaysız bir şekilde, bizzat ABD ordusunun generalleri tarafından ortaya serilmesine vesile oldu.

Emir komuta zinciri içinde "açık kanun dışı hareketlerin görmezden gelindiği" tespitini yapan rapor, işgalci ordu komutanlarını, "masum Iraklılar'ın hayatlarını kaybetmesinin, savaşın önemsiz olaylarından görülmelerine yol açan bir iklim yaratmakla" suçluyor.

"Her komuta kademesinde sivil ölümlerini, bunlar büyük sayıda olsalar bile, rutin ve doğal gibi ve isyancıların taktiklerinin sonucu olarak görme eğilimi var" denilen raporda, Hadisa katliamı soruşturması sırasında sorgulanan askerlerin ve komutanlarının verdikleri ifadeler buna kanıt olarak gösterildi. ABD askerlerinin ifadelerinde, "Iraklı sivillerin hayatlarının ABD'lilerinki kadar önemli olmadığını açıkça dile getirdiklerini" vurgulayan raporun geçen Haziran ayında hazırlandığı belirtildi.

İşgalcilerle suç ortakları Irak'ta "teröre karşı savaş" verildiğini iddia ediyor. Oysa kendi raporları bile, dünyanın en büyük "terör örgütü"nü ABD ordusu olduğunu gözler önüne seriyor.

Siyonist rejimin savaş makinesi yine ölüm saçıyor

İsrail ordusu bir kez daha “rutin” saldırılarının ötesine geçip katliamlara başladı. İki gün içinde düzenlediği saldırılarla 9 Filistinli’yi katleden siyonist ordu, geçen Kasım ayında varılan ateşkes anlaşmasını hiçe saydı. Hamas’ın katliama karşılık olarak İsrail yerleşimlerine Kassam füzesi fırlatması üzerine ise siyonistler, Gazze Şeridi’ni yeniden işgal etme tehdidi savurmaya başladılar.

İsrail saldırganlığına tepki veren Hamas’ın askeri örgütlenmesi İzzeddin el Kasım Tugayları, İsrail’le beş aylık ateşkesin sona erdiğini açıklayarak, İsrail yerleşimlerine saldırıları yeniden başlattı. Gelişmeler üzerine açıklama yapan Filistin başbakanı İsmail Haniye’nin sözcüsü ise, Gazze’deki ateşkesin yürürlükte olduğunu söyledi. Sözcünün açıklamasına rağmen, fiili olarak ateşkesin pek işlemediği görülmektedir.

Ateşkesi ihlal ederek katliam gerçekleştiren siyonist rejim, barış görüşmeleri veya Filistin sorununun çözümüne dair planlarla ilgilenmediğini bir kez daha ortaya koydu.

Katliam öncesi sürece bakıldığında, İsrail’in

Filistin sorununun olası bir iğreti çözümünü engelleme çabası içinde olduğu görülmektedir. Zira iğreti de olsa çözüm sözkonusu olduğunda ırkçı-yayılmacı politikanın zora gireceğini öngören ırkçı-siyonistler, böylesi bir çözüme ulaşılmasını engellemek için çalışmaktadır. “Oslo Barışı” sürecinde de benzer kirli taktikler izleyen İsrail rejimi, o dönem Yaser Arafat’la imzalanan anlaşmaları yok sayarak ikinci intifadanın patlak vermesine zemin hazırlamıştı.

ABD emperyalizmi ile batılı müttefiklerinin “özel himayesi” altında bulunan İsrail’in saldırıları yoğunlaştığı şu günlerde, Suudi Arabistan’dan Pakistan’a, Mısır’dan Ürdün’e, birçok “İslam” ülkesi İsrail’le görüşmeler yapma hazırlığı içinde.

Örneğin Suudi Arabistan Ulusal Güvenlik Danışmanı Prens Bender bin Sultan, siyonist yetkililerle gizli görüşmeler yürütüyor. Üstelik taraflar arasındaki pazarlık konusu, Filistinli mültecilerin vatanlarına dönmek yerine, buldukları ülkelerde tazminat ödenmesi ve bu şekilde geri dönüşlerinin “sorun” olmaktan çıkarılmasıdır. Keza Ürdün Kralı Abdullah da benzer bir tezi yüksek sesle dile

getirmeye başlamış durumda. Mısır rejiminin de benzer bir tutum içinde olduğu bilinmektedir. Filistinliler’in tepkisini çekmesine rağmen, Amerikancı Arap rejimleri, mültecilerin geri dönüş hakkını pazarlık konusu edebiliyor.

Üç Amerikancı rejim bu konuda yetersiz kalmış olmalı ki, Pakistan diktatörü Pervez Müşerref de sahneye çıkmaya başladı. Türkiye aracılığıyla İsrail’le görüşmelere başlayan gerici Pakistan rejimi de, “İsrail’i kurtarma ekibi”ne katılmaya hevesli görünüyor. El Arabiye televizyonuna mülakat veren Müşerref, arabuluculuk teklifinin kabul edilmesi durumunda İsrail’i ziyaret etmeye istekli olduğunu belirtti.

Görüldüğü üzere, Filistin sorununa iğreti bir çözüm arayışında bulunan Arap ve İslam dünyasının birçok ülkesi, neredeyse İsrail için seferber olmuş görünüyor.

Hal böyleyken, savaş makinesini harekete geçirip katliamlar yaptırın ırkçı İsrail devletinin “barış” veya “çözüm” istediği yönündeki iddialar, her zaman olduğu gibi yine kaba bir yalan ve çarpıtmadan ibaret kalmaktadır.

Savaş kışkırtıcılığında yeni hamle...

Doğu Avrupa’ya “füze savunma sistemi” konuşlandırma hazırlığı

Emperyalizmin savaş aygıtı NATO’nun Brüksel’deki karargahında hareketlilik devam ediyor. Başını ABD’nin çektiği saldırganlık ve savaş planı çerçevesinde Doğu Avrupa’ya füze kalkanı yerleştirme hazırlığı sürerken, savaş aygıtına dahil bazı ülkelerin bu plana sıcak bakmadığı bildiriliyor. Rusya’nın da bu hazırlığa sert tepki verdiği biliniyor.

Doğu Avrupa ülkelerini NATO ve AB’ye dahil eden emperyalistler, bu sayede NATO’nun etkinlik alanını Rusya’nın sınırlarına kadar genişletti. Güya Sovyetler Birliği’nden “özgür dünya”ya gelecek olası tehlikeleri önlemek için kurulan savaş aygıtı NATO, Sovyetler’in dağılmasından sonra feshedileceğine, sürekli alan genişletti. Riga’da yapılan son zirvesinde ise tüm dünyayı etkinlik alanı ilan etti.

Brüksel’deki tartışmalar, NATO’nun ABD emperyalizminin vurucu gücü olduğunu bir kez daha ortaya koyuyor. Polonya ve Çek Cumhuriyeti’ne füze savunma sistemleri yerleştirmeye hazırlanan ABD, diğerlerinin itirazlarıyla karşılaştı. Bush liderliğindeki savaş kundakçıları, füze sisteminin, İran ya da Kuzey Kore’den gelebilecek olası bir uzun menzilli roket saldırısına karşı savunma amacı taşıdığını iddia ederek, müttefiklerini ikna etmeye çalışıyor.

Bu gülünç iddiayı, savaş aygıtının diğer üyeleri bile inandırıcı bulmuyor. Bundan dolayı Fransa dahil bazı AB ülkeleri füze kalkanı yerleştirilmesine karşı çıkıyor. AB şefleri, ABD planının Rusya yönetimi ile ilişkilere zarar verebileceğinden de edişe ediyor. NATO genel sekreteri Jaap de Hoop Scheffer ise, ABD’nin Avrupa’ya yeni bir füze savunma sistemi konuşlandırma planlarının ittifakı bölmebileceği uyarısında bulundu.

Batılı müttefiklerin sızlanmaları, Washington’daki savaş kurmaylarını pek etkilemiş

görünmüyor. Tersine, Brüksel’deki NATO toplantısına üst düzey bir heyet gönderen ABD, büyük ihtimalle müttefiklerini dize getirmekte güçlük çekemeyecek.

ABD heyetinin NATO toplantısının hemen ardından başlayacak olan NATO-Rusya Konseyi görüşmelerinde de, Rus yetkililerinin, planların kendilerine bir tehdit oluşturmadığı konusunda ikna etmeye çalışacağı bildirildi.

1972’de imzalanan Anti-Balistik Füze Anlaşması’ndan 2002 yılında çekilen ABD emperyalizminin füze kalkanı yerleştirme konusunda ısrarlı olduğu gözleniyor. Kuşkusuz ki, bu militarist projenin önündeki asıl engel NATO üyeleri olmayacak. Zaten Brüksel’deki toplantıda, olası bir füze tehdidinin hayal mahsulü olmadığı ve NATO’nun gündemine alınması gereken bir sorun olduğu konusunda ortak bir eğilim olduğunu öne sürenler de var. Buna göre, füze kalkanına değil, bunun iki ülkeyle sınırlı tutulmasına itiraz ediliyor. Bu iddiaya göre, Türkiye ve Yunanistan’a da füze kalkanı gerekiyor. Bu durumda savaş kundakçıları için aşılması gereken asıl engel Rusya yönetimi olacaktır. Zira giderek güçlenen Rusya yönetiminin, ABD şantajlarına kolay boyun eğmesi beklenmiyor.

Savaş kundakçılarının bu girişimi, emperyalist savaşın her an Ortadoğu sınırlarının dışına da taşınabileceğinin göstergelerinden biridir. Görüldüğü üzere, tüm dünyayı etkinlik alanı olarak ilan eden savaş aygıtı NATO, halklara karşı yeni cepheler açmak için hazır-kıta bekliyor.

Kapitalist/emperyalist düzenin en tehlikeli silahlı bekçisi olan bu savaş aygıtı dağıtılmadan halkların huzura kavuşması olası görünmüyor. Bu durum, emperyalist saldırganlık ve savaşa karşı mücadele eden güçlerin, NATO’yu da sürekli bir şekilde hedef almalarının kaçınılmaz bir sorumluluk olduğuna işaret ediyor.

AB’den mültecilere sert önlemler

Avrupa Birliği ülkeleri illegal mültecilere karşı daha sert önlemler almayı kararlaştırdı, Güney Avrupa’ya kaçak göçmenlerin girmesini önlemek için acil müdahale timi oluşturulması konusunda uzlaştı. Karar 20 Nisan’da Luxemburg’da Avrupa Birliği İçişleri ve Adalet Bakanları toplantısında alındı.

Bakanlar ayrıca 450 kişilik her an çağrılabilir bir polis ekibi kurulmasını da kararlaştırdı. Buna “üçüncü ülkeler”den Avrupa’ya girmeye çalışan “illegal” kişilerin sayısındaki artışı gerekçe gösteriliyor.

Göç uzmanlarıyla sınır muhafızlarından oluşacak bu 450 kişilik ekibin, AB’nin dış sınırlarla ilgili kurumu Frontex tarafından gelecek aylarda oluşturulacak. Kurum, sınırları yasadışı göçmen akınına uğrayan üye ülkelere bu ekibi gönderecek. Ekip yetkililerinin, sığınma isteyenlerin ülkelerine gönderilip gönderilmemesiyle ilgili karar alma yetkisi bulunacak.

Bunun yanında ayrıca bir de “Toolbox” oluşturulacak. Buna göre AB devletleri 116 gemi 27 helikopter ve 21 uçak hizmete sokulacak. Bunlar gerektiği koşullarda illegal göçmenlerin takibinde kullanılacak. Ayrıca belli noktalar gözleme gemileri ile sürekli gözetim altında tutulacak.

Yani sığınmacı göçmenler eskisinden daha da sert iltica uygulamalarına maruz kalacaklar. Mülteciler daha uzun ve daha zor yolları geçmeye zorlanacaklar. Amnesty International’in açıklamasına göre 650 kişi AB ülkelerine giriş yaparken denizde boğuldu, 81 kişi de açlıktan öldü. Bunlar sadece bilinenler. Bu sayının çok daha yüksek olduğu ise bilinen bir gerçek.

Dünyadan...

Endonezya'da bakır grevi başarıyla sonuçlandı

Grasberg bakır madenlerinde 4 gün süren grev başarıyla sonuçlandı. Grevin sonucunda Papua'nın yerli işçileri arasında ücret ve iş koşulları konusunda haksızlıkların gözle görülür biçimde sınırlandırıldığı bildiriliyor. En düşük aylık ücret 341 dolar olarak kararlaştırıldı. Grasberg madenleri dünyanın ikinci büyük bakır madeni ve kömür madeni tekeli Freeport-McMoRan'a ait.

Hindistan'da Mumbai kentinde 72 saatlik grev

Hindistan'da Mumbai kentinde 30 bin çalışanı olan Brihanmumbai Electric Supply and Transport (BEST) işletmelerinde 19 Nisan Perşembe günü 72 saatlik grev gerçekleşti. İşçiler ücretlerine zam ve ikramiye talep ediyorlar. Menejerler grevin "illegal" olduğunu söylüyorlar. BEST Hindistan'ın en büyük kentlerinden biri olan Mumbai'de günde 4,8 milyon yolcu taşıyan

2.380 otobüslük bir ağa sahip.

Belçika: Ford'da grev sona erdi

Belçika Genk'de Ford Mondeo için mal üreten SML fabrikası 16 Nisan günü başladıkları grevi bitirme kararı aldılar. İşçiler grevleriyle saat ücretlerine 60 Cent zam, ayrıca iş yoğunluğunu hafifletmek için yeni işçi alınması haklarını kazandılar. Genk'deki Ford Fabrikası'nda başlayan greve yedek parça üreten üç fabrika daha katılmıştı.

Gliwice Opel işçileri greve hazırlanıyor

Polonya'da Gliwice'de Opel işletmelerinde örgütlü olan Solidarnosc Sendikası daha fazla ücret talebiyle greve gitmeye hazırlanıyor. Paskalya'da sendika ve işyeri yönetimi arasında bir uzlaşmaya varılamamıştı. GM tekeli işçilerin hak arama mücadelelerini bastırmak için Polonya'daki üretimi Ukrayna'ya kaydırmakla tehdit ederken, Almanya'da Opel işçileri de üretimin

Polonya'ya kaydırılması ile tehdit ediliyor.

İngiltere'de gıda sektöründe grev

12 Nisan'da İngiltere'deki gıda ürünleri firması olan Grampian Country Food işletmesinde çalışan 1.400 işçi greve gitti. Firmaya ait 6 işyerinde işçilerin daha yüksek ücret, emeklilik ve daha iyi çalışma koşulları için başlattıkları grev 24 saat sürdü.

İspanya'da yerel genel grev

İspanya'nın Cadiz ilinde 300 bin işçi 18 Nisan günü genel greve gitti. İşçilerin grevi Puerto Real'deki araba parçaları üreten Delphi Fabrikası'nın kapatılma planlarına karşı gerçekleşti. İşletmede çalışan 1.600 işçi bir aydan beri grevde. İşçiler kapıları tutarak barikatlar kurdular.

İsveç'te inşaat işçileri grevde

Firma Peab'da çalışan 800 inşaat işçisi İsveç'teki tüm işyerlerinde greve gittiler. İnşaat İşçileri Sendikası daha yüksek ücret ve daha kısa çalışma saatleri taleplerini yükselterek greve çağrı yapmıştı. İşçiler taleplerinin kabul edilmemesi durumunda grevi diğer işletmelere taşıyacaklarını duyurdular.

Grasberg altın madeninde üç günlük grev

Papua Yeni Gine'de Grasberg altın madeninde çalışan 2.700 işçi daha yüksek ücret ve gençler için daha iyi çalışma koşulları talepleriyle greve gittiler. Dünyanın en büyük altın madeni doğa katliamcısı olarak sık sık adından söz ettiren Amerikan işletmesi Freeport-McMoRan'a ait.

Bangladeş'te keten işçileri polis ile çatıştı

Geçtiğimiz hafta Bangladeş'in güneyinde kenevir fabrikasında çalışan işçiler ile polis arasında sert çatışmalar yaşandı. Devlet işletmesi olan kenevir fabrikasında işçiler geçen hafta hakları olan ücretlerinin ve zamların ödenmesini talep ederek greve gitmişlerdi. Polisin işçilere vahşice saldırması sonucu 100'ün üzerinde yaralı ve çok sayıda tutuklu olduğu bildiriliyor. 500 öğrenci de sınıflarından çıkarak grevci anne ve babaları ile dayanışmak için eylem yerine geldiler ve polisi taşladılar.

Bangladeş'te Ocak ayından beri olağanüstü hal sürüyor ve yürüyüş yapmak yasak.

Çin'de iş cinayetleri artıyor

Çin'in kuzeyindeki Liuning ilinde bir çelik fabrikasında çıkan kazada 32 çelik işçisi yanarak hayatını kaybetti. İşçiler 30 tonluk sıvı metalin yere dökülmesi sonucu diri diri yandılar.

Çin 2005'te resmi rakamlara göre ölümle sonuçlanan 12.800 kazaya sahne oldu.

BM özel görevlisi İsrail'i eleştirdi

Birleşmiş Milletler'in çocuklar için özel görevlisi Radhika Coomaraswamy, İsrail cezaevlerinde Filistinli çocukların tutsak edilmesini eleştirdi. Şu an İsrail hapishanelerinde 10 bin Filistinli tutsak var ve bunlardan 398'i çocuk. Coomaraswamy, Filistin bölgelerinde karşılaştığı her çocuğun gözaltına alındığını veya gözaltına alınan bir yakını olduğunu söyledi.

ABD emperyalizmi İran karşıtı cepheyi tahkim ediyor

Suudi Arabistan'ın Amerikancı-şeriatçı rejiminin Ortadoğu'da yeni rollere hazırlandığı, Lübnan, Filistin, Irak, İran ekseninde gelişen olaylar karşısında aldığı saldırgan tutumlarla daha da açıklık kazanmıştı. ABD güdümünde, İran'a karşı "ılımlı Sünni eksen" oluşturma girişiminin de başını çeken Suudi rejimi, savaş kundakçılarının hizmetine girmek karşılığında bölgenin etkili gücü olma girişimlerini de sürdürüyor.

Yağmaladığı petro-dolarlar sayesinde sermaye birikimini devasa boyutlara vardırarak şeriatçı rejim, sürekli tahkim edilen ve haddi hesabı bilinmeyen silahlarla donatılmış bir orduya da sahip. Mali, askeri gücüne siyasi boyut katma hevesinde olan Suudi Arabistan yönetici eliti, bu amaca, emperyalist/siyonist güçlerin yürüttüğü saldırganlık ve savaş politikasının bölgesel ayağı olma karşılığında erişmeye çalışıyor. Iraklı Sünnilere "hamilik" kisvesi altında İran'a tehditler savurması, Filistin ve Lübnan'daki direniş odaklarının etkisizleştirilmesi için yaptığı müdahaleler, siyonist İsrail'le kurduğu çok yönlü ilişkiler... Bu ve benzer icraatlar, Amerikancı rejimin yeni rolüne adapte olma çalışmasının birer göstergesidir.

Irak bataklığında çırpınan ABD'nin, Suudi rejiminin üstlenme hazırlığında olduğu role özel bir önem atfetmesi bekleniyordu. Nitekim

Pentagon'dan yapılan açıklamalar, neo-faşist çetenin Suudi Arabistan'a verdiği ehemmiyeti gecikmeden gözler önüne serdi. ABD Savunma Bakanı Robert Gates, Suudi Arabistan'a "ileri teknoloji ürünü silahlar" satacaklarını bildirdi. Pentagon şefi, Suudi Arabistan'a "Doğrudan Müsterek Taarruz Silahları" adlı ileri teknoloji ürünü silahlar ve bombalar satmak kararında olduklarını açıkladı.

Bu açıklama, Suudi rejimine verilen "özel önem" in göstergesidir. Zira şimdiye kadar ABD, daha ileri versiyonları çıkana kadar bu tür silahları sadece İsrail'e veriyordu. Nitekim haydutbaşı Bush yönetiminin, İsrail'in Suudi Arabistan'a silah satışının gerçekleştirilmemesi yönündeki talebine olumsuz cevap vereceği de belirtiliyor. Bilindiği gibi İsrail savunma bakanı Amir Peretz, daha önce ABD'nin Suudi Arabistan'a veya herhangi bir Körfez ülkesine bu tür gelişmiş silahlar satmasına karşı olduklarını söylemişti.

Savaş çetesinin kokuşmuş Suudi rejimine biçtiği, bu rejimin bölge gücü olma karşılığında ise üstlenmeye gönüllü olduğu rol, Ortadoğu halklarının geleceği açısından ciddi riskler içermektedir. Dolayısıyla bölgenin anti-emperyalist/anti-siyonist güçleri, ABD-İsrail ikilisinin yanısıra Suudi rejimini de hedef almalıdır.

AB "ırkçılığa karşı" yasayı onayladı!

20 Nisan'da Luxemburg'da biraraya gelen Avrupa Birliği İçişleri ve Adalet Bakanları 6 yıllık tartışmanın ardından ırkçılıkla "mücadele"nin çerçevesini çizdiler. Yakından bakıldığında ırkçılıkla mücadele söyleminin altının boş olduğu, bunun sadece bir göz boyamadan ibaret olduğu görülüyor.

Yasaya göre Avrupa Birliği ülkelerinde bundan böyle ırkçı ve yabancı düşmanlığını, nefret ve şiddet içeren sloganlar ile katliamları, soykırımını, insanlığa karşı işlenmiş suçları iyi gösteren, propaganda eden kişiler 3 yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılacak.

Yasalardaki belirsizliklerden dolayı Danimarka ve İngiltere'de neo-faşistler fikir özgürlüğü altında korunmaya devam edecekler. Bu Avrupa Birliği'nin çıkardığı yasalarla çelişiyor. Yasada çelişen bir şey daha var. O da PKK gibi örgütlerin "terör" listesinde adı olması nedeniyle sembollerinin kullanılmasının dahi ceza sebebi olması.

Avrupa Birliği "üçüncü ülkelerdeki terör zanlıları ve savunucuları için uyarı sistemi" adı altında vize enformasyon sistemi çerçevesinde Avrupa'ya seyahat edecek kişilerden parmak izlerinin alınmasını da kararlaştırdı.

Irak merkezli Ortadoğu kaynıyor

Abu Şehmuz Demir

Mağrib'ten Şatt ül-Arap coğrafyasına kadar olan geniş Ortadoğu coğrafyası adeta yangın içinde. Bu geniş coğrafya üzerinde egemenliğini pekiştirmeye çalışan uluslararası emperyalist güçler ve bölge devletleri, bölge halklarını birbirlerine karşı kışkırtan gerici politikaları ileri sürerek, halklar arasına kardeşlik yerine düşmanlık tohumları ekiyorlar. Bunların hepsinin de kaygı ve korkuları emperyalist-kapitalist sistemin geleceğine yöneliktir. Bu korku onları savaflara ve işgallere sürüklüyor. Mazlum halkları hem baskı altına almaya, hem de böl-parçala ve yönet siyasetiyle birbirine kırdırmaya çalışıyorlar. Bu zulüm politikası Doğu halkları üzerinde çok yönlü olarak devam ediyor. Doğu'nun toprakları üzerinde devam eden emperyalist işgal ve savaşların yanı sıra, birçok bölge devleti de kendine ait olmayan toprakları gücü yettikçe ya işgal ediyor ya da işgale hazırlanıyor. Hal böyle olunca, işgalci ve ırkçı devletler bölgedeki boşluklardan yararlanarak, mazlum halklara yönelik gerici siyasetin hayat bulabilmesi için bölgenin hassas konumu üzerinde yazı tura oynamayı sürdürüyorlar.

ABD'nin Ortadoğu'yu egemenlik altına alma çabaları ekseninde Irak işgali ve işgalin yolaçtığı vahşi süreç en vahim şekliyle devam ediyor. ABD'nin Ortadoğu'daki stratejik ortaklarından biri olan İsrail'in, Filistin topraklarında günlük olarak sürdürdüğü işgal, terör ve zulüm hareketi hiç dinmeksizin sürüyor. Yanısıra, Lübnan'da geçen yaz başlattığı, 34 gün süren savaştan bu yana, bu ülkeye yönelik saldırı planları ve stratejisinin süreç içinde hayat bulması için fay hatlarının altını oyuyor. Lübnan'da ise, İsrail'in ve ABD'nin planlarına karşı çıkan muhalefetin Sinyore hükümetine karşı çadır eylemi devam ediyor.

Buna bir de Türkiye'nin, Misak i-millî siyaseti çerçevesinde gerici, ırkçı ve şoven politikalar ekseninde içerde ve dışarda Kürt halkına karşı sürdürdüğü histerik kampanya ile Irak Kürdistan'ına yönelik sınır ötesi saldırı hazırlıklarını ekleyelim. Böylece, Ortadoğu halklarına hiçbir zaman dost olmayan ve bölgeye hep düşmanca yaklaşan Türkiye ateşin üzerine körükle giderek, kendini yangının içerisine atmış olacaktır. Bu da kendisine hayır ü-alamet değil, şer getirecektir. Dahası, devletin resmi ideolojisi çerçevesinde kendi dışındaki etnik ve ulusal varlıkları kültürel bir zenginlik olarak görmek yerine onu reddeden politikalara çanak tutan Türk devleti bölge halklarına yönelik gericiliği kışkırtıyor. Türk Genelkurmayının başı Yaşar Büyükanıt, "Kuzey Irak'a bir operasyon yapılmalı" diyor ve "Olayın iki boyutu var; biri askeri, diğeri siyasi, askeri olarak baktığımızda bir operasyon yapılmalı" sözleriyle saldırgan ve yayılmacı politikaya gönderme yaparak, Türkiye'nin şoven politikasının izahatını yapıyor.

Hal böyle olunca da, bölge çapında devam eden emperyalist-kapitalist böl-parçala siyasetine uygun olarak Irak üzerinden tüm bölge halklarını içte birbirine karşı kışkırtma ve kırdırma siyaseti hayata geçiriliyor, toplumlar dinsel gericilik ve ırkçılık temelinde kışkırtılarak birbirine düşman edilmeye çalışılıyor. Emperyalist-kapitalist merkezler son dönemlerde dini gericilik ve milliyetçiliği bilinçli bir biçimde geliştirerek toplumlar arası dayanışma ve barışı engellemeye çalışıyor, gericiliğe sarılarak, mezhepler ve ırklar arası savaşı körüklüyorlar. Aynı merkezler kendilerine yönelik dünya çapında gelişen sosyal mücadeleleri bastırma stratejisi olarak son yıllarda dini ve ırkçı siyaseti tüccar mantığıyla

meydanlarda pazarlamaya çalışıyorlar. ABD ve müttefiklerinin Afganistan'da ve Irak'ta sürdürdüğü vahşi işgal ve işgalin yarattığı ortam bu gericiliği güç katıyor. Bu ortamdan yararlanan bölge devletleri içeriye dönük gerici yasaların ve uygulamaların yanı sıra gericiliğin şemsiyesi altında toplumları bölen ırkçı ve milliyetçi siyaseti geliştiriyorlar.

Başta Irak olmak üzere, bölgenin birçok yerinde mezhepler arası itilaflarla fay hatlarının altının kazınmasının yanı sıra, etnik temelde toplumlar arasına nifak tohumları ekilmeye çalışılıyor. ABD ve müttefiklerinin işgalden bu yana, sosyal çöküntü altında olan ve işsizliğin diz boyu olduğu Irak'ta ailesini geçindirmek için çabalayan insanlara yönelik estirdiği terör eylemleri Irak'ı harabeye çevirdi. Parlamento ve devlet dairelerinin bulunduğu ve tüm noktaların kontrol edildiği en güvenli yerlerden biri olan El-Hazra ve "Yeşil bölgeye" kadar giren terör eylemleri, bu eylemlerin ardında kim veya kimlerin bulunduğu, ve aynı gün tarihi Dicle köprüsünün havaya uçurulması akılları kurcalıyor.

Irak'ın işgalinin yıldönümünde ve son birkaç ay içinde Bağdat pazarlarında geçimini sağlamak ve günlük zaruri ihtiyaçlarını karşılamak için bulunan insanlara yönelik patlatılan bombalı intihar saldırısı son ayların en kanlı vahşetlerinden biriydi. Irak'ta savaştan bu yana günlük olarak ortalama yüzü aşkın insanın hayatını kaybettiği serseri saldırılardan biri olan bu saldırıda 140 insan öldü ve 150 kişi de yaralandı. Irak'ın geneline hakim olan terör ve kaos ortamına ilişkin olarak, bölgedeki görev yapan El-Cezire muhabiri; El-Jezira, El-Basra, El-Samara ve Bağdat olarak çizdiği Irak'ın bu dört köşesinde hayatın tümüyle harap olduğunu söylüyor, Irak'taki vahşetin ne denli vahim olduğunu vurguluyordu.

Iraklıların geleceğinin belirsizliği devam ettiği gibi, işgalci güçler tarafından bu kez de Irak halkları arasına, Filistin'de siyonist İsrail rejiminin hayata geçirdiği grotesk duvar benzeri bir beton duvar örülüyor. Filistin'de olduğu gibi, ırkçı ve gerici slogan, figür vb. ile Irak halkları arasındaki ilişkiler tahrip ediliyor. Bu yolla, dini ve etnik ayrılıkların daha da derinleşmesi hedefleniyor.

Hiçbir güvencesi olmayan Iraklılar arasına örülmeye çalışılan duvarla halk açıklıkla terbiye edilerek teslim alınmaya çalışılmaktadır. Bir nevi beri yaka, karşı yaka olarak adlandırılacak olan Bağdat'ta bu veya o yakada oturanlar ileriki süreçte ya sınırlı müsaade ile karşıya geçecekler ya da tamamen işlerini kaybedeceklerdir. Sonuç, halihazırda varolan yüksek işsizlik oranının daha da artması olacaktır. Bu yeni duvar yöntemi, Iraklıları siyasi ve ekonomik açıdan teslim almanın bir diğer şeklidir.

Ülkede devam eden terör saldırılarının diğer bir amacı da, Irak'taki siyasi ortamın (hali hazırda kısmı olarak varolan) bir mezhepler arası çatışmalar haline dönüştürülmesidir. Irak'taki bu karmaşa havasının bölgenin geneline yayılmasının zemini yoklanmaktadır. Irak'taki bu güvensizliği serserice körükleyenlerin başında işgalci güçlerin yanı sıra çoğu El-Kaide'ye bağlı ölüm mangaları, devrik Saddam rejiminin Baas kalıntıları ve işgalci güçlerin elinin altındaki işbirlikçi gruplar ve çeşitli devletlerin istihbarat örgütleri gelmektedir. Bu güçlerin saldırıları Irak sınırlarıyla sınırlı değildir, birçok ülkede iç kargaşa çıkarılmaya çalışılmaktadır.

Kısacası ABD, Irak'ı bir kaos içinde tutmayı amaçlıyor. Irak'ta bir güvensizlik ortamı yaratarak

"ben olmadan hiçbir güvenlik sağlanamaz" mesajını hem dünyaya hem de bölgeye dayatıyor. Irak üzerinden bölgeye yönelik strateji ve taktikler, plan ve projeler geliştirmeye çalışıyor. Irak'ın "yeniden yapılandırılacağını" iddia eden ABD ve müttefiklerinin bu ülkeyi yapılandırmaları bir yana, bugüne kadar hiçbir yayılmacı imparatorluk bu ülkeyi ABD ve müttefik işgalci güçleri kadar tarumar etmediler. ABD ve müttefiklerinin Irak'tan geri çekilmelerine yönelik uluorta ve anlamsız tartışmalar gereksiz yere gündemleri meşgul etmekten başka bir şeyi ifade etmiyor. Birincisi ABD salt boyunu göstermek için Irak'ı işgal etmedi. İkincisi, Irak'tan geri çekilmek diye bir derdi yok. Tam tersine, Robert Gates'in de ikide bir tekrarladığı gibi, Irak politikaları uzun evrimli olup, askeri olarak geri çekilme ancak geride kendilerine dayanakların oluşturulduğu koşullarda olabilir. Nitekim, Beyaz Saray'da devam eden, Demokratların Irak'tan askerleri geri çekme tartışmalarına yönelik olarak Dick Cheney, Bush'un Irak politikalarını savunarak hasımlarına "Geri çekilme takviminin ABD'nin yenilgisi anlamına geldiğini" söylüyor, kamuoyunda tartışılan "Geri çekilme takviminin belirlenmesini" reddediyordu.

Aslında Demokratlar Ortadoğu konusunda Bush'tan farklı bir politikaya sahip değiller. Onlar sadece dünyada ve Ortadoğu'da rezil rüsva olmuş olan Amerika'nın imajını nasıl düzeltiriz kaygısı içindedir. Nitekim, ABD'nin Irak'taki yeni komutanı General David Petraeus ile Demokrat Parti lideri Harry Reid'in "Biz artık Irak'ta işgalci gücüz" ve "savaş sadece askeri yollardan kazanılmaz" söylemi, ABD'nin namusunun kurtarılması yönünde dünyaya ve bölgeye mesajlar verilmesini amaçlıyor. Çünkü ABD'nin özellikle Ortadoğu'ya yönelik geliştirdiği stratejik planları, herkesin de bildiği gibi kısa vadeli olmayıp, uzun vadeli bir stratejidir. ABD'nin Pentagon'da küresel stratejik planlarının ideologlarından olan Thomas P.M. Barnett şunları söylüyor: "*Ortadoğu merkeze (küreselleşme dünyasına) katılana kadar biz asla Ortadoğu'yu bırakmayacağız... Biz dünyanın her tarafında savaş açmaya hazırız ancak bizim odaklandığımız asıl yer boşluk bölgeleridir... Amerika Güney Batı Asya'da diğer adıyla Orta Asya'da ve İran Körfezinde savaşa hazırdır çünkü, bu bölgeden akan enerji küresel bağlantının korunması bakımından önemlidir...*" (Aktaran Haluk Gerger, ABD, Ortadoğu-Türkiye, s.528). Bu alıntıya uygun olarak, ABD'nin Savunma Bakanı Robert Gates, bu makama geldiği ilk günlerde yaptığı Körfez ziyaretinde "uzun süre bu bölgede (Ortadoğu'da)" kalacaklarını söyleyerek Pentagon'un bu stratejisini doğrulamış oluyor. Yani, ABD'nin geri çekilme veya defolup kendi isteğiyle bölgeden gitme diye bir planı ortada bulunmuyor. Tersine, derinlemesine bir süreci ısıtıyor ve kaynatıyor.

Sonuç olarak, ABD Savunma bakanı Robert Gates ile Condoleezza Rice'de sık sık gerçekleştirdiği Ortadoğu ziyaretleriyle ABD stratejisi bölgede hayata geçirilmeye çalışılıyor. "Bağdat'ın Yeni Güvenlik Planı" adı altında Robert Gates tarafından "Yasa ve Asayiş" kodlu plan uygulanmaya çalışılıyor. Bu ve benzeri planların hayata geçirilmesi için Ortadoğu ısıtılıyor ve dört başlı bölgeye yönelik tehditler çok yönlü devam ediyor. Yani ABD Ortadoğu'da, kendisi için Irak merkezli sağlam kaleler oluşturmak ve İsrail lehine dengeleri güçlendirmek için işgali daha da derinleştirme hesapları içerisinde.

Yaşasın 1 Mayıs!

Sık sık tekrarlayarak vurguladığımız gibi, Kürdistan sorunu, özünde bir emekçiler sorunudur. Bu gerçeklik her tarihsel ve güncel olayda doğrulanmaktadır. Bundan dolayı bu gerçekliğin özünü, ideolojik ve politik gereklerini, anlamını her fırsatta açıklamakta büyük yarar var... Bunu tekrara düşme pahasına yapmak gerekiyor. Kürdistan ulusal sorununun gerçek anlamda çözümü bu gerçekliği kavramaktan geçiyor... Bu gerçeklik Kuzey Kürdistan'da çok daha yakıcı bir düzeydedir. Kürdistan halkının ezici çoğunluğu emekçi, yoksul, işsiz konumundadır...

Kürdistan halkı üzerindeki sömürgeci egemenlik ve son yıllarda daha da yoğunlaştırılarak yürütülen özel savaş uygulamaları, sadece Kürt halkının ulusal kimliğini ve ulusal haklarını ortadan kaldırmıyor; aynı zamanda, onu, sömürü, sefalet, açlık, hastalık, barıksızlık gibi derin toplumsal sorunların içine sürüklüyor ve yaşamı tam anlamıyla çekilmez hale getiriyor. Sadece yerinden yurdundan edilenlerin mahkûm edildikleri sefalet görüntüleri bu sözlerimizin tartışmasız kanıtlarıdır.

Bu kadar ağır toplumsal sömürü, işsizlik, açlık, barıksızlık ve geleceksizlik sorunlarını yaşayan milyonların toplumsal sorunlara, taleplere ve her düzeydeki mücadelelere ilgisiz kalması düşünülemez. Bu bağlamda toplumsal mücadeleler tarihinde önemli bir yer tutan, emekçilerin bugünkü mücadelelerinde önemli bir yere sahip işçilerin, emekçilerin "mücadele, birlik ve dayanışma günü" 1 Mayıs'a kayıtsız kalması düşünülemez. Böyle bir tutum, özünde kendisine, kendi sorunlarına ve mücadele değerlerine kayıtsız kalmak anlamına gelir. Bu, salt toplumsal yaşam sorunlarına değil, aynı zamanda ulusal kimlik ve ulusal kurtuluş sorunlarına da kayıtsız kalmak anlamına gelir.

Bunca çabaya, ödenen bedele, uğranılan kayba rağmen ulusal ve toplumsal kurtuluş yolunda neden ciddi bir mevzi kazanılmadı, neden harekete geçirilen toplumsal güce denk politik etki yaratan bir hareket geliştirilemedi sorularının yanıtı çok önemli... Kürdistan halkının, emekçilerin bu soruların doğru yanıtlarını vermeden ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelelerinde ciddi, kalıcı başarılar elde etmeleri mümkün olmaz. Yine mücadele edecekler, yine ağır bedeller ödeyecekler, ama kendileri için değil, başkaları için, başkalarının iktidarı için bunu yapmış olacaklardır.

Kürdistan ulusal sorunu ile emek, emekçiler sorunu arasındaki doğrudan ilişkiyi kavrayan, bunu politik bir program ve stratejiye bağlayan emekçi eksenli bir politik hareket gelişmediği sürece anılan kısır döngü devam edecek. Yani, emekçiler, mücadele edecek, değer üretecek, bedel ödeyecek, ama bunun ürünleri başkaları tarafından, bu düzenle kimi kırıntılar pahasına uzlaşmanın peşinde olan egemen sınıf eksenli hareketler tarafından gasp edilmeye devam edecektir.

Kürdistan sorununun özü, toplumsal kurtuluş, emek ve emekçiler sorunudur. Evet, ama ideolojik ve politik çizgisiyle politik bir emek hareketi ortada yok... Emek eksenli olduğunu iddia edenler ise düzene kabul edilmek için herşeylerini vermeye hazır, toplumsal ve yurtsever güçleri bu hedefe bağlayan, özünde ulusal sorunları olmayan egemenler ve orta sınıf hareketinden başka bir şey değiller.

Aslında Kürt halkı mücadele ediyor, her fırsatta taşıdığı potansiyel gücü ve enerjii açığa vuruyor. Ancak ona öncülük eden İmralı Partisi bu güç ve enerjii boşa akıtıyor, içi boş hedefler doğrultusunda

Kürdistan ulusal sorunu ile emek, emekçiler sorunu arasındaki doğrudan ilişkiyi kavrayan, bunu politik bir program ve stratejiye bağlayan emekçi eksenli bir politik hareket gelişmediği sürece anılan kısır döngü devam edecek. Yani, emekçiler, mücadele edecek, değer üretecek, bedel ödeyecek, ama bunun ürünleri başkaları tarafından, bu düzenle kimi kırıntılar pahasına uzlaşmanın peşinde olan egemen sınıf eksenli hareketler tarafından gasp edilmeye devam edecektir.

hareliyor. Enerjinin boşa aktılmasından başka politik bir etki, politik bir sonuç da ortaya çıkmıyor. Bu aynı zamanda kısır bir döngüye de dönüşmüş durumdadır... TC, inkâr ve imha siyasetinde ısrar ediyor, Güney Kürdistan'ı ortadan kaldırmanın hesaplarını ve fiili hazırlıklarını yapıyor. Kuzeyde ise dört bir koldan saldırıyor, bu konuda hiçbir ölçü, sınır ve yasa tanımıyor... Yine halk, bu baskılarla birlikte açlık, yoksulluk, işsizlik gibi ağır toplumsal sorunlar altında soluksuz kalıyor... Peki, bunlara karşı bir program, bir strateji, bunların günlük uygulanması, somut ihtiyaçları yansıtan günlük mücadele taktikleri var mı? Yok!

Var olan ise gerçekten düşünceleriyle, mesajlarıyla, kurduğu iktidar sitemiyle günlük olarak halkımızın bilincini, ruhunu ve yüreğini zehirleyen "Bir adamın" sağlık sorunlarını gündemde tutmak, halkımızın dinamizmini bu doğrultuda tüketmektir... Bu tüketimin dışında politik bir etki yaratmaları ise mümkün olmuyor. Mümkün olmuyor çünkü yaptırım gücü olmayan, bir politikaya bağlanmamış hareketler, ancak alay konusu olabilir, politik etki konusu değil...

Türkiye'de şovenizm, ırkçılık daha açık ve toplumsal dokuya sindirilerek geliştiriliyor. Özel savaş aygıtının eliyle yapıldığı da çok açık... Kürt emekçiler bu ciddi tehlikeye seyirci kalabilirler mi? Bu, herşeyden önce Türkiye emekçilerinin işidir deyip kayıtsız kalabilirler mi? Hayır! Anılan ırkçı, özünde Kürt, Ermeni, Rum düşmanı, aslında kendisinden olmayan her şeye düşman bu hareketi önlemede, daraltmada, sınırlandırmada Kürt emekçilerine önemli bir görev düşüyor. Bunun etkili yolu şudur:

Türkiye'de Türk ve diğer halklardan emekçilerle ortak sınıf hareketinde, bunun en somut ve güncel platformu olarak 1 Mayıs etkinliklerinde birlikte olmak; bu anlayışı ve mücadeleyi pratiğini içselleştirip güncel yaşamda uygulamak! İşte bütün mesele bu noktada düğümlenmektedir! Ortak sınıf ve emek

hareketi ile hem özel savaşa, ırkçı şoven harekete, hem de Kürdistan ulusal kurtuluşunu düzene bağlama çabalarına karşı çok önemli bir barikat örülmüş olacaktır... Hem güncel tehlike ve tehditlere karşı güncel görevlerin başarısı için, hem de stratejik hedeflere doğru sağlıklı ve başarılı bir yürüyüş için bu anlayışın gelişmesi ve günlük yaşamda karşılığını bulması çok önemlidir.

Kürdistan'da ulusal kurtuluşun başarısı sınıf ve emek eksenli bir mücadeleden geçer. Bu, tek başına yetmez; bunun bir devamı olarak, doğası gereği kendisini dar ulusal sınırlara hapsedmek istemeyen emek eksenli ulusal kurtuluş hareketi, Türkiye emekçileriyle, diğer emek eksenli hareketlerle ortak amaç ve hedeflerde buluşmak durumundadır. Başarının sırrı buradadır. Son on yılların pratiği de kanıtlamıştır ki Kürdistan ulusal sorunu, en başta emekçilerin sorunudur. Emekçiler dışındaki sınıfların sorunu, ortaya çıkan devrimci potansiyeli kimi kırıntılar karşılığında düzene ve devlete peşkeş çekmek ve tasfiye etmekten başka bir şey değildir.

Kısaca vurguladığımız gibi, Kürdistan emekçileri kendi sorunlarına, kendi değerlerine kayıtsız kalamaz. 1 Mayıs onun da mücadele, birlik ve dayanışma günüdür. Bu mücadele gününde sınıf kardeşleriyle 1 Mayıs alanlarında, bulunduğu her alanda devrimci gücünü ortaya koyacağından kuşku duymamak gerekir.

Kürdistan emekçilerini, Amed'de, İstanbul'da, Van'da, Adana'da ve daha birçok alanda mücadele bayraklarıyla alanlara, sınıf kardeşleriyle birlik, mücadele ve dayanışma sloganlarını atmaya çağırıyoruz...

Bijî 1 Gulan!

Yaşasın mücadele, birlik ve dayanışma günü 1 Mayıs!

24 Nisan 2007

SOSYALİST-ŞORESGER
Kürdistan Devrimci Sosyalistleri

Tümtis Genel Sekreteri Gürel Yılmaz'la 1 Mayıs üzerine konuştuk...**“1 Mayıs birleşik kutlanmalıdır!”**

- İşçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs yaklaşıyor. İşçi sınıfına dönük kapsamlı saldırıların eşliğinde 1 Mayıs'ı karşıyoruz. Bir yandan işçi sınıfına kölelik koşulları ve sefalet dayatılırken, işçi ve emekçilerin emeklilik ve sağlık hakkına da göz dikilmiş durumda. Diğer yandan işçi ve emekçiler iş güvencesinden yoksun bir şekilde sözleşmeli, taşeron vb. şekillerde istihdam edilmek isteniyor. Sermaye devleti son yılların en ağır saldırısını gerçekleştirmeye hazırlanıyor. Tüm bu saldırılar IMF, DB ve diğer emperyalist kuruluşların emirleri doğrultusunda gerçekleşiyor. Ortadoğu'da sürmekte olan emperyalist savaş ve işgal, tırmandırılan şovenizm dalgası, devletin artan baskısı vb. saldırılar devam ediyor. Saldırıların arttığı böylesi bir dönemde 1 Mayıs'ı karşıyoruz.

DİSK, 40. kuruluş yılında, '77 1 Mayıs katliamının 30. yılında yaptığı Başkanlar Kurulu kararı ile 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanması gerektiğini söyleyerek bir süreç başlattı. Siz bu karara ilişkin ne düşünüyorsunuz?

- Öncelikle DİSK'in almış olduğu bu karara saygı duyuyoruz. Konfederasyon kendi organlarında karar almıştır ama bu 1 Mayıs'ın, sizin de sıraladığınız gibi, işçi sınıfına yönelik saldırılara ve yine son dönemde yükseltilen şovenist dalgaya karşı güçlü bir emekçi birliğinin alanlara yansımına hizmet eden bir mücadele süreci olarak örgütlenmesi gerekiyor. İsterdik ki DİSK, 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanma kararını kamuoyuna deklare etmeden, platformun bileşeni olan tüm emek örgütlerine bir çağrı gerçekleştirseydi ve ülkedeki tüm emekçiler olarak 1 Mayıs'ı ortak ve adına layık kutlasaydı. Ama bugün üzülerek izliyoruz demeyeyim, çünkü düzeltmek için uğraşıyoruz. İstanbul'da özellikle ayrı ayrı 1 Mayıs kutlamaları tertipleniyor. Bu emekçileri bölen ve emekçilerin birliğine zarar veren bir tutumdur. Biz bu görüntü ve tutumun ortadan kalkması ve emekçilerin birlikte 1 Mayıs'ı kutlaması için üzerimize düşen görev ve sorumlulukla davranmaya bundan sonra da devam edeceğiz.

- 2007 1 Mayıs'ını DİSK'in Taksim'de kutlama kararı almasına karşın, Türk-İş Kadıköy'de miting yapma kararı aldı. Siz ortaya çıkan bu tablo hakkında düşünüyorsunuz?

- Bu ortaya çıkan tablonun emek örgütlerine ve emekçilere zarar vereceğini düşünüyorum. Zaten birliğe hizmet etmeyen tutum ve davranışlar, işçi sınıfı tarafından bir süre sonra mahkum edilecektir. Önemli olan gerçekten birlikte bir şeyi yapabilmektir. Özellikle 1 Mayıs gibi işçi sınıfı için en önemli bir günde, mücadelenin birlik ve dayanışma şiarıyla öne çıkması ve herşeyden öte bu birliği sağlayabilmenin yollarının bulunması gerekmektedir. Ortaya çıkan bu tablodan ve ayrışmadan sermaye çevrelerinin memnun olacağını düşünüyorum. Keşke ortaklaşabilmenin yollarını bulabilsek. Ancak hala vakit var. Bu çabayı sürdürmeye devam edeceğiz.

- 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanmasına yönelik ortak bir irade şu anda oluşmuş durumda. Türk-İş Kadıköy'de miting yapacağını söyledikten sonra, hala bu süreç ortaklaştırılabilir mi? Türk-İş içerisindeki ilerici sendika şubeleri olarak ortaklaşmak konusunda neler yapıyorsunuz?

- Geçtiğimiz hafta Türk-İş'in merkezde bulunan

1 Mayıs işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günüdür. 1 Mayıs üretimin olduğu, işçi nabzının attığı her yerde kutlanmalıdır. 1 Mayıs işçi sınıfının olduğu bütün alanlarda, bütün bölgelerde, illerde ve ilçelerde iş bırakarak kutlanmalıdır. Sendika olarak örgütlü olduğumuz 20'yi aşkın yerde, üyelerimiz iş bırakarak 1 Mayıs'ı kutlayacaktır. 1 Mayıs kutlamasının olmadığı yerlerde de üyelerimiz iş bırakarak alanlara çıkacak, gerekirse sadece Tümtis olarak, basın açıklamaları yaparak 1 Mayıs'ı kutlayacağız. Bizim çağrımız, 1 Mayıs'ın adına layık bir şekilde, işçilerin iş bırakarak alanlarda olmasının sağlanmasıdır.

sendikalarına ve İstanbul'da bulunan şubelerine bir çağrısı oldu. Burada biz sendika olarak, 1 Mayıs kutlamalarının ortaklaştırılması için yeniden bütün emek örgütlerine bir çağrıda bulunduk. Ve oradan çıkan bir kararla İstanbul'da merkezi bulunan sendikalarla, genel başkan düzeyinde, DİSK'le Türk-İş'in 1 Mayıs kutlamasını ortaklaştırmak için neler yapılabilir diye bir karar çıktı. Bu sendikalarla konuşma kararı çıktı. Bu süreci takip ediyoruz. Türk-İş'teki toplantıda ilerici olarak bilinen sendikalar, ortaklaşabilmek için çaba harcanması gerektiğini ifade ettiler ve sendikaların genel başkanları düzeyinde DİSK'e ziyaret gerçekleştirme kararı alınmıştı. Ama dünkü (17 Nisan) gelişmeleri henüz takip edemedim, bugün (18 Nisan) bölge temsilcisiyle görüşeceğiz. Görüşmeler yapılmış mı? Yapılmışsa sonuçlarının ne olduğunu öğrenip, yeni araçlar yaratmaya çalışacağız. Süreç bizim için hala devam ediyor.

- Tümtis olarak 1 Mayıs hazırlıkları çerçevesinde işyerlerinde, şubelerde neler yapıyorsunuz?

- Tümtis olarak, hem Başkanlar Kurulu kararımız, hem de genel yönetim kararımız gereğince örgütlü olduğumuz her ilde iş bırakarak,

eş ve çocuklarımızla alanlara çıkarak kutlayacağız. 1 Mayıs'la ilgili bütün bölgelerimizde üye toplantıları, temsilciler kurulu toplantıları gerçekleştirilmiş durumda. 1 Mayıs'a Tümtis olarak geçmiş dönem olduğumuzdan daha güçlü çıkarak, mücadeleyi daha da büyütmeye niyetli olduğumuzu 1 Mayıs alanında yansıtacağız.

- Son olarak dışınızdaki güçlere, siyasi partilere, konfederasyonlara, ilerici, devrimci güçlere 2007 1 Mayıs'ına dönük olarak söylemek istedikleriniz nelerdir?

- 1 Mayıs işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günüdür. 1 Mayıs üretimin olduğu, işçi nabzının attığı her yerde kutlanmalıdır. 1 Mayıs işçi sınıfının olduğu bütün alanlarda, bütün bölgelerde, illerde ve ilçelerde iş bırakarak kutlanmalıdır. Sendika olarak örgütlü olduğumuz 20'yi aşkın yerde, üyelerimiz iş bırakarak 1 Mayıs'ı kutlayacaktır. 1 Mayıs kutlamasının olmadığı yerlerde de üyelerimiz iş bırakarak alanlara çıkacak, gerekirse sadece Tümtis olarak, basın açıklamaları yaparak 1 Mayıs'ı kutlayacağız. Bizim çağrımız, 1 Mayıs'ın adına layık bir şekilde, işçilerin iş bırakarak alanlarda olmasının sağlanmasıdır.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Güvencesiz çalışmaya, geleceksiz yaşamaya karşı 1 Mayıs'ta iş bırakarak alanlara çıkalım!

Dünya işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs'ın öngünlerindemiz. Kapitalist düzenin çıkarları uzlaşmaz iki temel sınıfı, proleterler ve burjuvalar, yüzyılı aşkın bir süredir her 1 Mayıs'ta karşı karşıya geliyorlar. Bu 1 Mayıs'ta da iki karşıt dünya, işçi sınıfı ve emekçiler dünyası ile kapitalist asalaklar dünyası, bir kez daha karşı karşıya gelecek.

Dünya işçi sınıfı ve emekçileri için apayrı bir önem taşıyan şanlı 1 Mayıs geleneği, burjuvazinin tüm oyunlarına, baskı, zorbalık ve katliamlarına rağmen, öneminden hiçbir şey yitirmeden günümüze kadar yaşatılmıştır. Asalak burjuvazinin ve onun silahlı bekçilerinin gücü, şimdye kadar bu şanlı geleneği engellemeye yetmediği gibi bundan sonra da

yetmeyecektir.

Yüzyılı aşkın bir süreden beri dünyanın dört bir yanından milyonlarca işçi ve emekçinin özverili mücadelesiyle ve ağır bedeller ödenerek günümüze kadar yaşatılan bu şanlı geleneğin önemi bugün her zamankinden daha büyüktür. Çünkü kapitalist barbarlığın bugün emekçileri düşürdüğü durum her zamankinden daha ağır, bir bütün olarak insanlığı karşı karşıya bıraktığı sorunlar ve felaketler her zamankinden daha büyüktür.

Servet/sefalet kutuplaşmasının vardığı boyut milyarlarca insanın işsizlik, açlık, yokluk, yoksunluk, sefalet ve salgın hastalıkların pençesine itilmesi anlamına gelirken, emperyalist saldırı, savaş ve

işgallerle ülkeler yakılıp/yıkılıyor, halklar ileri teknoloji ürünü silahlarla katliamlardan geçiriliyor. Kapitalist emperyalizmin sınırsız ve kuralsız sömürü, soygun ve talana dayalı mekanizmaları, yol açtıkları çevre felaketleriyle emekçilerden öteye insanlığı, insanlıktan öteye tüm doğayı ve bir bütün olarak gezegenimizi tehdit ediyor.

Bütün bunlardan kurtulmak için tek çıkış yolu sosyalizmdir! “Ya barbarlık içinde yokoluş, ya sosyalizm!” şiarı mevcut durumun en iyi ifadesidir ve bu şiar bugün her zamankinden daha günceldir. Bugün dünyamızda emekçilerin ve insanlığın tüm sorunlarına çözüm sağlayabilecek zenginlik, bilgi ve teknolojik birikim fazlasıyla vardır. Fakat bütün bunlar üzerindeki kapitalist mülkiyet tekeli, bu birikimi emekçiler ve insanlık için kullanmanın önündeki en temel engeldir. Emekçilerin, insanlığın ve gezegenimizin kurtuluşu bu engelin aşılmasına, kapitalist mülkiyet tekelinin parçalanmasına, kapitalist-emperyalist düzenin yıkılmasına bağlıdır.

Türkiye’de durum farklı olmak bir yana birçok bakımından daha da kötüdür. Bugünün Türkiye’sinde dolar milyarderlerinin sayısındaki sürekli artışa, çalışma ve yaşam koşullarının milyonlarca emekçi için günden güne daha çekilmez hale gelmesi eşlik ediyor. Açlık, yoksulluk ve işsizlik daha geniş emekçi katmanlara yayılarak sürekli büyüyor. İşçilere kölece çalışma koşulları dayatılıyor, 12 saatlik işgünü fiili uygulama haline getiriliyor. Sendikal örgütlenme zora dayalı olarak engellenirken, zaten son derece sınırlı ve güdük olan sosyal haklar sistemli biçimde gaspediliyor.

Bu onur kırıcı köleliğe karşı isyanı engellemek için seferber olan sermaye düzeninin bekçileri, bir yandan baskı ve terörün dozunu artırırken, öte yandan emekçilerin bilincini ırkçı-şovenist zehirle felç etmek, şeriat karanlığı ile körleştirmek için her türlü yola ve yönetime, hileye ve araca başvuruyorlar.

İşçi sınıfının örgütlü devrimci bir güç olarak davranmadığı bu koşullarda, işbirlikçi burjuvazi meydanı boş sayıyor ve emekçilere karşı pervasızlıkta sınır tanımıyor. Demokratik hak ve özgürlükler ortadan kaldırılıyor, devlet terörü azgınlaştırılıyor. Şovenizm azdırılarak öteki halklara düşmanlık körükleniyor, faşist çeteler kullanılarak linç kültürü meşrulaştırılıyor. Özgürlük ve eşitlik isteyen kardeş Kürt halkına karşı kirli savaş tirmandırılıyor.

Ve elbette bütün bunlara, Türkiye’yi bölge halklarına karşı emperyalizmin ve siyonizmin saldırı ve savaş üssü haline getirmek eşlik ediyor. Türk burjuvazisi emperyalizmin ve siyonizmin hizmetinde, Ortadoğu halklarına karşı yeni suçlar işlemeye hazırlanıyor.

Tüm bunlara seyirci kalamayız, tüm bunlara katlanmak zorunda değiliz. Sınıflar mücadelesi tarihinin ve şanlı 1 Mayıs geleneğinin sayısız kere gösterdiği gibi, sömürü ve yağma düzeninin her gün yeniden ürettiği hiçbir felaket kader değildir. Yeter ki, işçi sınıfı 1 Mayıs'ın birlik, dayanışma ve direniş ruhu ile kapitalistlerin karşısına dikilebilsin.

Hiçbir onurlu işçi ve emekçi, günümüzü ya da geleceğimizi emekçiye ve halklara düşman ellere terketme hakkını kendinde göremez. Bu nedenle, 1 Mayıs'ın direnme ruhunu kuşanarak kavga alanlarına inmeli, sömürü ve yağma dünyasına karşı devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütüp güçlendirmeliyiz.

(Sanayi İşçileri Bülteni'nin Nisan sayısından alınmıştır...)

İşçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesinde bir direniş mevzisi: Sanayi İşçileri Derneği açıldı!

Bugüne kadar yaşadığımız sorunlar karşısında ya boşverdik, ya da artık canımıza tak edinceye kadar çalıştıktan sonra kendimize başka bir iş bulabilmek için işten ayrıldık. Peki mücadele etmekten kaçarak, çekip giderek bu sömürden, sorunlardan kurtulmak mümkün mü? İşyerini değiştiren daha mı az çalıştık yoksa daha fazla ücret mi aldık? Bizim yaşadıklarımız, her gittiğimiz yerde köleliğin farklı bir boyutta devam etmesi bunun bir hayal olduğunu göstermedi mi bize?

Gittiğimiz her yerde aynı sorunlarla boğuştuk. Hangi yere gittiyssek her yer aynıydı. Fazla mesailer, düşük ücretler, iş güvencesi olmadan sigortasız çalışma...

Artık örgütlenmenin patronlara gücümüzü göstermenin zamanı geldi.

Bizlerin sırtından rahatça ve hiçbir emek harcamadan geçinen asalak patronlar; bize göre bir avuç olmalarına rağmen yine de istediklerini yaptırabiliyorlar. Onlar üretim araçlarına sahip oldukları ve en önemlisi örgütlü bir sınıf oldukları için bizim örgütsüzlüğümüzden de yararlanarak her istediklerini yaptırabiliyorlar.

Peki bunun karşısında bizler ne yapıyoruz? Bize verilenlerle yetinmiyor, bunu da bulamayanlar var deyip halimize şükrediyoruz. Patronun “kapı orada beğenmeyen gider” tehditlerine sessiz kalıyoruz. Bir arkadaşımız “hadi birleşelim, hep beraber hakkımızı isteyelim” dediğinde “bu işçilerden bir şey olmaz, bugüne kadar böyle gelmiş biz bundan sonra değiştiremeyiz” deyip kenara çekiliyoruz. Bunu yaparken de çoğu zaman yanibaşımızda aynı sorunları paylaştığımız arkadaşımıza güvenmiyoruz.

Sanayi işçileri Derneği birliğimizin adresi olacak!

Yaklaşık iki yıldır Şakirpaşa Metal Sanayi Sitesi’nde bir dernek çalışması yürütüyoruz. Derneğimiz resmi kuruluşunu tamamlamadan bile çeşitli piknikler, paneller, eylem ve etkinlikler yapmış, işçiler içindeki birlik ve dayanışmayı yükselterek örgütlülüğü güçlendirmeye çalışmıştı. Bugüne kadar yürütülen çaba ve harcanan emek artık karşılığını buldu. İşçi sınıfının mücadelesinde bir direniş mevzisi olarak SANAYİ İŞÇİLERİ DERNEĞİ (SİDER) açıldı.

SANAYİ İŞÇİLERİ DERNEĞİ bizlerin, işçilerin

birliğinin ve mücadele merkezinin adı olacak. Her birimiz farklı atölyelerde olsak da bütün atölyelerde aynı sorunları yaşıyoruz. Ancak bugüne kadar gösterdiğimiz tepkilerimiz dağınık, örgütsüz ve bireysel oldu hep. Bu yüzden de herhangi bir sonuç alamadan, kaderimize boyun eğerek yaşamak zorunda kaldık. Ama artık bu gidişe dur demenin zamanı geldi. Eğer sorunlarımız ortaksa çözümlerimiz de ortak olmalı. SANAYİ İŞÇİLERİ DERNEĞİ, işte bu ortak sorunlara karşı ortak çözümleri aradığımız ve yarattığımız adres olacak bizim için. Bununla da kalmayacak atölyeler arası dayanışmayı örgütleyecek, en küçük işletmedeki en cılız sesin sanayideki tüm atölyelere ve işçilere ulaşmasını sağlayacak.

Asalak patronlar örgütlenen, sendikalaşan yerlere topyekûn saldırdıklarında SANAYİ İŞÇİLERİ DERNEĞİ, topyekûn bir direniş örgütlememizi sağlayacaktır. SANAYİ İŞÇİLERİ DERNEĞİ bizim hak alma mücadelemizin bir okulu, bir mevzisi olacaktır.

Biz işçilere düşen görev SANAYİ İŞÇİLERİ DERNEĞİ’ne güç vermek ve sahip çıkmaktır!

Derneğimize ne kadar sahip çıkar ve destek verirsek patronlar karşısında o kadar güçlü ve yıkılmaz oluruz. Yapmamız gereken dernek çalışmalarına katılmak ve omuz vermektir. Fabrikadaki, atölyedeki arkadaşlarımıza derneği anlatmalıyız. Bıkmadan usanmadan “birleşmeli ve örgütlenmeliyiz” demeliyiz. Derneğimizin çalışmalarını işyerlerimize taşımalı, derneğimize sürekli bir akış sağlamalıyız. Bir avuç işçiyle başlayan, giderek gelişen derneğimizi on kat, yüz kat büyütmeliyiz. Unutmayalım, bana ne demeye, boş vermeye hakkımız yok! Bizler boş verdikçe, sustukça patronlar daha fazlasını istiyorlar. Bunun en son örneği “iş yasası”dır. Eskiden 8 saat olan çalışma süresi bu yasayla 10-12 saate çıkarıldı. Bizler sessiz kalarak köleliğimize onay vermiş olduk. Gelin bu gidişe bir dur diyelim. Dernek bunun için kuruldu. Omuz verelim, güç katalım, derneğimizi büyütelim!

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

(Sanayi İşçileri Bülteni'nin Nisan sayısından alınmıştır...)

1 Mayıs'ın güncel çağrısı...

Sermayenin topyekûn saldırısına karşı topyekûn direniş!

İşçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs yaklaşıyor. 1 Mayıs işçi sınıfının bir bütün olarak sermaye düzenine ve bu düzenin yarattığı sömürü ve kölelik koşullarına karşı birlik, dayanışma içinde mücadeleyi simgelemektedir. Yani 1 Mayıs, işçi sınıfının sömürü, baskı ve eşitsizliklerden arındırılmış yeni bir dünya için, özgürlük, eşitlik ve kardeşlik dünyası için kavgaya atılışını dile getirmektedir. İşte bu nedenle her yıl 1 Mayıslar sermaye sınıfı ile işçi sınıfının karşı karşıya gelişini anlatır. Bu nedenle sermaye sınıfı 1 Mayıs'ı her yıl terörize etmeye çalışır.

Çünkü onun en büyük korkusu işçi sınıfının haklarının bilincine varması ve kendi hakları için 1 Mayıs alanlarına çıkmasıdır.

Bugün tüm dünyada sermayenin dayattığı büyük bir yıkım yaşanıyor. Refah ve bolluk vaadeden kapitalizm, milyonlara sefaletten başka bir şey sunmuyor. Dünyada bir buçuk milyar insan açlık, iki milyar insan sefalet koşullarında yaşıyor. Kapitalizmin nimetlerinden yararlanmak bir yana, bir milyar insan içecek temiz su dahi bulamıyor. Gemi azya alan burjuvazi, işçi ve emekçilerin mücadele ederek

kazandığı eğitim, sağlık, emeklilik, iş güvencesi, örgütlenme hakkı, sigorta gibi temel hakları bir bir gaspetmeye çalışıyor. Köleliği dayatan iş yasalarıyla çalışma koşullarını ağırlaştırıyor, çalışma saatlerini sürekli artırıyor.

Göstermelik demokratik hak ve özgürlükleri rafa kaldırıp, katı polis devleti uygulamalarına geçiyor. Barış ve demokrasi havariliği yapan emperyalist barbarlar, savaş ve saldırganlığı tırmandırıyor, kendilerine boyun eğmeyen halkların tepesine bombalar yağdırıyor. Tüm bunlar olurken, bir avuç asalak kârlarına kâr katıyor. Sefalet arttıkça, işgal ve saldırılar tırmandıkça tekellerin kasası doluyor. Geline yerde emperyalist saldırı, talan ve işgal tehdidi dünyanın her karış toprağına yayılmış, sömürü ve sefalet alabildiğine artmıştır. Irak'ta bataklığa saplanmasına rağmen ABD emperyalizminin başını çektiği haydut takımı tüm Ortadoğu'yu kana bulama heves ve planlarından vazgeçmemektedir. Diz boyunu aşan sefaletle, işsizliğe rağmen sermaye sınıfı tüm dünyada saldırılarına pervasızca devam etmektedir.

Ülkemizde ise işçi sınıfı olarak mücadele ederek kazandığımız sosyal-iktisadi haklar tek tek gaspediliyor. Gemi azya alan sermaye sınıfı ve hükümeti son yıllarda, sosyal iktisadi alanda saldırılarını yoğunlaştırdı. Özellikle sosyal güvenliğin tasfiyesi, sağlığın ve eğitimin özelleştirilmesi, iş yaşamının esnekleştirilmesi, daha doğrusu kuralsızlaştırılması, saldırıların en başında geliyor.

Sermaye sınıfı işçi ve emekçilerin bu ortak saldırılara karşı ortak mücadelesini önlemek için kardeş halklar arasında milliyetçiliği ve şovenizmi azdırıyor. Halklar arasına kin ve nefret tohumları ekiyor. Sermayenin bu gerici politikasını boşa çıkarmak için her şeyden önce dil, din, ırk, milliyet gözetmeksizin işçi sınıfı olarak haklarımızı korumak ve yenileri almak için birlikte mücadele etmeliyiz. Ezilen ve varlığı inkar edilen halklarla kardeşleşme yolunu seçmeliyiz.

Bizim örgütsüzlüğümüz devre ettiği sürece çürüyen düzenin hükmü bitmeyecektir. Bugün 1 Mayıs'larda alanlara çıkabiliyorsak, bunu işçi sınıfının 121 yıllık mücadelesine, bu mücadelede ödenen bedellere borçluyuz. Ödenen bu bedeller boşa gitmedi. Ama susarak geçirdiğimiz her gün daha büyük bedeller ödemekteyiz. Bunun için diyoruz ki:

* Birlik içinde olmalı, örgütlenmeliyiz. Çünkü bir avuç asalak gücünü bizim örgütsüzlüğümüzden almaktadır!

* Dayanışmayı yükseltmeliyiz. Çünkü, aynı sınıfın neferleriyiz, sorunlarımız bir ve ortaktır!

* Mücadele etmeliyiz. Çünkü haklarımızı, özgürlüğümüzü elde etmenin başka bir yolu yoktur!

(İşçiden İşçiye Bülteni'nin Nisan sayısından alınmıştır...)

Sermaye sınıfının azgın saldırılarına karşı

İşçiler birleşmeli, 1 Mayıs'ta alanlarda olmalı

Mart ayında ihracat aylık temelde rekor kırılmış. Bunu müjdeliyorlar bizlere. Bu müjdeyle sevinmemizi bekliyorlar. Bunu bir olumluluk olarak görmemizi, buradan kendi payımıza umutlanmamızı istiyorlar herhalde. İhracatta kırılan bu rekorlarla ülkeye giren milyar dolarlar sanki bizim cebimize giriyor, sanki bu paralar bizim yaşamımız için harcanıyor. Fakat sevinmeliyiz. Çünkü ülke ekonomisi ihracatta rekor kırılmış.

Geçtiğimiz ay bu ülkede birilerinin cebine milyar dolarlar girmiş. Ne hikmetse, bu birilerinin kim olduğu o haber programlarında hiç söylenmiyor. Öyle bir hava yaratıyorlar ki, duyan da tüm bunlardan bu ülkenin işçileri-emekçileri yararlanıyor sanır. Oysa bunun böyle olmadığını biz çok iyi biliyoruz. Kendileri bu ülkede bir avuç olan patronlar sınıfının o serveti nasıl cebine indirdiğini biliyoruz biz. Çalışan biz, o rekorlara sebep ürünleri üreten biz, sonuçta ise sefaleti çeken yine biziz. İşte bu yüzden bu düzenin adı biz işçiler için vurguncuların düzeni, sömürücülerin düzenidir.

Bakmayın siz onların verdiği bu haberlere, inanmayın onların yalanlarına. Düzen bir avuç asalak patronun düzenidir. Onların bu yalanları, bizim öfkemizi yatıştırıp, bir umut dünyasında bizi yaşatıp, her türlü vurgunu vurdukları bu düzenin ömrünü uzatmak içindir.

Sömürmek ve bu azgın emek sömürüsü üzerinden semirmek artık yetmiyor bizim asalak takımına. Daha da semirmek istiyorlar, "bu kadar yetmez, daha da fazla kar etmeliyiz" diyorlar. Bunun için kıdem tazminatını kaldırın diyorlar, bunun için işsizlik fonunda biriken parayı bize açın diyorlar, bölgesel asgari ücreti kabul edip ücretleri bölgelere göre ayarlayalım

ve böylece işçiler arasında rekabet yaratıp onları üç kuruşa mahkum edelim diyorlar. Yani ne zaman karlılıklarını artırmak isteseler akıllarına biz geliyoruz. Sanki bizim yaşam sebebimiz onların kasalarındaki dolarlara dolar katmaktan ibaret. Onlarca saat çalışan biz değilmiş gibi, sigortasız, iş güvencesiz, üç kuruşa çalıştığımız yetmezmiş gibi bu asalak takımı daha da fazlasını istiyor.

İçinde yaşadığımız kapitalist toplum iki ayrı sınıfın çatışmasına sahne olmaktadır. Bu sınıflardan birisini asalak patronlar oluşturuyor,

sermaye sınıfı deniyor adına. Diğeri ise bizim de bir parçası olduğumuz işçi sınıfıdır. Her gün fabrikalarımızda, atölyelerimizde gördüğümüz gibi bu iki sınıfın çıkarları birbirine temelden zıttır. Birisi daha fazla sömürmek için uğraşırken diğeri (işçi sınıfı) bu sömürüyü dizginleyebilmek için mücadele eder.

İçinden geçtiğimiz dönem işçiler açısından oldukça kötü bir dönemdir. Çünkü saflarımız dağılmıştır, çünkü gücümüzü birleştireceğimiz örgütlerimiz yok. Bizim tek vücut olamadığımızı gören patronlar bu dönemi kendi sınıf çıkarları açısından en iyi bir biçimde değerlendirmek istemektedir. İşte bundan dolayıdır ki, sömürmüş oldukları ile yetinmemekte, bizleri daha da sömürmenin olanaklarını yaratmak istemektedir. Bunu için medyayı kullanmakta, bunu için sağından soluna tüm düzen partilerini kullanmaktadır. Amaç işçi ve emekçilerin birleşik bir mücadele çizgisinden alıkoymaya çalışmaktadır.

Ama artık nafi değildir. Bıçak gelmiş kemiğe dayanmıştır. Biz işçiyiz, üretiyoruz ve bunun karşılığında da insan gibi yaşamak istiyoruz. Biz kendi yarattığımız bu zenginliği istiyoruz. İnsanca yaşayabilmek için, yarattığımız zenginliklerin sahibi olabilmek için de asalak sınıfına artık dur demeli ve onların varlık zemini olan bu düzeni tarihin çöplüğüne atmalyız.

Kardeşler bunu nasıl yapacağımızı bize kendi tarihimiz göstermektedir. Amerika'da 1886 yılında o dönemki işçi kardeşlerimiz onlarca saat çalışmaya, sefalet koşullarına karşı örgütlenmişlerdir. Amaçları 8 saatlik iş gününü elde etmek ve insan gibi yaşayabilmektir. Onlar bunun için çok büyük mücadeleler verdiler, çok büyük bedeller ödediler. Fakat asla mücadelelerinden vazgeçemediler. Böylece Amerikan işçi sınıfı 8 saatlik işgünü talebini sermaye sınıfına kabul ettirdi. Bir kez daha örgütlü olan işçiler kazandı. 1 Mayıs da o dönemki işçi örgütleri tarafından tüm dünya işçi sınıfına bir mücadele günü olarak adanmıştır. 1 Mayıs'ın bu tarihsel anlamına uygun bir biçimde alanlarda yerimizi almalıyız. İşçilerin birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'a bu anlamına uygun bir biçimde hazırlanmalıyız.

(İşçiden İşçiye Bülteni'nin Nisan sayısından alınmıştır...)

Malatya katliamı protestoları...

ESP Malatya cinayetini protesto etti

ESP 20 Nisan günü Galatasaray Postanesi önünde yaptığı eylemle Malatya'da yaşanan saldırıyı protesto etti. "Türk, Kürt, Ermeni, Alevi, Sünni, Hristiyan, Faşizme karşı mücadele/ESP" pankartının açıldığı eylemde "Türk, Kürt, Ermeni, Yaşasın halkların kardeşliği!" ve "Faşizme karşı omuz omuza!" sloganları atıldı. Yapılan açıklamada bu cinayetin gerçek sorumlularının Hrant Dink ve Rahip Santaro cinayetlerini örtbas etmek isteyen, katilleri kahramanlaştıran devlet olduğu söylendi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

İzmir : "Faşizme karşı omuz omuza!"

Malatya'daki saldırı İzmir'de protesto edildi. KESK, İHD ve reformist sol partilerin yer aldığı İzmir Demokrasi Güçleri tarafından yapılan eylem 19 Nisan günü Konak Eski Sümerbank önünde başladı. Buradan Büyükşehir Belediyesi önüne yapılan yürüyüşle devam etti.

Eylemde "Faşizme karşı omuz omuza!/İzmir Demokrasi Güçleri" pankartı açıldı. Yapılan açıklamada şunlar söylendi: "Endişeyle görüyoruz ki Türkiye farklı inananları, farklı düşünenleri, farklı yaşayanları hedef alan ve şiddetin dilini hakim kılan karanlık bir sürecin içine itilmeye çalışılıyor..." denildi. Yaklaşık 150 kişinin katıldığı eylemde "Faşizme karşı omuz omuza!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Biji bratiya gelan!", "Katiller bulunsun hesap sorulsun!", "Yaşasın devrimci dayanışma!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İzmir

Bursa'da katliam protestosu

Malatya katliamı 19 Nisan akşamı sendikalar, dernekler ve siyasi çevreler tarafından Heykel-AVP Tiyatro önünde yapılan bir eylemle protesto edildi. Yapılan açıklamada katliam lanetlenirken İçişleri Bakanı'nın istifa etmesi talep edildi. Açıklamada; dün Kahramanmaraş, Çorum, Sivas, Susurluk ve Şemdinli'de yaşananlar ile Rahip Santoro, Hrant Dink ve Malatya katliamlarının birbirinden bağımsız olmadığı ifade edildi. "Hepimiz Kürdüz, Ermeniyiz, Hristiyanız!", "Faşizme karşı omuz omuza!" sloganlarının atıldığı eyleme yaklaşık 80 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/Bursa

DHP'den Ermeni soykırımını protesto...

"Soykırım insanlık suçudur!"

Demokratik Haklar Platformu, Ermeni Soykırımı'nın başladığı tarih olarak kabul edilen 24 Nisan günü, İstanbul ve Adana'da gerçekleştirdiği basın açıklamaları ile soykırımı protesto etti ve "halkların kardeşliği" çağrısında bulundu.

Taksim Tramvay Durağı'nda "Soykırım insanlık suçudur! Yaşasın ulusların tam hak eşitliği!/DHP" pankartı açıldı. Yapılan açıklamada, resmi tarihin yorumlarını kabul etmedikleri, egemenlerin gerici anlayışının bilimsel olmadığı vurgulandı. Açıklamanın ardından, "Kürt, Türk, Ermeni, yaşasın halkların kardeşliği!", "Emperyalizm yenilecek, direnen halklar kazanacak!" sloganları atıldı.

"Türk, Kürt, Ermeni, yaşasın halkların kardeşliği!"

Adana'da İnönü Parkı'nda yapılan eylemde "Türk, Kürt, Ermeni, yaşasın halkların kardeşliği!" pankartı

açıldı. "Kahrolsun Ermeni soykırımı!", "Türk, Kürt, Ermeni, yaşasın halkların kardeşliği!", "Faşizme karşı omuz omuza!" sloganlarının atıldığı basın açıklaması, basın metninin okunmasının ardından sona erdi.

Kızıl Bayrak/Adana

Aynı Göğün Ezgileri Hrant Dink için!

İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi Azınlık Komisyonu, 20 Nisan akşamı "Hrant Dink anısına Hrant İçin Aynı Göğün Ezgileri" etkinliği düzenledi. Halkların kardeşliğinin vurgulandığı etkinlikte müzik grupları Türkçe, Kürtçe, Rumca, Ermenice, Zazaca, Hemşince ve Lazca parçalar seslendirdi.

Gecenin açış konuşmasını İHD İstanbul Şube Başkanı Hürriyet Şener yaptı. Faşizme, şovenizme karşı durmak için etkinliği gerçekleştirdiklerini söyledi. Geçmişte yaşanan siyasi cinayetlere değinerek, "Hrant'ı unutmadık, unutturmayacağız!" sözleriyle konuşmasını noktaladı.

Eren Keskin ise, içinden geçtiğimiz böylesi bir süreçte umutlu bir konuşma yapamayacağını dile getirdi. Malatya'da üç kişinin kontrgerilla tarafından katledildiğini söyleyerek, "Hrant'a borcumuzu ödeme zamanıdır. Mutlaka şarkılarla anacağız ama onu şarkılarla

anmakla kalmayalım" dedi.

Konuşmaların ardından sahneye Kardeş Türküler çıktı. Farklı dillerden ezgiler söyleyen grup beğeniyle izlendi. Ermeni müziği yapan Sayat Nova Müzik Korosu BGST müzisyenleriyle birlikte sahneye çıktı.

Gecede yazar Vedat Türkali de bir konuşma yaptı. Malatya'da yaşanan olaya değinerek, bugün devletin

mafyalardan yönetildiğini belirtti. Ancak devletin böyle davranarak kendi derin kuyusunu kazdığını söyleyen Türkali, geceye katılanlara seslenerek "Sizin sıcak yüzünüzle, inancınızla, Kürdümüzle, Ermenimizle bizi emen canavarı temizleyeceğiz..." dedi.

Rojin, Yorgo, Birol Topaloğlu, Cazz Bazz, Hakan Yeşilyurt, Metin-Kemal Kahraman ve Grup Helesa'nın sahneye çıkmasıyla etkinlik devam etti.

Kızıl Bayrak/İstanbul

DTP saldırıları protesto etti

DTP, 20 Nisan'da yaptığı eylemlerle, DTP ve *Gündem* gazetesine yönelik saldırı ve baskıları protesto etti.

DTP İstanbul İl Başkanlığı tarafından düzenlenen eylemler Taksim Galatasaray Postanesi önünde yapılan basın açıklaması ile başladı. DTP bayraklarının taşındığı eylemde, basın metnini DTP İstanbul İl Başkanı Doğan Erbaş okudu. Erbaş sözlerine Malatya'da gerçekleştirilen vahşi cinayeti kınayarak başladı ve ardından PKK'nin ilan ettiği ateşkes süreci ve devletin bu sürece nasıl yaklaştığı değerlendirildi. Ateşkesin saldırılarla yanıtladığı ve Hrant Dink cinayetine varan bir süreç yaşandığı vurgulandı. Erbaş, sözlerini Abdullah Öcalan'ın zehirlenme iddiaları ve İmralı'ya bağımsız heyet gönderilmesi talebiyle sürdürdü.

DTP'ye ve *Gündem* Gazetesi'ne yönelik baskılara dikkat çeken Erbaş, tutuklanan 6 il başkanı ile birlikte tutuklu DTP'li sayısının 400'ü bulunduğunu ve 56 DTP'li Belediye Başkanı hakkında 10 ila 15 yıl arasında değişen ceza talebiyle davalar açıldığını belirtti. Basın açıklamasının okunması ile eylem sona erdi ve ardından Galatasaray Postanesi'nden tutuklu DTP'lilere dayanışma kartı gönderildi.

Galatasaray Postanesi önünde gerçekleştirilen eylemin ardından DTP'liler *Gündem Gazetesi*'ne destek amacıyla İstiklal Caddesi'nde bir sessiz yürüyüş gerçekleştirdiler. Yürüyüş sırasında ağızlarına siyah bantlar takan eylemcilerin önü polis barikadı tarafından kesildi. Polis, bu şekilde yürümenin 2911 sayılı kanuna muhalefet etmek anlamına geldiği söylenerek yürüyüşe izin verilmeyeceği açıkladı. Polisin bu keyfi tutumuna karşı yapılan görüşmelerin ardından siyah bantlar çıkarılarak yüründü. Polis barikadı kaldırsa da, kitlenin önünden ve arkasından kalabalık bir tarzda yürüyerek eylemi ve kitleyi terörize etmeye çalıştı.

Gündem Gazetesi'nin önüne gelindiğinde, gazeteye yönelik baskıları protesto etmek amacıyla ağızlarına siyah bantlar takıldı ve 10 dakikalık bir oturma eylemi gerçekleştirildi. Eylem, DTPlilerin *Gündem Gazetesi*'ni ziyareti ile son buldu.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Mücadele Postası

Barış Anneleri'ne gözaltı terörü

Barış Anneleri İnisyatifi tarafından gerçekleştirilen oturma eylemleri 9. haftayı geride bıraktı. Galatasaray Postanesi önünde yoğun polis ablukası altında başlayan eylem polislerin ayrıntılı kontrolünün hedefi oldu. Tüm dövizleri, önlükleri ve pankartı kontrol eden kolluk güçleri "sakıncalı" bir ibareye rastlanmadığını söyleyerek eyleme izin verdi.

"Barış için oturuyoruz 9. Hafta/Barış Anneleri İnisyatifi" pankartının açıldığı eylemde ilk olarak anneler adına konuşan Lütfiye Gürbüz, şu an sürmekte olan savaştan rant eden bir kesim olduğunu ve bu kesimin savaşın sürmesi için yoğun çaba sarfettiğini belirtti ve yoğunlaşan devlet terörüne dikkat çekti. Daha sonra sözü oğlu 11 yıl önce 17 yaşındayken kaybedilen ve 2 hafta önce öldüğü haberi alınan Saadet Çaçan'a bıraktı.

Oğlunun cenazesini almak için Şırnak'a giden Saadet Ana cenazeyi alamadığı gibi orada devlet yetkilileri tarafından tehdit edilmiş, kendisine "Buranın devleti farklıdır" denilmişti. Saadet Ana, konuşmasına devlet büyüklerinin çocuklarının hiçbirinin bu çatışmalarda ölmediğine, hep emekçi insanların çocuklarının öldüğüne değinerek son verdi. Ardından 10 dakikalık oturma eylemine geçildi. Eylemin son bulduğunun duyurulmasının ardından kitlenin yanına gelen bir grup polis, açıklamada geçen gerilla kelimesinden dolayı konuşmayı yapan Lütfiye Gürbüz'ün gözaltına alınacağını söyledi. Polis ile Barış Anneleri arasında yaşanan kısa süreli tartışma ve arbedenin ardından Lütfiye Gürbüz ve Güler Buğday gözaltına alındı. Olay sırasında polis tarafından çembere alınan Barış anneleri yaşanan gözaltı terörünü protesto etmek için 15 dakikalık oturma eylemi gerçekleştirdi. Eylem zılgıtlarla son buldu.

Kızıl Bayrak/İstanbul

"1 Mayıs'ta Taksim'deyiz!"

Barış, Demokrasi, Özgürlük Platformu bileşenleri, 25 Nisan günü İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi'nde yaptıkları açıklamayla "1 Mayıs'ta Taksim'de olacağız"nı deklare ettiler. Platform adına ortak açıklamayı DTP İstanbul İl Başkanı Doğan Erbaş okudu. Yapılan açıklamada, dünyada ve Türkiye'de yaşanan neoliberal dönüşümlere ve emperyalist saldırganlığa değinildi ve bu dönemde "İşçilerin birliği ve halkların kardeşliğini güçlendirecek bir işçi bayramı kutlamasına duyulan ihtiyaç açıktır denildi". Açıklamada ayrıca Hrnt Dink'in

katledilmesi, Malatya katliamı, *Nokta*'nın yayının durdurulması, 400'e yakın DTP'linin tutuklanması ve *Gündem* gazetesinin kapatılmasına da değinildi. 1 Mayıs'ta emek, barış, demokrasi önündeki engellerin aşılması için birliğin gücüne ihtiyaç duyulduğunun belirtildiği açıklamada, Türk-İş'e ve Hak-İş'e bağlı sendikalara da Taksim'e gelme çağrısı yapıldı. Açıklama, Platform bileşenlerinden SDP, DTP, ESP, TÖP, 78'liler Girişimi, Antikapitalist, İşçi Mücadelesi ve SODAP adına gerçekleştirildi. **Kızıl Bayrak/İstanbul**

Sömürüye karşı 1 Mayıs'ta alanlara!

Ben Beşyüzevler civarında çalışan bir tekstil işçisiyim. 3 yıldır tekstilde çalışıyorum. Tekstilde çalışmak zor, bir de kadın işçi olmak iki kat daha zor. Günde 12 saat çalışıyoruz. Yetmezmiş gibi haftada 4 gün mesai yapıyoruz. Bırakın kendimize zaman ayırmayı ailemize bile zaman ayıramıyoruz. Tekstil işçisi olmam hayatıma yön vermeme engelliyor. Sosyal yaşantıdan tamamen uzaklaşmak zorunda kalıyoruz. Yoğun çalışma koşulları biz işçilerin hayata bakışını değiştiriyor. İşyerlerimizde gördüğümüz çifte sömürü gün geçtikçe artıyor. Üretenler olarak bu kadar çok olmamıza rağmen haklarımız için savaşmadığımız için çürüyen düzen sömürmeye devam ediyor.

Bugün ağır şartlarda çalışan işçiler kendi hakları için mücadele etmelidir. Dünyada milyonlarca üreten işçi, emekçi kesim var. Patronların işçilere ihtiyacı var ama işçilerin sömüren patronlara ihtiyacı yok. Bizler bir avuç asalığın köleleri olmamalıyız. Birliğimizle, kitlemizle, emeğimizle sonuna kadar savaş vermeliyiz.

1 Mayıs biz emekçilerin mücadele gününün simgesidir. 1 Mayıs'ta haklarımız için, emeğimiz için, alınterimiz için alanlarda olmalıyız ve 1 Mayıs'ta alanlara çıkarak gücümüzü asalak patronlara göstermeliyiz.

Erpa Tekstil'den bir işçi/GOP

"Haber alma özgürlüğü engellenemez!"

İstanbul Kadın Platformu bileşenleri 21 Nisan günü İstiklal Caddesi'ndeki Mis Sokak'ta biraraya gelerek muhalif basına yönelik saldırıları kınadılar.

"Haber alma özgürlüğü engellenemez!" pankartının açıldığı eylemde platform adına yapılan açıklamada, yayın kapatma ve sansür uygulamalarına maruz kalan *Gündem* Gazetesi'nin karşı karşıya kaldığı saldırılar ifade edildi. *Nokta* Dergisi'nin kapatılması ve Malatya'da yaşanan olaylara değinildi. Kürt halkına yönelik baskın ve operasyonlar ile saldırılar kınandı. 301. Madde ve TMY gibi uygulamalarla milliyetçiliğin ve şovenizmin yayılmak istendiğinin altı çizildi.

"Haber alma özgürlüğü engellenemez!" dövizlerinin kaldırıldığı açıklama tüm anti demokratik uygulamaların son bulması ve saldırıya uğrayan *Gündem* Gazetesi'yle dayanışma çağrısıyla son buldu. Açıklamanın ardından *Gündem* Gazetesi'nin dağıtımı yapıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

DTP'li kadınlara polis terörü

21 Nisan günü Galatasaray Lisesi önünde DTP'ye yönelik baskıları protesto etmek, Adalet ve Sağlık Bakanlığı ile TBMM'ye Abdullah Öcalan'ın zehirlenme iddialarıyla ilgili mektup göndermek isteyen DTP İl Kadın Meclisi üyeleri kolluk güçlerinin gözaltı saldırısına maruz kaldı. Gönderilecek mektup örneğinin okunması sırasında açıklamayı yapan DTP İl Kadın Meclisi Yöneticisi Derya Arslan polisin saldırısına uğrayarak yaka paça gözaltına alındı. Yaklaşık 50 kişilik kitleyi çembere alan çevik kuvvet ekipleri ile DTP'li kadınlar arasında arbede çıktı. Emniyet amiri kitleye dönerek "Kimseye Galatasaray Meydanı'nda Abdullah Öcalan dedirttirmem! Binlerce insanın katiline Sayın Abdullah Öcalan diyeceksin böyle bir şey yok!" diyerek tehditler savurdu. DTP'li kadınların kolluk güçlerinin bu tutumuna karşılık "Sayın Öcalan!" sloganı attı.

Yapılan açıklamada, Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt'ın operasyonların arttırılacağı ve çözümün askeri yöntemlerde aranacağı ifadesi eleştirildi. Bölgede yaşanacak bir savaşın kimseye faydası olmayacağı vurgulandı. DTP'ye yönelik baskıların da belirtildiği açıklamada "Sayın Abdullah Öcalan'ın vücudunda toksit ve zararlı maddeler olduğu ortaya çıktı. Bunun ortaya çıkması sonucunda Genel Merkezimiz'in ortaya koyduğu gerçekler tehdit olarak algılandı, suçlandı" denildi.

Gözaltı saldırısının ardından "Baskılar bizi yıldıramaz!" sloganı atan DTP'li kadınlar saldırıyı protesto etmek için Galatasaray Lisesi önünde 10 dakikalık oturma eylemi yaptılar. Oturma eyleminin ardından yapılan açıklamada polisin "barış" talebine tahammül edemediği ve son dönemde benzer saldırıları arttırdığı söylendi.

DTP'li kadınların açıklaması, bakanlıklara gönderilmek üzere hazırlanan mektupların protesto amaçlı yıtılmasıyla son buldu.

Kızıl Bayrak/İstanbul

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 Kartal/İstanbul (0 216 353 35 82)

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 229 06 44

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 52 91

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Silifke Cd. Çavdaroğlu Çarşısı 2/93
MERSİN

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

**Devletin baskı, terör ve
tehditleri sökmeyecek!..**

1 Mayıs'ta

Taksim'deyiz!